

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ! ΔΡΙΘ.133

“ΑΣΠΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ,”

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 133		
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:		
Έτησία	200	
Έξάμηνες	100	
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:		
Ευρώπη	Λίρ. 1.10.0	
Αμερική	Δολ. 6	

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

2-8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

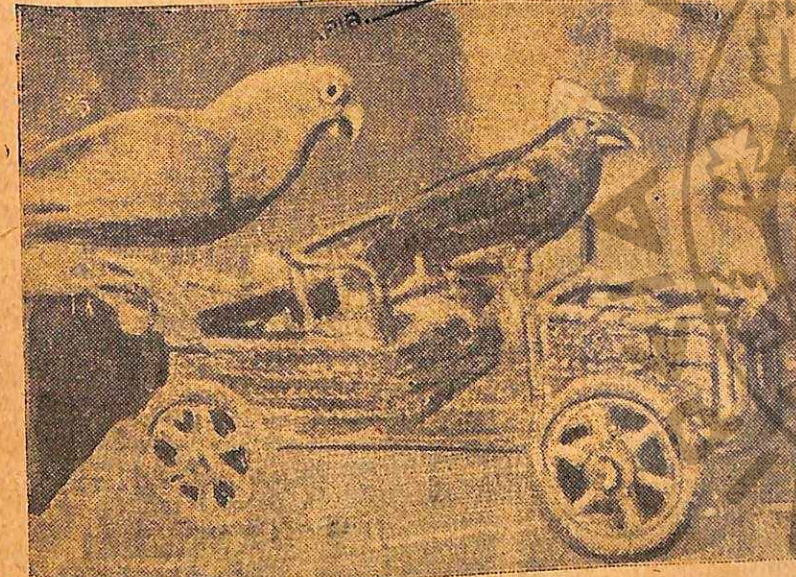
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

Ἡ κυρία αὐτή δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ σηκώνῃ τὴν ὀμπρέλλα της καὶ νὰ βρέχεται κάθε φορὰ πού θέλει νὰ ἰδῇ ἔμπρός της καθὼς βαδίζει. Τὸ μικρὸ παραθυράκι ἀπὸ ζελατίνη τῆς ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθεῖ κάθε κίνησιν τοῦ δρόμου χωρὶς νὰ μετακινή τὴν ὀμπρέλλα της.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1.768.4
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
36017

Ένας παπαγάλος κινεῖ με τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῶν περυγῶν του τὸ ἀμαξάκι του εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει συνεπιβάτην ἄλλο ἓνα ἀκόμη πουλί.

Ἡ μόδα τῆς ἀεροδυναμικῆς καροσσερὶ ἔφθασεν ἕως τὰ ἀμαξάκια τῶν μπεμπέδων. Εἰς τὴν εἰκόνα παρουσιάζεται ἓνα ἀεροδυναμικὸ ἀμαξάκι με τὸν μικροσκοπικὸν ἐπιβάτην του.

Τὸ ψάρι γαλοπούλα ἀνήκει εἰς μίαν σπάνιαν οἰκογένειαν ψαριῶν τῶν τροπικῶν θαλασσῶν.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ!

Καυμένες γυναίκες!

(... Η νεαρά Δις Χ. έκότωσε τὸν προῖττάμενόν της διότι τὴν ἀπεπλάνησε).

Ε φ η μ ε ρ ῖ δ ε ς

“Ο,τι γίνῃ εἰς τὴ γῆ τὴν Οἰκουμένη,
κλειψὶ φόνος, ἀτιμία καὶ κακὸ,
τὸ φορτῶνουν στὴ γυναῖκα τὴν καυμένη,
φταίει. Λένε μοναχὰ τὸ θηλυκὸ!

“Αν δὲν πῆγαινε τὸ μῆλο, λὲν, νὰ κλέψῃ,
δὲν θὰ γίνονταν τὸ προπατορικὸ.
Μὰ ποιὸς εἶπε στὸ Θεὸ μας νὰ φυτέψῃ
στὴν Ἐδέμ τέτοιο καρπὸ προκλητικὸ;

Οἱ καυμένες οἱ γυναῖκες,
τὰ φτωχὰ τὰ θύματα!
καὶ σὲ πειρασμὸ νὰ μποῦνε,
μπαίνουν γιὰ... τὰ χρήματά!
Οἱ καυμένες οἱ γυναῖκες
οἱ ἀθῶες οἱ περισσευέρες,
κι’ ὅταν λέγωνται μπεμπέκες
κι’ ὅταν εἶναι πεθερές,
Πόσο εἶν’ ἀδικημένες
οἱ γυναῖκες οἱ καυμένες!

Πόσον ἄδικα τίς βρίζουν τίς τσαμένες
τοὺς φωνάζουν: Σατανά, δὲς! ἀτοδῶ!
Οὐφ! μισότριβες! σοὺ λὲν τίς περασμένες
καὶ τίς νέες τίς καλοῦν παξιμαδὸ!

Σὰν ἐργάζονται τίς λένε: σουφραζέτες!
ὅταν μένουνε στὸ σπιτί: δουλικά!
τίς ἀμίλητες: κατσίκες καὶ γκοιζέτες!
ἀν μιλοῦνε, τίς φωνάζουν λαδικά!

Οἱ καυμένες οἱ γυναῖκες
“Αχ! τ’ ἀθῶα πλάσματα!
ποὺ ποτέ τους δὲν ἀφήνουν,
γύρω τους χαλάσματα!
Καὶ ἂν κάποτε σκοτώσουν
σ’ ὦρα ψυχικῆς ὀρμῆς,
ἔχουν πάντα νὰ προβάλουν
λόγους σοβαροῦς... τιμῆς!
Εἶν’ λευκὲς καὶ οἷ... βαμμένες...
οἱ γυναῖκες οἱ καυμένες!..

Ἡ γνώμη τῶν Ἐπαγγελματιῶν

Ἐρωτήσαμεν κατὰ σειράν τοὺς ἐπαγγελματίας μας νὰ μᾶς
ποῦν πῶς τὰ κατάφερε μέχρι σήμερον ἡ ἐξωκοινοβουλευτικὴ Κυ-
βέρνησις τοῦ κ. Μεταξᾶ. Σὰς μεταδίδομεν τὰς ἀπαντήσεις τῶν
χωρὶς καμμίαν εὐθύνην:

Ἐνας νεοφυλάξ: Τὰ μούσκεψε!
Ἐνας σκαφτιάς: Τὰ χαντάκωσε!
Ἐνας φοῦρνάρης: Τὰ ‘καψε!
Ἐνας ράφτης: Μᾶς ἀνοίξε κουμπότρυπε!
(ἔννοεῖ τὰ γεγονότα Θεσσαλονίκης)
Ἐνας γυαλοπώλης: Τὰ κομμάτιασε!
Ἐνας χτίστης: Μᾶς τὰ γκρέμισε!

Ἐνας δάσκαλος: Μᾶς ἐγέμισεν ἀνορθογραφίας!
Ἐνας σιδερωτής: Τὰ τσαλάκωσε!
Ἐνας παπᾶς: Μνημόνεψε τὰ γένεια της!
Ἐνας ἐκκενωτῆς βόθρων: Τὰ μουντάρωσε!
Ἐνας παπλωματᾶς: Τὰ τύλιξε!
Ἐνας ξυλοκόπος: Τὰ πελέκησε!
Ἐνας καπνοδοχοκαθαριστής: Τὰ μουντζούρωσε!

Ἐνας ἀνθοπώλης: Τάκανε ρόιδο!
Ἐνας ὀφθαλμίατρος: Τὰ στράβωσε!
Ἐνας ρωλογᾶς: Τὰ παραχούρδισε!
Ἐνας γκάγκαρης: Μᾶς τάνανε καφέ καὶ ζάχαρη!

ΥΠΟ ΣΥΛΒΙΟΝ

Μετεμψύχωσης καὶ αὐθυποβολῆς

(Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς «Ἑταιρίας
Ψυχικῶν Ἐπιστημῶν»)

“Ὅπως στὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε,
μέσ’ στὴ ψυχὴ μας τὴν ἀθῶα,
ζοῦν καὶ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα,
ὅλα τῆς γῆς αὐτῆς τὰ... ζῶα.

Γι’ αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν περίστασιν
ἂν τύχῃ κι’ εἶσαι πολὺ φίνος,
γιὰ νὰ τελειώνης τίς δουλίτσες σου,
μεταμορφῶνεσαι σὲ κτῆνος!

π. χ.

“Αν δανεῖκα θὲς νὰ πετύχῃς,
πρέπει νὰ βρῆς κάποιο σουλοῦπι
σ’ ἓνα σου φίλο νὰ κολλήσῃς
καὶ νὰ τοῦ γίνῃς πιά... κ ο υ ν ο ὕ π ι !

Καὶ σὺν τὰ θυμηθῇ μιὰ μέρα,
κι’ ἀνοίξῃ τὰ παλὰ κιτάπια,
τὴ μετεμψύχωσιν σ’ ἐνέργειαν,
κάνεις ἐσὺ εὐθύ: τὴν... π ἄ π ι α.

“Αν τύχῃ κι’ εἶσαι παντρεμένος
κι’ ἔχ’ ἡ κυρία σου καὶ φίλο,
γίνεσαι... τ ῖ γ ρ ι ς καὶ θ ῖ ρ ῖ ο !
τὴν κάνεις μπλέ μαρὲν στὸ ξύλο!

Μ’ ἂν ἔχῃ ὁ φίλος λεφτοδάρκια,
καὶ σὲ πληρώνει μὲ χρυσάφι,
γιὰ τὸ συμφέρον σου σὺ τότες,
μεταμορφῶνεσαι σ’ ἑ λ ἄ φ ι !

Μὰ... σὰν σὲ πιάσουνε στὰ πράσα
καὶ γάμο ἢ μητέρα θέλει,
γιὰ ν’ ἀποφύγῃς τοὺς μετελάδες,
γυροτρῶς καὶ γίνεσαι... χ ἑ λ ι !

“Ἐχεις μιὰ φίλη τῆς καρδίας
ζητᾷ λεφτὰ κατὶ νὰ πάρῃ,
μῶκο ἐσὺ σὲ δὲ λένει,
μεταμορφῶνεσαι σὲ ψ ἄ ρ ι !

Μπαίνεις ἀ ρ ν ἄ κ ι στὴν ταβέρνα
κ’ ὅλους τοὺς βλέπεις ἀπ’ ἀλάργα,
μὰ σὰν μεθύσης, εἶσαι σ κ ν ῖ π α,
Κι’ εὐθύς τοὺς κάνεις καὶ τὸν κ ἄ ρ γ α ι !

Τὰ 50 χρόνια τῆς Κας Παρὲν

Γιορτάσαμε καὶ τὰ πενήντα χρόνια
τῆς Καλλιρρόης ἀρχηγῶ τοῦ Γυναικείου,
ποὺ ἀπ’ τῆς μόδας τὰ κοινὰ καμπιόνια,
ἔπλασε τὴ γυναῖκα του... Λυκείου,
ποὺ δπως τὴν ὠδήγησε ὡς τώρα,
Πῆρε ἄερα, θέση... πῆρε φῶρα,
Δὲ θὰν τίς βλέπομε πιά ἀπρακτες στὰ ράφια.
Θ’ ἀρπάζουνε στὰ χέρια τους τὴ δόξα.
Θὲ νὰ ριχτοῦν στὶς ἐπιστῆμες στὰ σινάτια
σύμφωνα μὲ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν κρᾶσι.

“Ἰσως τίς δοῦμε μιὰν ἡμέρα φουρναράκια,
ποὺ θὰ τοὺς στέλνουμε ἐμεῖς στὸ φουρνιστό.
Θὰ ὑπηρετοῦμε εἰς τὸ φούρνο τοὺς τσιράκια
καὶ θὰ βουτάμε κάργα στὸ ψητό.

“Ἰσως ἀκόμη γίνοντι χασαπᾶκια,
νὰ σφάζουνε μὲ μέσα τετραπέρατα
Θὰν τοὺς ζητᾶς γιὰ σοῦπα κεφαλάκια,
καὶ θὰ σοὺ τὰ προσφέρουν μὲ τὰ κέρατα.

Κοὶ δῆμαρχος ἴσως θὰ γίνῃ ἡ μυστήρια,
γιὰ νὰ φανῇ γυναῖκα τῆς πυγμῆς,
Θὰ χτίσῃ ἄστυα πολλὰ καὶ μαγευτήρια,
γιατὶ λεχῶνες θάμαστε... ἐμεῖς!..

ΣΥΛΒΙΟΝ
ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἡ θάλασσα
εἶναι ἐκείνη ποὺ
φταίει γιὰ τὴν
ἀργοπορίαν πολ-
λῶν ἐπιστολῶν.
Ἀλλὰ ἡ θάλασσα
ἐπίσης εἶναι
ἐκείνη ποὺ μετα-
φέρει ἐπάνω στὰ κύμα-
τά της τὸ πιὸ ἐνδιαφέ-
ρον τὸ πιὸ πρωτότυπο καὶ τὸ πιὸ τραγι-
κὸ ταχυδρομεῖο, τὸ ταχυδρομεῖο «τῶν χαμένων
ψυχῶν» ποὺ φθάνει στὸ προορισμὸ του μέσα
σὲ ἓνα... μπουκάλι.

Ποιὸς ἦταν ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ τοῦ ταχυ-
δρομείου; Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος. Κατὰ
τὴν διάρκεια ἐνὸς ταξιδιοῦ του, ὁ μέγας Γε-
νοβέζος, πολλὰς φορὲς διέτρεξε τὸν κίνδυνον
νὰ χαθῇ μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους του μέσα
στὴν ὁρμήν τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐνα τέτοιο ἐπει-
σόδιον συνέβη τὴ νύκτα τῆς 14ης πρὸς τὴν
15ην Φεβρουαρίου τοῦ 1493. Ὁ Χριστόφορος
Κολόμβος, βλέποντας τὸν κίνδυνον, ἔπῃρε τὸ
ἡμερολόγιό του πλοίου μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸ
ἐμπιστευθῇ στὰ κύματα ποὺ ἴσως μιὰ μέρα
νὰ τὸ ἐφερναν στὰ χέρια τοῦ βασιλέως τῆς
Ἰσπανίας τοῦ ὀργανιστοῦ τῆς ἀποστολῆς, καὶ
τὸ ἔκλεισε μέσα σ’ ἓνα ξύλινο βαρέλι. Κι’ ἐ-
πάνω στὸ βαρέλι ἔγραψε, νὰ τὸ μεταφέρουν
ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τόβρισκαν στὸν βασιλεῖα τῆς
Ἰσπανίας. Τὸ βαρέλι αὐτὸ δὲν βρέθηκε πο-
τέν μ’ ὅλον ὅτι, ὅταν ἐγύρισε ὁ Κολόμβος ἀπ’
τὴν Ἀμερικὴ δὲκήρυξε ὅτι θάδινε ἀμοιβὴν
1000 δουλὰτά σὲ κείνον ποὺ θὰ τοῦ τόφερνε.
Συνήθως αὐτὰ τὰ παράξενα ταχυδρομεῖα κα-
ταλήγουν νὰ σπᾶνε σὲ βραχώδεις ἀκτὲς ἢ ἐπ’-
αὐτοῦ σὲ ὀρεινὰ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους κα-
ποιοῦ σκυλόψαρου, ἂν δὲν κομματιαστοῦν στὸ
δρόμο τους, ἀπὸ τὰ ὑφαλο κανεὸς καρβιοῦ.
Πολλὰς φορὲς ὅμως ὁ πρωτότυπος αὐτὸς
ταχυδρόμος μεραφῆρει τὰ γράμματα «τῶν χα-
μένων ψυχῶν» στὸν προορισμὸ τους. Μὰ πό-
σοι καιροὶ ὅμως περᾶ γιὰ νὰ φθάσουν στὰ
χέρια τῶν ζωντανῶν!

Στὰ 1886 τὸ ἀτρόπαιο «Μαίρη Φάργ» ἐκᾶν κοντὰ στὶς ἀρι-
κανικὲς ἀκτὲς καὶ τὸ πλήρωμά του, πρὶν τὸ ἐγκαταλείψῃ, ἐνέπι-
στεύθη σ’ ἓνα μπουκάλι τὴ σύντομη περιγραφή τῆς τραγικῆς κα-
ταστροφῆς του. Μερικὲς ἐβδομάδες ἀργότερα, τὰ κύματα ἔφεραν
στὴν ἀκρογιαλιά τὰ πτώματα τῶν δυστυχισμένων ναυτῶν. Ἀλλὰ
ὑστερὰ ἀπὸ 44 ὁλόκληρα χρόνια ἐφθάσε τὸ ταχυδρομεῖο τους καὶ
διαβάστηκε ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. Ἐνας ψαράς τὸ βρῆκε μέσα στὰ
δίχτυα του. Ἦσαν ἓνα μπουκάλι ποὺ περιεῖχε ἓνα κιτρινωμένο
φύλλο χαρτί ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἦσαν γραμμένες οἱ ἀκόλουθες
γραμμές: «Τὸ «Μαίρη Φάργ» ἐκᾶν. Πηδήσαμε στὶς βάρκες. Ὁ
Θεὸς μαζί μας!»

Πολλὰ γράμματα βρέθηκαν μέσα στὸ στομάχι ψαριῶν. Ἐνα
τέτοιο «μαντάτο» εἶχαν στείλῃ δύο δυστυχισμένοι ἀεροπόροι ποὺ
ἐπεχείρησαν νὰ κάνουν τὴν ἐναέριον διαδρομὴ Παρισιῶν—Νέας
Ὑόρκης. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶχε κλειστῇ μέσα σ’ ἓνα μπουκάλι,
τὸ ὁποῖον τὸ κατάπιε ἓνα τεράστιον σκυλόψαρο. Τὸ σκυλόψαρο
ἐπείσθη σὲ μιὰ ἀκτὴ τῆς Ν. Ἀμερικῆς καὶ στὸ στομάχι του βρέ-
θηκε τὸ μπουκάλι, μὲ τὸ ἀκόλουθον μπιλιέτο: «Τὸ δεύτερον ντε-
πόζιτο ἔσπασε. Προσπαθήσαμε νὰ πρωσθαλασσοῦμε. Βρεθί-
καμε σὲ 470 πλάτους καὶ 1710 μῆκους—Κόλι—Νουγκέσερ».

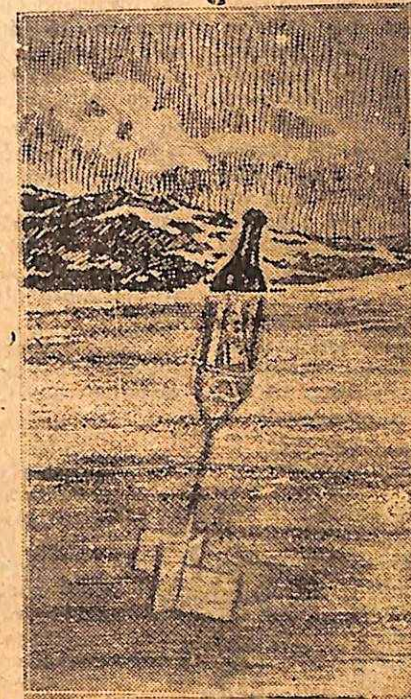
Ἐπὶ πολλὰς τραγωδίαις τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐμει-
ναν ἄγνωστες καὶ μόνον πολὺ ἀργότερα μαθεύτηκαν ἀπὸ τοὺς
ζωντανούς.

Ἀλλὰ τὸ μπουκάλι δὲν ἐχρησιμοποίησαν μόνο οἱ «χαμένες
ψυχές» γιὰ νὰ στείλουν στοὺς ἀγαπητοὺς τους τὴν τελευταία τους
σκέψη. Τὸ ἐχρησιμοποίησαν καὶ ἐπιστῆμονες γιὰ νὰ μελετήσουν
τὰ ρεύματα τῆς θαλάσσης. Ἐρρίξαν στὸ νερὸ ἀρκετὰ μπουκάλια
ποὺ περιεῖχαν ὅλα ἓνα μπιλιέτο γραμμένο σὲ διάφορες γλώσσες,
στὸ ὁποῖον ἔγραφαν ὅτι ὁποῖος τὸ εὗρισκε κάποιον, παρεκαλεῖτο νὰ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΨΥΧΩΝ

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Τὸ μπουκάλι μὲ ἓνα μικρὸν τιμόνι
βυθίζεται σὲ ὀριζόμενον βάθος

Ἐπίσης ἡ γνωστὴ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς «Ντάιλυ Χέραλντ»
ἐδημοσίευσεν τὴν περιγραφήν τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων μιᾶς τροπικῆς
χωρᾶς ἀπὸ χειρόγραφο τοῦ ὁποῖου εἶχε φθάσει κλεισμένον μέσα σὲ
μιὰ κασσετίνα, σὲ κά-οια κοντινὴ πόλιν ἀγγλικῆς ἀφρικῆς.
Ἡ κασσετίνα μὲ τὸ χειρόγραφο εἶχε ριχθῇ στὴ θάλασσα ἀπὸ
τίς ἀκτὲς κάποιου ἐρημικοῦ νηιοῦ τοῦ Εἰθιοπικοῦ Ὠκεανοῦ. Οἱ
ἀποστολεῖς τῆς, ἂν ἐπιτρέπεται μιὰ τέτοια ἔκφρασις ἥσαν δύο
νεαροὶ Ἀγγλοὶ ποὺ ἀνῆκαν ἐντὶ τὸ πλήρωμα ἐνὸς ἱστιοφόρου τοῦ
ὁποῖου ἐναύαγος ἐκεῖ κοντὰ καὶ κατάρθωσαν νὰ φθάσουν ἔως τὸ
νησί ἐπιβαίνοντες μὲς μικρῆς σχεδίας.

Οἱ ἰθαγενεῖς κατοικοὶ τοῦ νηιοῦ περιεσπῆσαν τοὺς νεαροὺς
ναυαγούς καὶ τοὺς προσέφεραν κάθε δυνατὴ περίποιση. Κατ’
ἀρχὰς οἱ νεαροὶ ναυαγοὶ ἐμείναν ἐνδοσυσσασμένοι μὲ τὴν τύχην
τῶν, σιγά—σιγά ὅμως ἐνοστάλησαν τὴν πατρίδα των καὶ ἐπειδὴ
κανένα πλοῖο δὲν προσέγγισε στὸ ἐρημικὸ κατ’ ἐγγύοντον μεταχειρί-
σθησαν τὸ ἀνωτέρω μέσον γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἔλθουν σὲ ἐ-
παφὴ μὲ τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἰδιόρρυθμον ταχυδρομεῖο τὸ ἔφερε κάποτε ἓνα
καλὰ κλεισμένον κουτὶ κονσέρβας, σὲ μιὰ μικρὴ ἀμερικανικὴ πό-
λιν. Περιεῖχε, δηλαδή, τὸ κουτὶ δύο γράμματα ψαριῶν, ποὺ εἶ-
χαν χαθῇ τὰ ἴχνη τους, ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ καὶ ἐπίσης λίγα δολλάρια,
τὰ ὁποῖα παρακαλοῦσαν οἱ δυστυχεῖς ναυαγοὶ νὰ δοθοῦν
ἂν ἦταν δυνατόν στὶς οἰκογένειάς τους.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν, ὁ ἀναγνώστης τὰ ταχυδρομεῖα δὲν τὰ με-
ταφέρουν πάντοτε πολυτελεῖ βαπόρια, ἢ ἑλπίπλιν, ἢ γιγαντιαία
ἀεροπλάνα, ἀλλὰ κάποτε καὶ μπουκάλια καὶ κουτὶα κονσέρβας καὶ
ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἀντικείμενον ἀρκεῖ αὐτὸ νὰ κλείνῃ ὑδατοστεγῶς.
Ἡ διαφορά μόνον εἶναι ὅτι τὸ ταχυδρομεῖο ποὺ φέρνει τὸ μπουκά-
λι προέρχεται συνήθως ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν εὗρισκαν
ταὶ πιά στὴν ζωὴν.

Ι. ΤΖΟΥΛΙΕΑΜΙ

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΤΑΙ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

«Σάντα Μαρία»—«Μαυριτάνια»—«Βασίλισσα Μαίρη»

Την 27ην Μαΐου το μεγαλύτερο υπερωκεάνειο του κόσμου—η «Βασίλισσα Μαίρη» απέπλευσε από το Σαούθαμπτον για το πρώτο παρθενικό της ταξίδι στην Νέα Υόρκη, και όταν θα διαβάξονται αυτές οι γραμμές, θα έχη φθάση στο προορισμό του καταρρίπτοντας ασφαλώς και το ρεκόρ της διασχίσεως του «Ατλαντικού» στο μικρότερο ως σήμερα χρονικό διάστημα. Ο ιστορικός αυτός σταθμός της εξορμήσεως του ανθρώπου προς κατάκτηση του «Ατλαντικού», μάς δίνει την ευκαιρία να ρίξουμε μία ματιά στο παρελθόν και να αναριθμήσουμε τις προσπάθειες των ναυτικών στόν αδιάκοπο αγώνα ταχύτητας των υπερωκεανείων.

Πρώτος διέσχισε τον «Ατλαντικό» νοτίως όμως—ο Κολόμβος με το πλοίο του «Σάντα Μαρία» μήκους 38 μέτρων, και κατόπιν ο Θέϊθ και ο σέρ Χούμφορεϊ Ζιλμπερτ, οι οποίοι μετέφερον στην βόρειο «Αμερική» τους πρώτους «Αγγλους αποίκους». Οι δύο τελευταίοι πρέπει να θεωρηθούν οι πρώτοι που χάραξαν την υπερατλαντική γραμμή Εύρώπης—Βορείου «Αμερικής» γιατί οι «Ισπανοί» προτιμούσαν να διαπλευσουν τον «Ατλαντικό» πολύ νότια.

Στο μεταξύ τα χρόνια περνούν και η πρόοδος στην ναυπηγική προχωρεί αλματωδώς. Ο Τζών Χάρισσον ανέκαλυψε το χρονόμετρο, άλλοι απλοποίησαν το έσωτερικόν και το σχήμα των πλοίων και το πρώτο ταχυδρομικό και επιβατικό πλοίο που ανέχωρησε από το Μπριστόλ και έφθασε στην Νέα Υόρκη ήταν το βρικί «Βασίλισσα Άννα». Το περιβόητο αυτό ταξίδι που γιορτάσθηκε σε όλη την «Αγγλία», πραγματοποιήθηκε το 1710.

Το πρώτο αμόπλοιο που διέσχισε τον «Ατλαντικό» ήταν ο «Βασίλειος Ουίλλιαμς», που είχε σχεδιασθή και κατασκευασθή από τον Καναδό μηχανικό Τζέιμς Γκόντι. Η κατασκευή του, έστοιχισε το υπέρογκο για την εποχή εκείνη ποσόν των 16.000 λιρών και ήταν μήκους 44 μέτρων. Δηλαδή ήταν έννηα φορές μικρότερο από την «Βασίλισσα Μαίρη», η οποία στοίχισε 6 εκατομ. λίρες. Όταν ο «Βασίλειος Ουίλλιαμς» ανέχωρησε από το λιμάνι του Πικνόν της Ν.Σκωτίας, για να φθάση στο Λονδίνο διασχίζοντας τον «Ατλαντικό», τον Αύγουστο του 1833, ο ειδικός στα ναυτικά καθηγητής Λάντερς έχαρακτηρίσε το ταξίδι αυτό ως παραφροσύνη και επέστησε ως ασφαλές τον καταποντισμό του.

Και όμως το ταξίδι αυτό του πρώτου ατμοπλοίου έσημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Διέσχισε τον ωκεανό σε 19 μέρες και έφθασε δοξασμένο στην «Αγγλία».

Το όνειρο της τακτικής συγκοινωνίας μεταξύ του παλαιού και του νέου κόσμου πραγματοποιήθηκε από τρεις ανθρώπους οι οποίοι ήταν μέτοχοι του πρώτου εκείνου ατμοπλοίου. Αυτοί ήταν οι αδελφοί Έρρικος, Σαμουήλ και Ίωσήφ Κιούναρ, οι οποίοι συνέλαβαν την τολμηρή ιδέα να ιδρύσουν μία ατμοπλοϊκή εταιρία, τα πλοία της οποίας να κάμουν το ταξίδι Εύρώπης—«Αμερικής». Και η παράδοσις συνεχίζεται.

Η «Βασίλισσα Μαίρη» είναι το τελευταίο δημιούργημα της εταιρίας αυτής.

Ο Σαμουήλ Κιούναρ, ανέχωρησε από τον Καναδά κι' έπηγε στο Λονδίνο με το όνειρο να ναυπηγήσῃ τρία αμόπλοια των 800 τόννων, και αξία τα καθένα 30.000 λιρών. Το σχέδιό του όμως το υποδέχθησαν με ψυχρότητα και αδιαφορία. «Επιτέλους πληροφορήθηκε για κάποιον μηχανικό, ονομαζόμενο Ρόμπερτ Ναπιέρ, ο οποίος είχε κατασκευάσει ένα αμόπλοιο την «Βασίλισσα της Βρετανίας». Το πλοίο του εκείνο είχε διασχίσει τον «Ατλαντικό», σε δεκαπεντέμισι μέρες.

Οι δύο άνδρες συναντήθηκαν, και συνεφώνησαν σε όλες τις γραμμές. Ίδρυσαν μία εταιρία, την Βρετανική και Βορειοαμερικανική Βασιλική Ατμοπλοία, η οποία μάς χάρισε τα πρώτα υπερωκεάνεια «Αρχαδία», «Καληδονία», «Μπριτάνια», και «Κολούμπια».

Η «Μπριτάνια» ήταν το πρώτο υπερωκεάνειο της Κιούναρ Λάιν που διέσχισε τον «Ατλαντικό». Το εισιτήριο είχε 15 λίρες, και ανέχωρησε από το Λίβερπουλ την 4ην Ίουλίου 1840. Έφθασε από 15 μέρες, έφθασε στη Βοστώνη. Τον χειμώνα του 1840, εκείνου το λιμάνι της Βοστώνης πάγωνε, και το πλοίο παρέμεινε αποκλεισμένο επί αρκετούς μήνες.

Ο Σαμουήλ Κιούναρ είχε κάμει πιά το πρώτο βήμα. Τώρα οι άνθρωποι άρχισαν να ζητούν μεγαλύτερα και καλλίτερα πλοία τα οποία να κάμουν το ταξίδι στον Νέον Κόσμο. Έτσι ιδρύθηκε μία νέα ατμοπλοϊκή εταιρία η οποία κατασκεύασε το πλοίο «Ήστερν» του οποίου το μεγάλο κατόρθωμα η τοποθέτησις του πρώτου τηλεγραφικού καλωδίου η συνδέσει την Εύρωπη με την «Αμερική». Ήταν ένα περιεργό αμόπλοιο με 600 ίστους και 600 φουγάρα και στοίχισε 120.000 λίρες. Με την κατασκευή του δε χρωμάκησε και η εταιρία.

Έξαφνα ορυθμός της κατασκευής υπερωκεανείων έγινε γοργός και όλοι οι ναυπηγοί ένδιαφερόνταν τώρα για την ταχύτητα. Συγκρινόντο ποιος θα κατασκευάσῃ το πλοίο που θα φθάνη πιδ γρήγορα στην Νέα Υόρκη, όπου η Κιούναρ Λάιν. «Λουζιτάνια» και την «Μαυριτάνια» 30.000 τόννων: την καθένα και με ταχύτητα 24 κόμβων την ώρα.

Από τότε κυρίως καθιερώθηκε το έπαθλον της κυνής ταινίας, η οποία ανήκει στο πλοίο που διασχίσει γρηγορώτερα το μεταξύ Εύρώπης και «Αμερικής» θαλάσσιου διαστήματος του «Ατλαντικού» ωκεανού. Πρόκειται για πράγματα για το περίεργον αυτό έπαθλον, ότι τούσον αυτό το ίδιο, όσο και η άπονομή του είναι πολύ ταστικά! Το έπαθλον αυτό στην πραγματικότητα δεν υφίσταται καθόλου ούτε και υπάρχει φυσικά κανείς άρμόδιος για την άπονομήν του. Όταν δε γράφεται η λέξη «κυνή ταινία» ή φράσις αυτή δένχει άλλην έννοιαν περιλαμβανόν την το πλοίο αυτό διασχίζει σε μικρότερο χρονικό διάστημα από οποιοδήποτε άλλο πλοίο τον «Ατλαντικό» ωκεανόν.

Επί 2 χρόνια το ρεκόρ της ταχύτητας στον διάπλου του «Ατλαντικού» το κατείχε η «Μαυριτάνια» μαζί με το συμβολικό έπαθλο: την κυνή ταινία. Καθ' όλον αυτό το χρονικόν διάστημα όλες οι άλλες ατμοπλοϊκές εταιρίες της Εύρώπης και της «Αμερικής» ιδίως δε οι γερμανικές, προσεβλήθησαν με επανειλημμένα ναυπηγήσεις υπερωκεανείων να άποσπάσουν από την «Μαυριτάνια» την περιφημική ταινία.

Όλες όμως οι προσπάθειές των απέβησαν γλυκός θαλάσσιος κολοσσός, εξακολουθούσε να κρατά πάντοτε το ρεκόρ της ταχύτητας.

Το πιδ εκπληκτικό ήταν ότι το 1929 και όταν η «Μαυριτάνια» ήταν πλοίο 22 χρονών κατόρθωσε να καταρρίψῃ όλα της τα προηγούμενα ρεκόρ, διασχίζοντας τον «Ατλαντικό» σε 4 μέρες 17 ώρες, και 49 λεπτά.

Και τώρα φθάνουμε στην τελευταία σελίδα του όνειρου. Οι Ίταλοι, οι Γάλλοι και οι Γερμανοί, έχουν τους υπερωκεανείους κολοσσούς των πού με την σειρά τους απέκτησαν το έπαθλο της κυνής ταινίας.

Και επειδή η δίψα της ταχύτητας δέν έχει όρια οι «Αγγλοι» κατασκεύασαν τώρα την «Βασίλισσα Μαίρη» με τον σκοπό να κρατήσουν για λογαριασμό τους το ρεκόρ της ταχύτητας.

Το κατάστρωμα του υπερωκεανείου αυτού κολοσσού έχει συνολικό περιφερειακό μήκος 8000 μιλίων (!). Το πλήρωμά του αποτελείται από 1.050 ανδρώ. πους και έχει χώρον για 2.000 και πλέον επιβά. τες.

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΑΨΥΧΩΝ ΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑ

Είναι αλήθεια ότι διάφορα αντικείμενα φέρνουν γοργουσιδιά; Η επίσημη δέν το παραδέχεται. Αλλά μερικές συμπτώσεις είναι τόσο καταπληκτικές ώστε να διερωτάται κανείς, μήπως μερικά άψυχα επιδρούν πραγματικώς επί των έμφύχων.

Στο βάθος ενός δάσους της Κεντρικής «Αφρικής» ένα πλήθος τρομαγμένων ιθαγενών ήταν συγκεντρωμένο γύρω από ένα πεσμένο δέντρο. Όλοι ξεστόμιζαν επιφωνήματα για την συμφορά που συνέβη: Κάτω από τον μεγάλο κορμό του δέντρου ήταν πλακωμένος, μισοπεθαμένος, με την ψυχή στο στόμα, ο γιατρός—μάγος της φυλής.

Παλί του ήταν γονατισμένος ένας λευκός, ο οποίος βλέποντας ότι ο θάνατος του άτυχου γιατρού—μάγου πλησίαζε, έκτυπα με λαίμαργα βλέμματα τα βραχιόλια του, τα σκαλισμένα τόσο περίεργα, τα οποία ήταν περασμένα στα χέρια και τα πόδια του έτοιμθανά του.

Έξαφνα και χωρίς να το περιμένη κανείς, ο γιατρός—μάγος κατέβαλλε μιάν προσπάθεια και άνασηκώθηκε στην θέση του. Είχε ιδη τις πονηρές ματιές του λευκού και είχε διαβάσει τις σκέψεις του. Στην στάση αυτή έφωσε τα χέρια του και κυττάζοντας άγρια τον άνθρωπο πουχε διανοηθή να σφετεριστή τα μαγικά του στολίδια, ψέλλισε κάτι άκατάληπτες λέξεις και κατόπιν έπεσε άνασκαλα στο έδαφος. Ήταν νεκρός.

Λίγες μέρες ύστερα από αυτό το θλιβερό γεγονός, 600 ιθαγενείς οι οποίοι εργαζόνταν στην άποκομή των δέντρων του δάσους, άρρώστησαν και πέθαναν. Όταν δε άργότερα άρρώστησε και ο εύρωπος έγινε τότε αντίληπτό ότι οι μυστηριώδεις αυτές άρρώστειες ώφειλοντο σε κάποιο άγνωστο δηλητήριο.

Το άσχημο ήταν ότι η άκατανόητος αυτή άρρώστεια μεταδόθηκε σε όλους σχεδόν τους ιθαγενείς εργάτες και η γαλλική Διοίκησης άποφάσισε να προβή σε άνακρίσεις.

Τίποτε δέν ήρθε εις φώς από τις έρευνες των «Αρχών». Εύτυχώς όμως οι δηλητηριάσεις σταμάτησαν. Και φαινομενικώς το λάθος στον, οι συνέπειες της μυστηριώδους κατάρας πούχε ξεστομίσει ο έτοιμοθάνατος μάγος—γιατρός, έπαψαν να υφίστανται.

Η αντίληψις ώστόσο αυτή άπεδείχθη έσφαλμένη. Λίγον καιρό μετά τα παραπάνω γεγονότα, ο λευκός άποφάσισε να παντρευτή, αλλά σχεδόν άμέσως μετά τον γάμο του η γυναίκα του έπεσε άρρωστη στο κρεβάτι. Έτσι άναγκάστηκε να την πάρη και να έπιστρέψῃ στην Εύρωπη. Εκεί τον περίμενε μιά άλλη δυσάρεστη έκπληξις. Η εταιρία στην οποία εργαζόταν χρωμάκησε και όλοι του οι μισθοί που άνερχόνταν σε μιά μικρή περιουσία, πήγαν χαμένοι.

Τά δεινά που προκάλεσε η κατάρα του ιθαγενούς μάγου εξακολούθησαν. Μέσα σε 600 μήνες το ζευγάρι των Εύρωπαίων προσεβλήθη κατά σειράν από 600 επιδημικές άρρώστειες. Μολαταύτα, τα θύματα της κατάρας, κι' ιδίως ο σύζυγος ο οποίος γνώριζε την αιτία των άτυχημάτων του, δέν φοβήθηκαν ούτε άποθαρρύνθηκαν. Με τα λεπτά που του έμειναν άγόρασε ένα λεωφορείο με σκοπό να διεξαγάγῃ την συγκοινωνίαν μεταξύ δύο έπαρχιακών πόλεων της μεσημβρινής Γαλλίας. Κατά την διάρκεια όμως του πρώτου ταξιδιού, το λεωφορείο άνεφλέγη κι' έγινε στάχτη. Έφθασε από το τελευταίο αυτό άτύχημα το άτυχό άντρούνο υπέστη μία ύποτροπή της τροπικής άρρώστειας η οποία εκλόνησε το νευρικό σύστημα και των δύο. Από τότε δέν μπορούσε να έργασται.

Μιά μέρα λοιπόν εκεί που έψαχνε στις άποσκευές του βοήκε τα βραχιόλια του μάγου—γιατρού—τά οποία, είχε οικειοποιηθή εύθύς μετά τον θάνατό του. Είχε λησμονήσει την ύπαρξή τους και μόλις τά είδε τρομοκρα

τήθηκε. Τώρα εξηγίταν δηλ η κακοτυχία της ζωής του κατά τα τελευταία χρόνια. Είχε άκούσει για την καταστρεπτική επίδραση των ανατολικών ειδώλων και φυλακτών. Ωστόσο για να πεισθή καλλίτερα τα πήρε και την άλλη μέρα πήγε και τα έδειξε σ' ένα φίλο του έρασιτέχνη συλλέκτη διαφόρων περιεργων αντικειμένων, ο οποίος όμως δέν τον φώτισε διόλου. Το μόνο άποδεικτικό που μπόρεσε να έχη για την ιδιότητα των βραχιολιών, ήταν ένα... κατάγμα του ποδιού του που υπέστη από ένα διερχόμενο αυτοκίνητο την ώρα που διέσχισε τον δρόμο, έξω από το σπίτι του φίλου του.

Την ίδια μέρα κιόλας πήρε τα καταραμένα βραχιόλια και τραυματισμένος όπως ήταν κατευθύνθηκε στο Σηκουάνα όπου τάφριζε. Από τότε ήσυχασαν ο άνθρωπος αυτός κι' η γυναίκα του.

Μιά άλλη καταπληκτική περιπέτεια σχετική με την μαγική επίδραση που έχουν τα είδωλα στους ανθρώπους συνέβη τον περασμένο χρόνο στον Λονδίνο.

Κάποιος συλλέκτης ανατολικών αντικειμένων άγόρασε από ένα άρχαιοπωλείο του Σόχο ένα Γιαπωνέζικο είδωλο που παρίστανε έναν μικρό Βουδδα.

Το μικρό αυτό είδωλο ήταν τοποθετημένο μέσα σε μιά κρυστάλλινη γυάλα και ο Κινέζος πωλητής τον είδοποίησε να μην σηκώση τη γυάλα και το μετακινήσει από κει γιατί—όπως άκριβώς τούπε—θα «έλευθέρωνε την κατάρα».

Ο άγοραστής γέλασε με την άστεία αυτή συμβουλή του Κινέζου και όταν.

έπέστρεψε σπίτι του, σήκωσε την γυάλα και πήρε το είδωλο στα χέρια για να το εξετάσῃ καλλίτερα.

48 ώρες μετά την παράβαση της προειδοποιήσεως και τα δύο χέρια του άνυπόπτου άρχαιοφίλου άρχισαν να πρίζονται! Τρομοκρατημένος ο άνθρωπος από το άναπάντεχο αυτό κακό που έπαθε, έξανάβαλε γρήγορα το καταραμένο είδωλο στη θέση του, το το σκέπασε καλά με την γυάλα για να μην «έξαναφύγῃ η κατάρα» όπως άρχισε να πιστεύῃ πιά, και άποφάσισε συγχρόνως ν' απαλλαγῇ άμέσως απ' αυτό.

Το ίδιο βράδυ δέχθηκε την επίσκεψη τεσσάρων άγνωστων Κινέζων, οι οποίοι τον είδοποίησαν να έπιστρέψῃ το είδωλό του στους πραγματικούς δικαιούχους του. Αλλά τούκαμαν όμως γνωστό ότι κι' αν ακόμα επέστρεφε το είδωλο δέν θα μπορούσαν να τον προστατεύσουν από τις συνέπειες της άνοησίας που έκανε να σηκώσῃ τη γυάλα.

Μολονότι τά λόγια, τόσο των έπισκεπτών του, όσο και του πωλητού από τον όποσιον είχε άγοράσει το είδωλο, έπεβεβαιώνοντο από το μυστηριώδες νόσημα των χεριών του ώστόσο την τελευταία στιγμή έλλαξε σκέψεις και άπεφάσισε να κρατήσῃ το είδωλον στο σπίτι του.

Πέρασαν λίγες ήμέρες χωρίς να του συμβῇ κανένα δυσάρεστον. Το πρόξimo των χεριών του είχε άρχισῃ να υποχωρῇ και έφθασε να πιστεύῃ ότι τά όσα άκουσε από τους Κινέζους ήταν καθαρά μυθεύματα.

Έξαφνα όμως ένα βράδυ κατά το τέλος της 6 έβδομάδος η μεγαλύτερα του, κόρη μιά νέα 25 περίπου χρονών αυτοκτόνησε δίχως να ύπάρχη κανείς λόγος, αυτού δε τά χέρια είχαν τελείως πρησιθῇ. Ήγκατάλειψε όριστικώς την έργασία του στο τέλος και ο άνθρωπος κατεστράφηκε οικονομικώς.

Αυτά είναι λίγα από τ' αναρίθμητα παραδείγματα της άνέσηγής του επιδράσεως που προκαλούν τα είδωλα στους ανθρώπους, και για την όποια η έπιστήμη, ως τώρα, δέν μπόρεσε να μάς δώσῃ καμιά εξήγηση.

A. M. MONPTY

μοιραίο!

Ο Σόαπυ στά λόγια αυτά εξαργιώθηκε. Συνεκέντρωσε τις δυνάμεις του και προσπάθησε να απολυτρωθεί απ' την χειρολαβή του ντόμινο. Είχαν στριμωχτεί σε μία γωνιά και το μαχαίρι δεν άπαιξε και πολύ απ' εκεί. Ήταν φανερό ότι κάποιο τέλος θα διότανε σύντομα.

Γι' αυτό ο Σόαπυ, έπροσπάθησε να ελευθερωθεί όπως οδύποτε. Άνασκήκωσε το κορμί του, κλωτσούσε τον αντίπαλό του, προσπαθούσε ακόμα να του δαγκώσει τα χέρια.

Κι' η προσπάθειά του, κάποια στιγμή, έπέτυχε. Καθώς το ντόμινο τεντώθηκε και χούφτισε το μαχαίρι, ο Σόαπυ με μία απότομη κίνηση έσπρωξε μακριά τον κακούργο και σηκώθηκε.

Τώρα το ντόμινο βρισκόταν λίγα βήματα μακριά, με ξεσηκωμένη την μάσκα—κάτω από τον λαιμό όμως, έτσι, ώστε να μη φαίνεται το πρόσωπο—και με το χέρι όπλισμένο πάλι με το μαχαίρι. Κι' ο Σόαπυ, έχοντας μπροστά του μία καρέκλα, λογάριαζε ν' αντιμετώπιζε μ' αυτήν την επίθεση του κακοποιού, ο οποίος κρατώντας το μαχαίρι του είχε πει:

—Βλέπεις, σέρ Σόαπυ Μάρκς, πώς δεν θ' αποφύγης την εκδίκησή μου. Βλέπεις πόσο μάταιο ήταν να θελήσης ν' άμυνθης. Τι έπέτυχες, δηλαδή; Ένω έσως να μην έσκόπευα να φθάσω στα άκρα, με ώθησες εσύ με την στάση σου να κατακινήσω τους δικταγμούς μου. Σέρ Σόαπυ Μάρκς, το κατάλαβες, λοιπόν, ότι σε λίγη ώρα θα πεθάνης;

—Υπερήφανα έπίσης; ο Σόαπυ, άπάντησε, —Θά πεθάνω, είπες; —Ω! αυτό θα το επιδιώξης, μά δεν θα το επιτύχης. Έχω, ευντυχώς, γερά χέρια και μπορώ να υπερασπισθώ άποταλεσματικά τον έαυτό μου.

Και κάνοντας, δυο άποτομα πηδήματα, ο Σόαπυ βρέθηκε πίσω από το γραφείο του. Είχε μέσα στο συρτάρι ένα περιστρόφο και θά σκότωνε μ' εκείνο σάν σκυλί τον άποτροπαιο κακοποιό.

Με γρήγορες κινήσεις άνοιξε άμέσως το συρτάρι κι' άρπαξε θριαμβευτικά το πιστόλι.

Ο κακούργος σκεδόναν λίγα μέτρα μακριά του, άκίνητος, θαρρείς κι' ήθελε να του δώσει καλλίτερο στόχο.

Σήκωσε, τότε, το πιστόλι ο Σόαπυ και σημάδεψε τον άπαισιο αντίπαλό του. Ένα μειδίαμα πλανήθηκε έπάνω στα χείλη του και πριν πιέση την σκανδάλη, πέταξε ούτα τα σαρκαστικά λόγια:

—Μήπως έχεις άκόμη την ιδέα πώς θα με σκοτώσης; Κατάλαβες τώρα πόσο δύσκολα θα μπορούσε να πουλήση το τομάρι του ένας Σόαπυ Μάρκς; Άλλα δεν σ' άδικώ. Νόμισες ότι θά ήμουν κι' εγώ υποχείριός σου. Πόσο όμως άπατήθηκες!

Κρατούσε το πιστόλι ο Σόαπυ και δεν έκυροβολούσε, σάν να ήθελε να παίξη λίγο μαζί του, να διασκεδάση με την άγωνία του. Άλλωστε ήταν τόσο μακριά του και τέτοια ή θέσις τους, ώστε δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος και δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο ο κακοποιός να του ξεφύγη.

Άλλά ένα πράγμα έκανε έντύπωση στον Σόαπυ: 'Η άδιαφορία, δηλαδή, που έδειχνε ο έγκληματίας. Ένω αντιμετώπιζε την κάνην του περιστρόφου, έν τούτοις δεν έδειχνε καμμία ταραχή. Άπεναντίας έσταύρωσε τα χέρια του, ένω τα άπαίσια μάτια του έλαμψαν πιο άποτροπιαστικά. Κάποια στιγμή δέ είπε:

—Σου έπαναλαμβάνω, σέρ Σόαπυ Μάρκς, ότι είσαι πολύ έγωιστής. Άλλά τί φταίω εγώ άν θα πληρώσης την υπεροψία σου με την ζωή σου;

Ο Σόαπυ, που δέ μπορούσε να ξεγηγήσει τη ψυχραιμία του αντίπαλου του, πίεσε την σκανδάλη. Άλλά το περιστρόφο δεν εκποροκρότησε. Άμέσως την ξαναπίεσε, μία και δυο φορές. Τίποτε! Τό περιστρόφο ήταν άδειο!

Ο Σόαπυ βλαστήμησε και πάγωσε απ' τον τρόμο. 'Η ψυχραιμία του τον έγκατέλειψε και μία ξαφνική άγωνία έκυρίευσε την ψυχή του.

Γιατί το περιστρόφο ήταν άδειο; Τί συμβαίνει λοιπόν; Ποιό θα ήταν το άποτέλεσμα;

Άλλά το ντόμινο δεν έχασε, τότε, καιρό. Έπωφελούμενο αυτής της άμηχανίας του αντίπαλου του, ώρμησε προς το γραφείο, άρπαξε τον έμβρόντητο Σόαπυ απ' τον λαιμό και του κατέφερε με το μαχαίρι του άλλεπάλληλα κτυπήματα. Έκείνος, ο δυστυχής, δεν έπροόλαβε ν' άμυνθί. Έγυρε και σωριάσθη άποτομα χάμω νεκρός, ένω άντηχούσε ένα γέλιο διαπεραστικό, άποκρουστικό, άπαίσιο. Ένα γέλιο που ήταν ή έκφρασις θριάμβου και που θαρρούσε ότι το εξέβραζε απ' το στόμα του ο σατανάς!

Τον άδικο χαμό του σέρ Σόαπυ Μάρκς, τον υποδέχθηκε με άληθινή κατάπληξη και όδύνη όλη ή κοινωνία του Λονδίνου. Παντού τα σχόλια, εις βάρος της άστυνομίας προπαντός, έδιναν κι'

επαιναν. Κι' ή γενική κατακραυγή, την όποιαν ύπεδαύλιζαν κυρίως οι έφημερίδες στις όποιες ο Μάρκς ήταν μέτοχος, είχε προκάλεσει την άγανάκτηση και τον έννευρισμό της Σκώτλαντ Γουάρδ.

Ο νέος αυτός άδλος του Τρομοκρατού όπως ήταν φυσικό, έκαρδία των θυμάτων του, είχε γίνει πιά το σύμβολο του τρόμου, το έμβλημα της έξοντώσεως.

Οι ντέκετιβς, που δεν είχαν ούτε στιγμή διακόψει τις άναζητήσεις των, έντειναν τώρα τις προσπάθειές των. Άλλωστε στην έξαιρετική, στην άσυνήθιστη αυτήν δραστηριότητα, τους έξωθούσε και ή αντί χιλίων λιρών επίκηρύξις του κακούργου.

Μά, δυστυχώς, οι ένεργειές των δεν έφεραν κανένα άπολύτως άποτέλεσμα. Γι' αυτό ή κοινή γνώμη διατελούσε πάντα υπό το κράτος της άνησυχίας και τοί έννευρισμού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3.

Ένα από τα καλλίτερα στελέχη της Σκώτλαντ Γουάρδ, ένας άπό τους πιο όνομαστους ντέκετιβς, ήταν ο Μάρου Ρετμάν. Όλοι οι πολλές έπιτυχίες στο ένεργητικό του.

Αυτός, πρό δυο χρόνων, κατόρθωσε να συλλάβη τον περιβόητο Τζέιμς Χάλιγκ, που είχε τρομοκρατήσει με τους άθλους του κυρίως, έστρεψε την όργή του. Αυτός, έπίσης, συνέλαβε και κάποιον άλλον κακοποιό, που είχε σκοτώσει, με άγριο τρόπο, τον γυιό ενός βουλευτού.

Ο Ρετμάν, από τον πρώτο φόνου που είχε κάνει ο Τρομοκράτης, έπεδόθη στην άνακάλυψή του, άλλα οι ένεργειές του δεν έκαρποφόρησαν. Μάταια άναζητήσε, μεταμφιεσμένος σ' εργάτη να πιά στόν Τάμεσι, κανένα ύποπτο υποκείμενο, που να ήξερε να κάτσει γι' αυτόν τον έντυτταζαν όλοι έντρομοι, κι' άπαντούσαν.

Πράγματι! Ο θούλος είχε κάνει το όνομά του διάσημο. Ο Τρομοκράτης! Έφθασε να χατακτηρισθί ως υπεράνθρωπος, ως γίγας, ως ήμίθεος! Σ' ότι γινότανε, θά είχε το δάκτυλό του ο Τρομοκράτης. Παντού ένέδρευε για να σκοτώσει. Μ' όν τουτό ο Ρετμάν εξακολουθούσε, με τον ίδιο ζήλο, τις άναζητήσεις του.

Δέν άφισε κανένα κακόφημο κέντρο που να μην το έπισκεφθί. Μόνο, ύστερα από άρκετούς κόπους, κατόρθωσε να συναντήση στο Ρέτ Λάιον, σ' ένα ύποπτο τέιοποτείο, κάποιον γέρο Κινέζο, ο οποίος κάτσει τον πληροφόρησε σχετικώς.

Τού είπε δηλαδή πώς όσο κι' άν έκοπίαζε δέν θα κατόρθωνε να ιδί τον Τρομοκράτη γιατί όπως είχε άκούσει πουθενά δέν παρουσιαζότανε.

Ο Ρετμάν έπέμεινε. Και είπε: —Ξέρεις, μπάρο Φου—αυτό ήταν τ' όνομα του Κινέζου—είμαι, όπως βλέπεις, ένας άπλοικός εργάτης και θά ήθελα πολύ να γνώριζα τον Τρομοκράτη, αυτόν που είναι ένας πραγματικός ήμίθεος. Μην παραξενευθίς! Αυτός ο έξοντωτικός άγώνας που κάνει στους τούναντιόν με ίκανοποιεί. Τί να σου το κρύβω; Έπειδή είμαι φτωχός, πολύ φτωχός, μισώ θανάσιμα αυτούς που διαθέτουν άφθονο το χρήμα! Δέν ξέρω έσως να έχω άδικο. Άλλά... Είπε κι' άλλα πολλά ακόμα, με τέτοια ύποκρισία, με τέτοια πειθώ, ώστε ο άφελής Κινέζος επίαστηκε στα βρόχια του Ρετμάν.

Τόν έντυτταξε με αγαθότητα και άργά—άργά είπε: —Μά, παιδί μου, ξέρεις τί είναι αυτός ο Τρομοκράτης; Ξέρεις ότι άν επιτύχης να τον δής, μπορεί να μη γυρίσης πιά πίσω ζωντανός;

Στό άκουσμα αυτών των λόγων τα μάτια του άστυνομικού άστράψαν.

—Ω! φτάγει να τον δώ! Έχω τέτοια έπιθυμία! Έχω πάθει ψύχωση, πλέον μαζί του!

Μπροστά σ' αυτήν την παιδαριώδη, τάχα, έπιμονή, ο Κινέζος υπέχώρησε. Κι' άφού έξοριζε μία ματιά γύρω, για να βεβαιωθεί ότι δέν τους άκουγε κανείς, έσκυψε και μουρμούρισε σ' αυτή του Ρετμάν:

—Καλά, ή έπιθυμία σου θά γίνη!

Με κόπο ο ντέκετιβς έκρυψε την χαρά του. Όστε θά μπορούσε, λοιπόν, ν' άπαλλάξη την κοινωνία απ' αυτόν τον εφιάλτη;

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

Άλλα δυο γράμματα για την άδελφή της Φλαβία. 'Η Λουτσιάνα κτύπησε τη σφραγίδα του ταχυδρομείου: έρχόνταν και τα δυο από τη Γένοβα. Ο γραφικός χαρακτήρ των της ήταν άγνωστος.

Η Φλαβία είχε πάει ταξείδι με τη θεία της και τον άρραβωνιαστικό της, και ήταν άδύνατον να της τά στείλη γιατί δέν ήξερε πού θά την εύρισκαν και γι' αυτό της έκανε ένα τηλεγράφημα είδοποιώντας την πώς είχε τα δυο εκείνα γράμματα στο χέρι της. 'Η άπάντησις δέν άργησε να έλθι. «Σε παρακαλώ ν' άπαντήσεις Σύ».

Τα γράμματα ήταν από τον Μάριο Άνσέλμι, έναν νεαρό γιατρό πού γνώρισαν σε μία συγκέντρωση στη έξοχή κι' έγραφαν αισθηματικές φράσεις και μιλούσαν για φιλικιά και άγάπη.

«...Σε βλέπω, Φλαβία, σάν μιά παρθένο τυλιγμένη σ' ένα βέλο, να μου προτείνης τα όροσερά σου χείλη, χαρίζοντας μου έτσι μιάν άνέγκραστη ευτυχία!... Αυτά έλεγε το ένα γράμμα. Και το άλλο: «...Στη θάλασσα μικρό μου όνειρεμένο πλάσμα, σ' έβλεπα σάν μιά σειρήνα τυλιγμένη από τα γαλάζια κύματα. Τώρα όμως πού είμαστε μακριά, ή άνάμνησις μου δημιούργησε ένα φλογερό έρωτα!...

Η Λουτσιάνα διάβαζε με βουλιμία, τις έρωτικές αυτές φράσεις για να τις καταλάβη καλλίτερα. Δέν θά πίστευε ποτέ ότι ή άδελφή της θάφηνε στην καρδιά του Μαρίου μιά τόσο βαθειά πληγή. Και τώρα εκείνη, έτρεχε, κοντά στον άρραβωνιαστικό της προς νέους όρίζοντας!

Η Λουτσιάνα παρέβαλλε τα φλογερά εκείνα γράμματα με το σύντομο τηλεγράφημα της Φλαβίας πού έγραφε: «Άπάντησε Σύ...».

Και σχεδόν από πείσμα, άπήντησε και υπέγραψε με τόνομα της άδελφής της, βέβαιη ότι δέν θά το έννοούσε ο Μάριος γιατί δέν ήξερε τον γραφικό χαρακτήρα της Φλαβίας.

Τό πρώτο γράμμα της έκανε πολύ μεγάλο κόπο. Σε ηλικία δέκα όκτώ χρόνων δέν είν' εύκολο να γράφη μιά κοπέλλα σ' έναν άνδρα πού αγαπά μιάν άλλη. Άλλ' άργότερα, σ' άλλα γράμματα ή προσπολήσις λιγότερε και σιγά-σιγά δημιουρήθηκε μέσα της ένας πραγματικός έρωας!

Ο Μάριος έγραψε:

«...Τά ξανθά μαλλιά σου! Πόσο είναι λαμπερά κάτω από τις άχτίδες του ήλιου, σάν ένα χρυσό σύννεφο πού ήθελα να το αιχμαλωτίσω στα χέρια μου!...».

Και ή Λουτσιάνα, ένω άπαντούσε σ' εκείνα τα λόγια με το ίδιο πάθος, στριφογύριζε άνάμεσα στα δάκτυλα τις καστανές μπούκλες της...

Ο δόκιμο Άνσέλμι έστελνε καθημερινώς γράμματα κι' οι έκφράσεις του γίνονταν όλοένα πιο φλογερές και πιο σοβαρές.

Όταν ή Φλαβία έγραψε ότι θά παρέτεινε το ταξείδι της επί ένα ακόμη μήνα στην 'Ισπανία, ή Λουτσιάνα εύχαριστήθηκε.

Της άρεσε το έρωτικό παιγνίδι. Ήταν μιά εκδίκησης για τον Μάριο πού είχε άνάψει και στη δική της καρδιά μιά έρωτική φλόγα εκεί κάτω στην άμμουδιά...

Άλλά το τελευταίο του γράμμα την έγέμισε άγωνία. Έγραφε:

«...Γιατί, Φλαβία, εκείνην την ήμέρα μου είπες πώς αγαπούσα τη μικρή Λουτσιάνα; Πώς μπόρεσες να κάνης μιά τέτοια σκέψη; 'Η Λουτσιάνα μου ήταν άγαπητή, άλλ' ήταν άρκετά ζωηρή και έπιτολαία για να την αγαπήσω!

Η Λουτσιάνα έσχισε το γράμμα και δέν άπήντησε. Ήταν ώρα να τελειώση αυτό το παιγνίδι! Κι' επεθύμησε την έπιστροφή της Φλαβίας ως μιά άπελευθέρωσή της.

Άλλ' άντι για την Φλαβία ήθε ο Μάριος.

Ήταν ένδεκα ή ώρα το πρωί, και βρισκόταν μονάχη στο σπίτι.

Γνωρίστηκαν σε μετ συγκέντρωση στην έξοχή.

σποινίς είχε κλειδωθεί στο δωμάτιό της και δέν άπαντούσε.

Η μητέρα τότε πήγε στο δωμάτιό της. 'Η Λουτσιάνα ήταν ριγμένη έπάνω στο κρεβάτι της κι' έκλαιγε.

—Λουτσιάνα, πές μου... Πώς μπόρεσες; Σύ, παιδί μου έγραψες εκείνα τα γράμματα; Τόν αγαπούσες; Τόν αγαπάς;

Η νέα άπήντησε με λυγμούς:

—Ναί, μητέρα! Τόν αγαπώ πολύ! Άλλό μην του πής τίποτε, γιατί... ντρέπομαι... Πές του να φύγη...

Μό ο δόκιμο Άνσέλμι βρισκόταν τώρα στο κατώφλι της πόρτας.

—Γιατί να φύγω, Λουτσιάνα; της είπε. Άφού μ' αγαπάς και σ' αγαπώ!

Πλησίασε στο κρεβάτι της και της φίλησε τα μαλλιά. 'Η Φλαβία όταν γύρισε από το ταξείδι δέν βρήκε το σπίτι του όπως το ήξερε. Ρώτησε να μάθι. Κι' όταν ή Λουτσιάνα με φοβισμένη φωνή και με μιά έκφραση ένόχου στο πρόσωπό της της διηγήθηκε την ιστορία της άλληλογραφίας και τον έρχομό του Μαρίου και για την μεγάλη άγάπη πού αυτός έχει τώρα γι' αυτήν, ή Φλαβία πού ήτανε κιτρινη και μόλις βαστούσε τα δάκρυα την άγκάλιασε με μητρική στοργή και της είπε:

—Είμαι τόσο εύχαριστημένη γι' αυτό. Μά το υποψιάστηκα στην άμμουδιά. Σύ δέν ήξερες ακόμη πώς τόν αγαπούσες όταν έγω τό διάβασα στα μάτια σου. Κι' υπέφερα, ξέρεις... Μά δέν μ' ένδιέφερε κιόλας. Έγώ... αγαπούσα τόν Σέργιο!

Η φωνή της έτρεμε λιγάκι και ή Λουτσιάνα κτυπάζοντάς την στα μάτια την ρώτησε μ' άγωνία:

—Πές μου πώς δέν τόν αγαπάς! Όρκίσου!

Η Φλαβία τότε συνωφευώθηκε για να μην προδοθή και μουρμούρισε:

—Δέν τόν αγαπώ! Όχι. Άλλά καλλίτερα να τόν πάρης μετά τόν γάμο μου... Συγχώρεσέ με, μικρή μου Λουτσιάνα...

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

—Καλημέρα Λουτσιάνα

Ήρθα για να ιδώ τη Φλαβία... Ζητώ συγγνώμην... δέν

μπορούσα να ζήσω πιά μακριά της, με μόνη μου χαρά τα γράμματα της! Πρέπει να την ιδώ χωρίς

άλλο...

Η Λουτσιά άπήντησε με προσποιητό χαμόγολο:

—Όστε άλλο λογορροφούσατε;

—Βεβαίως! Άγαπιόμαστε τόσο πολύ.

Κι' είμαι πολύ ευτυχισμένος ύστερα απ' τα φλογερά γράμματά της.

—Όστε τα γράμματα σάς έκαναν να την έρωτευθίτε περισσότερο;

—Ναί, τα γράμματα τα άγαπητά μου γράμματα της πού είναι γραμμένα με πραγματικό έρωτικό πάθος. Σου εύχομαι και σένα Λουτσιάνα, ν' αγαπήσης μιά μέρα τόσο δυνατά.

Η νέα χαμήλωσε τα μάτια και δάκρυσε.

Άκούστηκε ένα κουδούνισμα.

—Αυτή θάνα! φώναξε ο Μάριος.

Μά ή Λουτσιάνα μουρμούρισε:

—Όχι. Είναι ή μητέρα.

Κι' ένω ο Μάριος κι' ή μητέρα χαίρετιόνταν, ή Λουτσιάνα έφυγε τρέχοντας πνιγμένη από το κλάμμα.

—...Σείς Μάριε; Μά δέν ξέρετε πώς ή Φλαβία άρραβωνιάστηκε; Έχει πάει ταξείδι με τόν Σέργιο της...

—Μά γιατί μου λέτε αυτά τα λόγια κυρία; 'Η Φλαβία είναι έδω.

—Μά όχι γιατί! Σας λέγω την άλήθεια.

Ο Μάριος τότε έβγαλε από την τσέπη του μερικά γράμματα με την ύπογραφή της Φλαβίας και της τάδειξε.

—Θέε μου! Μά αυτά είναι γράμματα της Λουτσιάνας.

Φώναξε τη μικρή της κόρη, άλλ' ή καμαριέρα επέστρεψε λέγοντας ότι ή δε-

σποινίς είχε κλειδωθεί στο δωμάτιό της και δέν άπαντούσε.

Η μητέρα τότε πήγε στο δωμάτιό της. 'Η Λουτσιάνα ήταν ριγμένη έπάνω στο κρεβάτι της κι' έκλαιγε.

—Λουτσιάνα, πές μου... Πώς μπόρεσες; Σύ, παιδί μου έγραψες εκείνα τα γράμματα; Τόν αγαπούσες; Τόν αγαπάς;

Η νέα άπήντησε με λυγμούς:

—Ναί, μητέρα! Τόν αγαπώ πολύ! Άλλό μην του πής τίποτε, γιατί... ντρέπομαι... Πές του να φύγη...

Μό ο δόκιμο Άνσέλμι βρισκόταν τώρα στο κατώφλι της πόρτας.

—Γιατί να φύγω, Λουτσιάνα; της είπε. Άφού μ' αγαπάς και σ' αγαπώ!

Πλησίασε στο κρεβάτι της και της φίλησε τα μαλλιά. 'Η Φλαβία όταν γύρισε από το ταξείδι δέν βρήκε το σπίτι του όπως το ήξερε. Ρώτησε να μάθι. Κι' όταν ή Λουτσιάνα με φοβισμένη φωνή και με μιά έκφραση ένόχου στο πρόσωπό της της διηγήθηκε την ιστορία της άλληλογραφίας και τον έρχομό του Μαρίου και για την μεγάλη άγάπη πού αυτός έχει τώρα γι' αυτήν, ή Φλαβία πού ήτανε κιτρινη και μόλις βαστούσε τα δάκρυα την άγκάλιασε με μητρική στοργή και της είπε:

—Είμαι τόσο εύχαριστημένη γι' αυτό. Μά το υποψιάστηκα στην άμμουδιά. Σύ δέν ήξερες ακόμη πώς τόν αγαπούσες όταν έγω τό διάβασα στα μάτια σου. Κι' υπέφερα, ξέρεις... Μά δέν μ' ένδιέφερε κιόλας. Έγώ... αγαπούσα τόν Σέργιο!

Η φωνή της έτρεμε λιγάκι και ή Λουτσιάνα κτυπάζοντάς την στα μάτια την ρώτησε μ' άγωνία:

—Πές μου πώς δέν τόν αγαπάς! Όρκίσου!

Η Φλαβία τότε συνωφευώθηκε για να μην προδοθή και μουρμούρισε:

—Δέν τόν αγαπώ! Όχι. Άλλά καλλίτερα να τόν πάρης μετά τόν γάμο μου... Συγχώρεσέ με, μικρή μου Λουτσιάνα...

ΛΥΔΙΑ ΤΡΙΟΝΙ—ΚΑΠΕΤΣΕ

Σ' ένα από τα καλλίτερο σπίτια του Σουταί, σε μια μεγάλη έπαρξια της Κίνας, κοντά σ' έναν απέραντο κήπο με κίτρινα χρυσάνθεμα, έμενε ο σοφός Ντόγκ, με τα παιδιά του, τις εταίρες του και την πρώτη του σύζυγο, που την έλεγαν Χοά-Βάν, δηλαδή Έσπερινό Λουλούδι. Η πολιτεία εκείνη ήταν σχεδόν γαλλική. Οι μανδρινί, οι αξιωματούχοι, οι δικαστές και οι σοφοί έλεγαν πως έπρεπε να τα έχουν καλά με τους Γάλλους και να προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν τ' αγαθά του πολιτισμού των. Της ίδιας γνώμης ήταν κι' ο Ντόγκ, ο οποίος όμως δεν έπαυε να πιστεύει πως ο καλλίτερος πολιτισμός του κόσμου ήταν εκείνος που του κληροδότησαν οι πρόγονοί του.

Κοντά στο σπίτι του σοφού αυτού Κινέζου, που ήξερε περισσότερα από έξη χιλιάδες γράμματα του αλφαβήτου της γλώσσας του, ήταν ένα οίκημα στο οποίο έμεναν αποκλειστικά Γάλλοι αξιωματούχοι. Κάθε βράδυ οι αξιωματούχοι αυτοί έβγαιναν στον κήπο και κουβέντιαζαν με ώραιες λευκές γυναίκες, ντυμένες με μεγάλη χάρη. Η Χοά-Βάν, κρυμμένη πίσω από το παραπέτασμα ενός παραθύριου του δωματίου της μπορούσε ν' αποθαυμάζει τις κυρίες εκείνες και να τις ζηλεύει για την τύχη τους, που μπορούσαν και συζητούσαν με τόση ελευθερία με τους άνδρες...

Μια μέρα ο σύζυγός της, ο Ντόγκ, της επέτρεψε να πάει να γνωρισθί με τις Γαλλίδες και να μάθει τους τρόπους και τις συνήθειές των και να πάρει απ' αυτές ό,τι καλό είχαν. Στο σπίτι των λευκών έκαναν θερμή υποδοχή στη Χοά-Βάν. Και η νέα γυναίκα ξαναπήγε πολλές φορές εκεί, ένθουσιασμένη από τη συντροφιά των Γαλλίδων, που ήταν χαριτωμένες και υποχρεωτικές, κι' από την ευγένεια των Γάλλων αξιωματούχων.

Της είπαν λόγια που δεν τ' άκουσε ποτέ στη ζωή της. Της μίλησαν για την όμορφιά της κι' ένα βράδυ, η Χοά-Βάν, τρέμοντας από φόβο και χαρά ακολούθησε έναν Γάλλο αξιωματούχο, εκείνον που προτίμησε απ' όλους τους άλλους, σ' ένα μικρό σπιτάκι με άσπρους τοίχους, πράσινα παράθυρα και κόκκινη στέγη, που βρισκόταν έξω από την πολιτεία, κρυμμένο πίσω από άμυγδαλιές...

Όταν βγήκε απ' εκείνη την έρωτική φωλιά, η Χοά-Βάν ήταν περήφανη, επειδή για πρώτη φορά στη ζωή της είδε πόσο πρέπει ένας έρωτευμένος άνδρας να είναι ταπεινός και ευγενικός σε μια γυναίκα.

Από την ημέρα εκείνη, κάθε βράδυ, μόλις έβασίλευε ο ήλιος η Χοά-Βάν έτρεχε στο μικρό σπιτάκι, όπου την περίμενε ο φίλος της μ' ανοιχτή αγκαλιά.

Κοντά του, η Χοά-Βάν δεν εύρισκε μονάχα την αγάπη, μα και την ευχαρίστηση να μαθαίνει τί γίνεται στους μακρινούς τόπους όπου μένουν οι λευκοί.

Σιγά-σιγά έμαθε όλες τις συνήθειες και τις προτιμήσεις τους.

Η ψυχή τους, που αποτελούσε ως τότε αίνιγμα γι' αυτήν, δεν είχε κανένα μυστικό για την γυναίκα του Ντόγκ.

Και η Χοά-Βάν ευγνωμονούσε τον Γάλλο φίλο της για τον έρωτα που της χάριζε και γιατά θαυμαστά και περιεργα πράγματα που της έμαθε.

Όσοοι οι γείτονες είχαν καταλάβει τί γινόταν. Μερικοί απ' αυτούς έσκανδαλίστηκαν βλέποντας τη Χοά-Βάν να βγαίνει κάθε βράδυ από το σπίτι της, ενώ ο σύζυγός της μελετούσε στο δωμάτιό του τα βιβλία του, καπνίζοντας την πίπα του, και να τραβάει για την έξοχή.

Την παρακολούθησαν την είδαν να μπαίνει στο άσπρο σπιτάκι, που ήταν κρυμμένο πίσω απ' τις άμυγδαλιές, κι' όταν έμαθαν πως το σπίτι εκείνο το είχε πιάσει ένας Γάλλος αξιωματούχος, θεώρησαν υποχρέωσή τους να ειδοποιήσουν τον σοφό Ντόγκ για τη συμφορά που τον βρήκε...

Μά ο Ντόγκ χαμογέλασε... "Όχι! δεν είχε να φοβηθί τίποτε απ' όσα έκανε η γυναίκα του. Μήπως δεν της είχε επιτρέψει ο ίδιος να πη-

Την έλεγαν Χοά-Βάν, δηλαδή «Έσπερινό Λουλούδι»

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΤΙΜΩΡΙΑ

γαίνει στο σπίτι των λευκών; Κάθε βράδυ όταν έβλεπε τη Χοά-Βάν να λήη λόγια και να κάνει χειρονομίες που δεν τις συνήθιζαν οι γυναίκες της φυλής τους, χαμογελούσε γιατί ήξερε πως η σύζυγός του τα έμαθε αυτά στο σαλόνι των Γάλλων. Όταν την έβλεπε να βάζει δακτυλίδια να κάθεται στο σκαμνί με το ένα γόνατο επάνω στο άλλο, να χενίζεσαι να βάζει αρώματα και να τραγουδάει άγνωστα τραγούδια, πάλι χαμογελούσε...

Δεν υπήρχε λοιπόν κανένας λόγος ν' άνησυχί ο Ντόγκ. Κι' οι μέρες περνούσαν ήσυχες κι' άμέριμες και για το σοφό Ντόγκ και για τη γυναίκα του.

Ξαφνικά όμως ο μοναχογιός του οικοδεσπότη έπεσε βαριά αρρώστος.

Η Χοά-Βάν λησμόνησε το φίλο της για ν' άφοσιωθί στο παιδί της. Και το περιποιήθηκε τόσο καλά ώστε μπόρεσε να το γλυτώσει από βέβαιο θάνατο.

Ένα βράδυ ο Ντόγκ, ήταν καθισμένος σταυροπόδι μπροστά σ' ένα σκαμνί, στο οποίο ήταν τοποθετημένη μια μεγάλη πλάκα που είχε χαραγμένα επάνω τα όνόματα των προγόνων του. Ο Ντόγκ κτύπαζε το τελευταίο όνομα του γιου του και γελούσε από ευχαρίστηση με τη σκέψη ότι ο γιός του δεν πέθανε κι' ότι δεν θα σβυνόταν τόσο γρήγορα η γεννήα του.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα η γυναίκα του. Ο Ντόγκ την κτύπησε μ' ευγνωμοσύνη. Αυτή έσωσε το γιό του από τον θάνατο. Η καρδιά του γέμου σοφού άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά, και τα μικρά μάτια του πέταξαν παράξενες σπίθες πίσω από τα γυαλιά τους.

— Έλα εδώ, είπε της Χοά-Βάν. Κάθισε κοντά μου, απόψε είσαι ωραία...

Η Χοά-Βάν, ευχαριστημένη κι' αυτή επειδή ο γιός της ήταν καλά, έπεσε στην αγκαλιά του πατέρα του παιδιού της, του άρπαξε στομά, όπως είχε μάθει να κάνει με τον άλλο φίλο της, Μά οι χειρονομίες αυτές ήταν άγνωστες στις γυναίκες της φυλής της!

Η Χοά-Βάν προδόθηκε!

Λησμόνησε ότι έπρεπε να γονιτίσει, να χαμηλώσει τα μάτια και να ενώσει τις παλάμες των χεριών της, όπως ήταν υποχρεωμένη να κάνει κάθε Κινέζα όταν ο άνδρας της της μιλούσε για την αγάπη του...

Ο Ντόγκ βρέθηκε απότομα ορθός. Κι' η Χοά-Βάν σηκώνοντάς το κεφάλι της, είδε το αίνιγματικό πρόσωπο του συζύγου της αλλοιωμένο από το θυμό.

— Ποιος σου έμαθε αυτούς τους βάρβρους τρόπους; φώναξε ο Ντόγκ, κυττάζοντας τη γυναίκα με τα μικρά παγερά μάτια του. ότι η γυναίκα πρέπει να γονατίζει και να σωπαίνει όταν μιλάει ο άνδρας της;

Η Χοά-Βάν συνήλθε από την ταραχή της. Έμεινε μια στιγμή ακίνητη κι' ύστερα έκανε τρεις μετάνοιες. Αυτό έσήμαινε ότι ωμολογούσε το παράπτωμά της. Ύστερα σκέπασε το πρόσωπό της μέσα στα μανίκια της και πήγε και γονάτισε μπροστά στο σκαμνί όπου ήταν τοποθετημένη η πλάκα με τα όνόματα των προγόνων του συζύγου της.

Όλη τη νύχτα έμεινε η Χοά-Βάν σ' αυτή τη στάση, γονατισμένη μέσ' τη σκιά και τη σιωπή, σάν πιασμένη κούκλα.

Ξέρει τώρα ότι την περιμένει σκληρή τιμωρία. Ποιά θα είναι αυτή η τιμωρία; Θα την κρεμάσουν; Θα βάλουν ένα έλέφαντα να πατήσει το κεφάλι της με το πόδι του; Η θά την δέσουν σε μια σκεδιά και θά την ρίξουν στο ρεύμα ενός ποταμού... Τί σημασία όμως έχει ποιο θά είναι το τέλος της, αφού δεν έχει καμιά έλπίδα σωτηρίας, αφού κανείς στον κόσμο δεν θά μπορέσει να σώσει ούτε αυ-

ΥΠΟ Π. ΜΑΤΙΝΑΡΝΤΙ ΤΗΣ ΧΟΑ-ΒΑΝ

την, ούτε και τον αγαπημένο της...

Τί να κάνει τάχα αυτή τη στιγμή εκείνος; Μαντεύει άραγε την αγωνία της; Μά όχι! Θα γλεντά τώρα με τις γυναίκες της φυλής του θά γελάει και θά τραγουδά, πίνοντας από τ' άφρισμένα εκείνα κρασιά που αγαπούν τόσο οι λευκοί! Αυτή θά σβύσει πολύ σύντομα από τη μνήμη του.

Και η Χοά-Βάν εξακολουθούσε να μένει γονατιστή μέσα στη βαθειά και σιωπηλή νύχτα μια από τις μυριάδες μυστηριώδεις νύχτες που πέρασαν επάνω από την αρχαία αυτή αυτοκρατορία.

Οι νόμοι, οι κώδικες, οι παραδόσεις και τα έθιμα του τόπου αυτού βάραιναν τώρα σάν ασήκωτα βουνά τους λεπτούς της ώμους, την τρυφερή ψυχή της. Πως μπορούσε η Χοά-Βάν ν' αποτινάξει από πάνω της αυτό το αβάσταχτο βάρος όλων των αιώνων;

Έξαφνα μέσ' στο σκοτάδι είδε ένα χέρι να της δίνει ένα χάπι χασίς. Κατάλαβε τί έσήμαινε αυτό: Έπρεπε να ξαλισθί, να μεθύσει για να μπορέσει ν' άντικρύσει άφοβα τον θάνατο. Και χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, πήρε το χάπι το κατάπιε κι' ύστερα άρχισε να προετοιμάζεται για το μεγάλο ταξίδι. Αλειψε με τριανταφυλλόλαδο τα μαλλιά της, τάδεσε με μεταξωτές κορδέλλες, ακούμπησε τα χέρια της στα γόνατά της κι' έκανε την προσευχή των μελλοθανάτων. Περίμενε με καρτερία πού επέβαλαν οι νόμοι στις άπιστες συζύγους. Έπρεπε να τιμωρηθί για να μείνει αηλίδωτη η πλάκα με τα όνόματα των προγόνων της. Αυτό άπαιτούσε η λογική και η δικαιοσύνη οι προαιώνιες παραδόσεις...

Την ίδια νύχτα οι άνθρωποι του Ντόγκ, έπιασαν τον Γάλλο αξιωματούχο που τριγυρνούσε έξω από το σπίτι της Χοά-Βάν, με την έλπίδα να ιδί την αγαπημένη του, και τον μετέφεραν σ' ένα από τα υπόγεια του σπιτιού, σ' ένα υπόγειο τόσο βαθύ ώστε η

Μισόγυμνη και σφικτά δεμένη τυραννιώταν από τον άνδρα της.

τανή γυναίκα. Οι κάτοικοι των χωριών, από τα οποία θά περνούσε η σχεδία ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού, θά κατάλαβαν πως η γυναίκα εκείνη ήταν ένοχη και θά την άφηναν να υποστηί την τιμωρία της ως το τέλος...

Εκείνος που θά ελευθερώσει τη γυναίκα απ' το θανάσιμο αυτό αγκάλιασμα ήταν καταδικασμένος να ακολουθήσει κι' αυτός την τύχη της. Κι' αν κανένας μάτι δεν θά τον έβλεπε κι' οι άνθρωποι τον άφηναν άτιμώρητο η δικαιοσύνη του ουρανού θά τον τιμωρούσε.

Και η σχεδία θά εξακολουθούσε τον δρόμο της, ως το σημείο όπου τα νερά του ποταμού χύνονται στον απέραντον ώκεανό, συνοδευόμενη από τα μαύρα σύννεφα και τα άπαισία κροξίματα των πενιασμένων κοράκων.

Π. ΜΑΤΙΝΑΡΝΤΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΔΕΡΜΑΝ "ΣΑΡΚΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ"

Η συγκινητική άφοσίωσις μιᾶς φτωχῆς καρδιᾶς, καὶ ἡ πάλιν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς σάρκατος, εἶναι ἡ βᾶσις γύρω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε τὴν τραγωδίαν τοῦ δὲ διάσημος συγγραφεύς.

(Συνέχεια)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το μυστικό της Μαρίνας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Και δεν μ' άφησαν ν' αναγειλώ στην κακομοίρα την Μαρίνα, ότι η προσμονή της ήταν μάταιη, γιατί η μητέρα μου είχε πεθάνει εδώ και είκοσι χρόνια και ότι δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πια το κοριτσάκι που είχε αναθρέψει.

— Όχι ! μου ήταν αδύνατον να σκορπίσω απ' αυτήν την πιστή καρδιά, την συγκινητική της αταπιάτη. Μπορούσα όμως ν' αφήσω να μιλήσει, ή ξαφνική του φροσύνης που γεννήθηκε μέσα μου για την ταπεινή υπηρεσία που δεν ξεχνούσε. Ένοιωθα μια αθέμιτη ανάγκη να την φιλήσω !

Με τα φιλήματα μου θα πλήρωσα την ατέλειωτη αφοσίωσή της σε μιαν ανάντη τόσο πιστά φυλάμενη. Πήγα κοντά της, την αγκάλιασα και την έσφιξα δυνατά στην καρδιά μου.

— Μαρίνα, σάς αγαπούσα χωρίς να σάς ξέρω ! Τώρα που σάς γνώρισα κερδίσατε όλη τη στοργή μου !

— Έξαρνα ακούσθηκαν χτυπήματα στην εξώπορτα. — Είναι ο κ. δικαστής ! είπε ανήσυχη ή Μαρίνα. Θεέ μου ! αν σάς εύρη εδώ, τί θα πη !..

— Δεν φαντάζομαι ναρθή εδώ της είπα ψυχραιμία ! Πηγαίνετε λοιπόν να το ανοίξετε και κάνετε την δουλειά σας. Όπως πάντα... εγώ θα περιμένω εδώ ως που ναρθήτε να με ελευθερώσετε !.. Μή φοβάστε τίποτε ! δεν θα το κουνήσω από τη θέση μου. Δεν θα κάνω διόλου φασαρία. Μείνετε ήσυχη.

Γά λόγια μου την έπεισαν και βγήκε ευχαριστημένη !.. αφήνοντας με μονάχη. Ο τρομερός δικαστής που τόσο την τρομοκρατούσε, σέ μένα δεν προκαλούσε κανένα φόβο.

Εκάθισα στην καρέκλα που άλλοτε θα καθότανε χωρίς άμφιβολία όταν ήταν μικρούλα ή μητέρα μου για να μελετήσω τα μαθήματά της ! Και σκεπτόμουν, αναπολούσα ή μάλλον προσπαθούσα ν' αναπαραστήσω τη ζωή της μητέρας μου, εκεί μέσα !..

Όταν ή Μαρίνα ήρθε να με ζητήσει με βρήκε ακόμη σε έκσταση.

— Άρρησα, δικαιολογήθηκε, γιατί έπρεπε να σεβρίσω ένα φυτζάνι τσάι στον κύριον... Σας έκανα να με περιμένετε... Συγχωρήστε με !

— Δεν κατάλαβα πώς πέρασε ή ώρα ! Ευχόμουν μ' όλη μου, την καρδιά να με ξεχνούσατε εδώ ως αύριο !

— Α ! όχι ! αυτό δε θαταν σωστό !.. αλλά τουλάχιστον είσθε ευχαριστημένη που είδατε ;

— Ναί ! Μαρίνα ! Σ' ευχαριστώ και νάσαι βέβαιη πώς δεν θα ξεχάσω ποτέ τη χάρη που μου κάνατε..

— Έλάτε τώρα και μην κάνετε καθόλου φασαρία.

— Όχι ! Μαρίνα ! είναι περιττό να με βγάλετε στο δρόμο. Κάντε μου τη χάρη να πείτε στον κύριό σας, πώς μια νέα, που

Η Χρηστίς ντε Βοίς την είκοστή επέτειο των γενεθλίων της, που είχε και είκοστή επέτειο του θανάτου της μητέρας της Βαλεντίνης ντε Μαρουβόν, την παραμάννα της. Όταν γυρίζουν πίσω στο σπίτι των η γοηά εντολήν να δοθή στην κόρη της όταν θα γινόταν είκοσι χρονών. Η Χρηστίς της απ' την παιδική της ηλικία ως τον καιρό του θανάτου της, κοντά στον αυστηρό πατέρα της δικαστή Στογιάλ, στη Λυών και θλίψεις έπειτα έφυγε απ' το σπίτι της για το Παρίσι, όπου εργαζόμενη ως νοσοκόμος έ γνώρισε, μέσω του γαμπρού Μοντόρ, τον κατόπιν σύζυγόν της Μαντίνο της Ν. Αμερικής. Λίγον καιρό μετά το γάμο τους ο πρίγκιψ της Διαδικαιολογία ότι λόγον πολιτικό τον καλούν εκεί. Κατά την απουσία του ή Βαλεντίνη άροστού και καταρρέει στη Βρετάνη με την γοηά Μαρουβόν, ρες μετά τον τοκετό της ή Βαλεντίνη σταματά ως εδώ γιατί λίγες μέτραφη από τη Μαρουβόν και τη γοηά της κα Λάκαρεν πεθαμμένην κι' αυτήν σε για ν' αναζητήση τον πατέρα της. Πηγαίνει πράγματι εκεί και για να του άσφαλιστού κ. Λε Φορ, στο σπίτι του όποιον εγκαθίσταται και ως οικότοπος την έρωτεύεται και προθυμοποιείται να την βοηθήση στις έρευνές της για την ανεύρεση του πατέρα της. Έν τω μεταξύ όμως ο Λε Φορ επιχειρεί να την κατακτήση και ή Χρηστίς αναγκάζεται να φύγη από το σπίτι του. Ο Αλές Λε Γκουρουύμ, της προτείνει να γίνει γυναίκα του θέσεως και εν άναμονή αυτού πηγαίνει στη Λυών για να συναντήση τον παππού της δικαστή Στογιάλ.

τον δη ένα άγνωστο πρόσωπο. Έτσι..

— Αυτό ακριβώς ! Δώστε του κι' αυτή την κάρτα ! Έσως το όνομά μου θα τον παρακινήσει να με άκούση.

Της έδωκα την κάρτα μου μ' τ' όνομά μου : «Χρηστίς ντε Βοίς, πριγκίπισσα του Αμπολίσ». Αυτή ή κάρτα, ή τόσο ξιππα- άλλως τε δεν με φώναζαν «μικρή πριγκίπισσα ;»

Η Μαρίνα βγήκε κι' ύστερα από πέντε λεπτά έμπαινα στο γραφείο του παππού μου.

Τό δωμάτιο ήταν πολύ μεγάλο ! Τρεις μεγάλες βιβλιοθήκες, διάφορα παλιά φωτεύγ, ένα μεγάλο γραφείο και μπροστά στο γραφείο αυτό, ένας άνδρας ντυμένος κατάμαυρα με περι- μένε όρθιος.

Η ματιά μου, πήγε κατ' ευθείαν επάνω του. Μα κι' εκείνος με κύτταξε προσεκτικά κι' άρεκε ή ώρα, πριν μου δείξη ένα κάθισμα, και μου φάνηκε πώς ή εξέτασίς μου του προκάλεσε ένα σιγ- γιμιαίο ξάφνιασμα στο όχρω πρόσωπό του !

— Ζητήσατε να μου μιλήσετε δεσποινίς ;.. μου είπε, επί τέλους.

— Μάλιστα κύριε, και σάς ευχαριστώ που θελήσατε να με δεχθήτε χωρίς να με ξέρετε, χωρίς να με συστήσουν πιδό μπρο- στά.. Χωρίς άμφιβολία τ' όνομά μου δεν σάς λείει τίποτε ;

— Πράγματι !.. είναι ή πρώτη φορά που τό άκούω..

— Δεν ήρθα να σάς μιλήσω για τον εαυτό μου ! δηλαδή ό- χι ακριβώς.. για μένα. Αλλά καλύτερα να μου επιτρέψετε, να μι- μω κατευθείαν στο θέμα, χωρίς περιστροφές.

— Σας άκούω.. αν και, αυτό τό «χωρίς περιστροφές» με κά- νει να υποτεύμαι πώς θα πρόκειται για κάποιο πράγμα άρεκετά ύποπτο.

— Όχι κύριε !.. Μ' έμαθαν να μη ζητώ τίποτε με πλάγια δησή μου.

— Και τότε ;

πριν λίγο ήρθε ζητεί νό του μι- λήση..

— Θέλετε να τον δητε ; Θεέ μου ! Τό σκεφθήκατε καλά ;

— Δεν θα μιλήσω για σάς Μαρίνα ! Δεν θα πω ότι γύρισα όλο τό σπίτι !.. Άλλως τε, έχω έλθει εδώ με την άπόφαση να μιλήσω στον κύριό σας ! Και δεν θα φύγω απ' την Λυών χω- ρίς να τον δω.

— Καλή ! Πρέπει όμως να ξέρετε ότι δεν έχετε τίποτα να έλπίζετε ! είναι ένας άνθρωπος που τίποτε δεν ξεχνά και τίποτε δεν συγχωρεί.

— Κανείς δεν μπορεί να ξέ- ρει τις σκοτεινές σκέψεις που κοιμούνται στο βάθος της ψυ- χής του καθενός μας ! Τό κα- θήκον μου μου επιβάλλει να κά- νω την επίσκεψη αυτή και θα την κάνω, έστω κι' αν έχω πε- ποίθηση πως μ' αυτό δεν θα κερδίσω τίποτα.

Η γυναίκα αναστέναξε.

— Θα του πω ότι, ζητά να

— Ηλθα να σάς μιλήσω έξ όνόματος της κόρης σας, της Βαλεντίνης.

— Τί είπατε ;..

Πετάχθηκε απ' τό καθίσμά του άπότομα άγριεμένος, κατα- κιτρινος. Φαινόταν έτοιμπί ψηλός καιπίδ έπιβλητικόςάπ' ό,τι ήταν.

— Έρχομαι να σάς μιλήσω για την Βαλεντίνη Στογιάλ !

Έσως θα πρόσθετα τη «μητέρα μου» αλλά ή αύταρχική του χειρονομία μου έκοψε τη φωνή.

— Σταματήστε !.. μου φώναξε, προσεκτικά ! υπάρχουν όνόματα τα όποια δεν τα λένε μπροστά μου.

— Έσως.. αλλά υπάρχουν και μερικά που τ' άναφέρω με ά- γάπη και σεβασμό, και' μπορείτε να τ' άκούσετε και σεις κύριε ! Τ' όνομα της Βαλεντίνης Στογιάλ είναι ένα απ' αυτά !..

— Κι' εγώ δεν θέλω να τό ξέρω !..

Τό χέρι του τεντώθηκε προς την πόρτα.

— Έξω ! σάς παρακαλώ, με διέταξε βίαια.

— Ω ! κύριε ! ώστε τό όνομα που άνέφερα δεν με προστα- τεύει ; Πριν με βγάλετε έξω δεν θα με ρωτήσετε, γιατί βρί- σκομαι εδώ ;

Σηκώθηκα κι' εγώ με την σειρά μου και τό ψηλό μου μου άνάστημα λιγώτερο βέβαια ψηλό από τό δικό μου, έδειχνε όλοφάνερα πώς ήμουν όπδ' την ράτσα του.

Είχα μιλήσει άφοβα και ψυχραιμία ! ό ήρεμος τόνος της φω- νής μου φάνηκε να τον ξαφνιάζει.

Για μία στιγμή τό έπιβλητικό βλέμμα του θέλησε να έπιβλη- θη στο δικό μου, αλλά δεν κατώρθωσε να με κάνη να χαμηλώσω τό μάτια μου.

Άφησε τη θέση του και τράβηξε για την πόρτα.

— Εβγάτε ! αν δεν θέλετε να βάλω σάς πετάξω έξω ! είπε με την παγερή φωνή του που φαινόταν τά μη δέχεται αντίρρηση.

—...σάν σκυλί !.. συμπλήρωσα χαμογελώντας.

— Σάν έναν άνυπόφορον, που δεν μ' άρέσει να τον άκούσω πιδό πολύ.

— Έπειτα από είκοσι χρόνια είναι σάν να ξανακάνετε την ίδια σκληρή χειρονομία. παρατήρησα με πίκρα ! Δεν κάνετε καλά κύριε δικαστά, να είσθε τόσο άδυσώπητος !.. ήρθα εδώ να υπερασπισθώ μία άνάμνηση, που, παρ' όλα όσα συνέβησαν, θα πρεπε να σάς είναι προσφιλή !.. Αν άφήσω τό σπίτι σας χωρίς να θελήσετε να μ' άκούσετε, υπάρχουν πολλές έλπίδες να μη ξανα- πατήσω ποτέ πια τό πόδι μου εδώ μέσα !..

Τά λόγια μου φάνηκαν πάλι πώς τον τάραζαν.

Μιά ξένη γυναίκα τολμούσε να του μιλή η έτσι, μέσα στο σπίτι του κι' ακόμη χειρότερα, έπιχειρούσε να συζητά τις θελή- σεις του, τις έπιθυμίες του !.. Τόν άπειλούσε να μη ξανάρθη στο σπίτι του, αν δεν την άκουγε, σάν να μπορούσε ποτέ ένας

άνθρωπος της άξίας του, καιτού κύ- ρους του, να σκοτίζεται για την παρουσία ή την άπουσία αυτής της άνυπόφορης ξένης, που ήταν όλο αυθάδεια.

Τά μάτια του άστραψαν από θυμό.

— Έξω !.. μούγκρισε.

Τό χέρι του πάτησε τό κουμπι του κουδουνιού, κι' άμέσως παρου- σιάσθηκε, ή Μαρίνα με τό πρόσω- πο άλλοιωμένο.

— Πηγαίνετε την ως τό δρόμο ! και μην την αφήσετε άλλη φορά πια να ξανάμνη εδώ μέσα !.. Δεν ξέρετε λοιπόν πια, να διώχνετε τους άνεπι- θυμήτους από κοντά μου ;

Η Μαρίνα δεν άπάντησε ! Με τό κεφάλι χαμηλά, δαγκώνοντας τά χείλη της για να μη ξεσπάση σε λυγμούς, ή κακομοίρα ή γυναίκα με ώδήγησε έξω.

— Ωρβουάρ Μαρίνα ! της είπα όταν βρέθηκε έξω, είμαι ευτυχής που σάς γνώρισα ! Μή με ξεχνάτε.

Της έστειλα με τό χέρι ένα φιλή άποχαλιντισμού. Ένώ εκείνη, έκλεισε άργά-άργά την πόρτα. Τά βλέμ- ματά μας διασταυρώθηκαν, σ' ένα θλι- βερδ και άπελπισμένο άποχαλιν- τισμόν.

Έφυγα όταν ή πόρτα κλείσθηκε καλά.

Εβγάτε έξω ! αν δεν θέλετε να σάς πετάξω σάν...

Φεύγοντας από τό σπίτι που γεννήθηκε και μεγάλωσε ή μη- τέρα μου ένοιωθα την καρδιά μου γεμάτη χολή. Έκείνη τη στιγμή ήμουν πραγματική έγγονη του άκαρδου δικαστικού. Μέσα στα είκοσι λεπτά που έκανα για να πάω ως τό ξενοδοχείο μου μέσα στο μυαλό μου στριφογύριζαν διάφορα σχέδια έκδι- κήσεων. Όταν βρέθηκα μόνη στο δωμάτιό μου τότε οι σκέ- ψες μου συγκεντρώθηκαν στη μοναδική μου θέληση να έκδικη- θω την βρισμένη άνάμνηση της μητέρας μου με κάτι που θα πλήγωνε τό σκληρό πατέρα της. Και καταστρώνοντας τό σχέδι- ο αυτόν καταλάβαινα πώς θα τό έφάρμοζα ψυχρά, με ήρεμία, χωρίς δισταγμό και λύπη. Όπως θα έκανε ό παππούς της ή έγγονη έψαχνε ναύρη τό ευαίσθητο σημείο που θάννοιωθε ό άλλος βαθύτερα τον πόνο.

Πρέπει να όμολογήσω για να δικαιολογήσω την ψυχική μου κατάσταση ότι με σπάραζε ή σκληρή διάψευσις των έλπίδων μου, που ήταν κάτι απ' τό όποιον καμμία πείρα της ζωής, δεν με είχε προφυλάξη.

Σάν όρφανή, που την μάζεψαν και τη μεγάλωσαν δυό γυ- ναίκες μονάχες δεν είχα ξήσει ως τώρα κοντά σε άνδρες κα- δεν μπορούσα να ξέρω από ποιές άδυναμίες, ύστερηφάνειας, μίση, θυμούς κι' εγωισμούς, είναι γινομένος ό άνδρικός χαρ- ακτηρας ;

Μου φαινόταν λοιπόν πώς ένας πατέρας ήταν γεμάτος απ' όλα τά προτερήματα με τά όποια τό μυαλό μου μπορούσε να στο- λίση ένα φανταστικό πρόσωπο που άναιρεύομουν. Νόμιζα τον παππού μου πολύ αυστηρό, αλλά και πολύ δίκαιο ! Νόμιζα έ- πείσης ότι λυπόταν για την σκληρότητα που έδειξε άλλότε... και ήρθα στη Λυών, στο πείσμα των προαισθημάτων μου, να μη έλπίζω τίποτε, γεμάτη από ψευδαπάτες και έμπιστοσύνη.

Ο παππούς μου με την ύποδοχή που μούκανε τσάκιζε μ' ένα χτύπημα όλη την πίστη και όλες τις ιδέες που είχα για ένα πατέρα.

Τό ίδιο ένστικτο που κάνει τον σκύλο να δαγκάνη εκείνον που τον πειράζει και την γάτα να γρατζουνά όποιον της ταρά- ζει τον ύπνο της, μ' έκανε και μένα να άναζητώ, τρόπο για ν' ανταποδώσω τό χτύπημα όσο μπορούσα πιδό δυνατό στον παππού μου !

Και τον τρόπον αυτόν τον βρήκα άμέσως.

Είχα την βεβαιότητα ότι ή άδυσώπητη μνησικακία του δι- καστικού Στογιάλ έπέναντι της κόρης του, δεν μπορούσε να είναι τόσο έπιμονη, παρά μονάχα γιατί θα νόμιζε πώς ή Βα- λεντίνη ήταν ζωντανή. Είκοσι χρόνια είχαν περάσει χωρίς εκεί- νη ναρθή να τον δη ! Είκοσι χρόνια χωρίς να του δώση ειδή- σεις της ! Δεν θα μπορούσε ούτε να σκεφθή καν, να συγχωρήση

μια τέτοια άδιαφορία.

Δεν τού είχα πη φυσικά ότι ή- μωνα παιδί της Βαλεντίνης, κι' ούτε ότι ή κόρη του είχε πεθάνει λίγους μήνες άπ' ότου έφυγε απ' τό πατρικό σπίτι.

Ε, λοιπόν ! θα τού τό μάθει- να τώρα, κι' ό σκληροτράχειλος δι- καστικός θα δοκίμαζε τότε όλην την πίκρα μιας έκδικήσεως και ένός θυμού άδικαιολογήτου. Θα μάθαι- νε ότι τό μίσος, όι αυστηρότητές του κι' οι μνησικακίες του κυνηγού- σαν μία νεκρή, έναν τάφο μπροστά στον όποιον όλες οι κακίες στα- ματούσαν.

Πήρα ένα φάκελλο κι' έγραψα επάνω την διεύθυνσιν του παππού μου. Και χωρίς μία λέξη για να προετοιμάσω ή να γλυκάνω την τρομερή ειδηση, που έδινε έβαλα μέσα την ληξιαρχική πράξη του θά- νάτου της μητέρας μου.

Τό χέρι μου δεν έτρεμε, και τά μάτια ήταν στεγνά καθώς έκανα αυ- τη τη χειρονομία, που μου φαινό- tan δίκαιη και εύλογημένη ! Είχα την πεποίθησι ότι έκδικώμουν την άνάμνηση της άγαπημένης μου νε- κής άνοίγοντας συγχρόνως τά μά- τια του δικαστικού, στο άνώφελο νάναι τόσο αυστηρός και τόσο σκληρός.

Εβγάτε έξω ! αν δεν θέλετε να σάς πετάξω σάν...

Στην ένστικτώδη μου ανάγκη της δικαιοσύνης σκέφθηκα επίσης και την Μαρίνα που άξιζε μια καλή σκέψη εκ μέρους μου και της έστειλα κι' αυτής ένα γραμματάκι.

«Μαρίνα, είμαι η κόρη της και σ' ευχαριστώ γιατί μου έπιτρέψατε το προσκύνημα που έκανα στην πόρτα του πρώτου. Άς είσθε ευλογημένη που θυμάστε ε' κ' ε' ι' ν' η' ν' ! Δεν θα σ' ξεχάσω ποτέ.»

Πήγα ή ίδια τα γράμματα στο ταχυδρομείο κι' όταν ο υπάλληλος που ρώτησα με βεβαίωσε ότι θάφθαναν το ίδιο βράδυ στις διευθύνσεις τους ένοιωσα μιαν αφάνταστη ικανοποίηση. Θά μου ήταν πολύ δυσάρεστο αν ή εκδίκησής μου ή οι ευχαριστίες μου έφθαναν είκοσι τέσσερες ώρες αργότερα.

Η ιστορία μου, Μαμί τελειώνει εδώ. Σε λίγο θ' αφήσω τη Λυών. Σε φιλώ όπως σ' αγαπώ, με όλη μου την καρδιά.

Η μικρή σου Χρυσή».

Μετά την επίσκεψη της Χρυσής, ο γέρος κυριεύθηκε από περιέργες άμφιβολίες.

Κάποια ιδέα του είχαν έρθει καθώς λογάριζε την ήλικία της έπισκεπτριάς του και εύρισκε μια άοριστη όμοιότητα με τον ίδιο τον έαυτό του στην αγέωχη έκφραση του προσώπου της, όταν τόλμησε να τον άπειλήσει πως δεν θα ξαναπάταγε το πόδι της στο σπίτι του.

— Μά την πίστη μου, σκέφθηκε αυτήν την στιγμή βρίσκω πως αυτό το κορίτσι μου έμοιαζε.

Στενοχωρημένος από μια τέτοια ύποψία ο δικαστής πήγε στο δημαρχείο κι' εξέτασε τα ληξιαρχικά βιβλία. Η μερίδα της κόρης του ήταν καθαρή από κάθε έγγραφη. Ούτε γάμος, ούτε γέννησις ούτε θάνατος ήταν σημειωμένα κι' αυτό τον έκανε να γυρίσει ικανοποιημένος στο σπίτι του.

Έπάνω στο γραφείο του τον περιμενε, όπως πάντα, το βραδυνό ταχυδρομείο του. «Ανάμεσα στις έφημερίδες ο γέρος πρόσεξε ένα μπλε φάκελλο με τη διεύθυνσή του γραμμένη μ' ένα γυναικείο χαρακτήρα, που ήταν ένεργητικώς και καθαρός σαν μια πρόκλησις.

Κάθισε στο γραφείο, πήρε το γράμμα το στριφογύρισε στα δάκτυλά του κι' εξέτασε τη σφραγίδα του ταχυδρομείου. Το γράμμα στελνόταν από τη Λυών.

Πολύ μακριά για να καταλάβη περί τίνος επρόκειτο, ο παππούς της Χρυσίδος άνοιξε το φάκελλο και τράβηξε το διπλωμένο χαρτί που ήταν μέσα.

Με μια ματιά που τουρριζε τα δάκτυλά του παράλυσαν. «Α» φησε με φρίκη χαρτί και φάκελλο να πέσουν χάμω. Τουφεργε ή επαφή τους την κρυάδα του τάφου.

Το πρόσωπο του γέρου έγινε χαλκοπράσινο. Το κεφάλι του έπεσε στη ράχη του καθίσματος του κι' έμεινε εκεί άκίνητος, με το μάτι σβυσμένο καρφωμένο στην πόρτα που είχε άνοιξει ο ίδιος πριν λίγες ώρες... για να διώξη την άγνωστη νέα, την πόρτα αυτήν που είκοσι χρόνια πρωτίτερα είχε άπαγορεύσει στην Βαλεντίνη να ξαναπεράσει... το κατώφλι της...

Βαλεντίνη ; ή κόρη του ; νεκρή από τόσο καιρό ; Νεκρή εκείνη που την είχε καταραστή στις χωρίς άνάπαυση νύχτες του... Την καταριώταν γιατί δεν ξαναγύριζε !, γιατί νόμιζε ότι έπιμνην κι' αυτή τον ίδιο τον κρατούσε αγέρωχη μνησικακία.

Μια νεκρή λοιπόν κυνηγούσε ο άδυσώπητος θυμός του ; ... μια άθωα νεκρή ήταν εκείνη που καταριώταν. Νεκρή ή Βαλεντίνη !... νεκρό το μοναδικό του παιδί, εδώ κι' είκοσι χρόνια !.

Η ζωή του τώρα πιά δεν είχε κανένα σκοπό... Γιατί να ζή άφου ή σκέψις εκείνης που ήθελε να τιμωρήσει δεν θα τον στήριζε πιά !. «Εκείνη άγνοούσα όλα εκείνα για τα όποια την μισούσε Κι' αυτός άνθρωπος άκέραιος, δικαστής άσστηρός, αλλά δίκαιος, κατηγορούσε μια που έλειπε.

Με τα μάτια άκίνητά ο άνθρωπος εξακολουθούσε μέσα του την τρομερή δίξη όπου, από πατέρας που κατηγορεί, είχε μεταφερθή στη θέση του κατηγορουμένου. για τον όποιον, την στιγμήν αυτή, ή

Με τα μάτια όρθάνοιχτα ή Μαρίνα, είδε τη φωτογραφία της Βαλεντίνης

δικαστής, αισθάνθηκε μια γλυκεία ταραχή ! Έβαθεί άσυγκινημένος να κοιτάει.

— Αυτή είναι σκληρή, είναι της ράτσας μου... Χρυσής, έγγο. νούλα μου ;

Ποιά άβυσσος άνοιγόταν μπροστά στην συνείδησή του ! Τρεις φορές ή Μαρίνα είχε χτυπήσει την πόρτα του γραφείου του ! Μη άκούγοντας κανένα θόρυβο άνησούχησε.

Δελά, πράγμα που δεν θα τόλμούσε ποτέ να κάνει κατά τις αυτές άφωστωμένες υπηρετηρίας άνησυχούσε τώρα. Άλλά εκείνος παρατά τα 73 χρόνια του ήξερε να αντιμετώπιζε τις δυσκολες περιστάσεις και ή Μαρίνα τον είδε ίσιον μπρός στο γραφείο του !

— Το τραπέζι είναι έτοιμο κύριε.

— Εκείνος δεν μίλησε.

— Κύριε το φαγητό σερβιρίσθηκε.

— Δεν πεινώ !

— «Ο κύριος είναι άρρωστος ;

— Μαρινέττα, δεν νόμιζες προ όλίγου ότι ε' κ' ε' ι' ν' η' έμοιαζε με κάποιον ;

— Μάλιστα κύριε ! άπήντησε ή υπηρέτρια ταραγμένη. Μου φάνηκε ότι έχει ύψος ίδιο με...

— Δεν είτόλμησε να προσφέρει το όνομα της Βαλεντίνης, και συμπλήρωσε.

— Με σ' άς κύριε !.

— Ο δικαστής δεν άπήντησε ! Σηκώθηκε ! Φαινόταν να είχε γεράσει ξαφνικά ! Νοιώθοντας την άδυναμία του μουρμούρισε.

— Η γέριχη δρύς πληγώθηκε.

Το υπερήφανο το κεφάλι του δεν θ' άνασηκωνόταν πιά τόσο αγέρωχο ! Το κλωνάρι του δέντρου ξεράθηκε και το τελευταίο παρακλάδι δεν είναι κοντά του για να τον υποστηρίξει.

Παραπατούσε σαν μεθυμένος πηγαίνοντας προς το συρτάρι του άπ' όπου πήρε ένα χαρτόνι, βαλμένο εκεί, εδώ κι' είκοσι χρόνια άλλα που τη θέση του δεν την είχε ξεχάσει ο γέρος.

Με τα μάτια της όρθάνοιχτα ή Μαρίνα τον είδε να άκουμπά στο γραφείο του, έτσι που να την έχη πάντα μπροστά του, την φωτογραφία της Βαλεντίνης !.

— Θάπρεπε να της βάλουμε λουλούδια της είπε με την γοήγηση φωνή του. Έκ' ε' ι' ν' η' αγαπούσε τα λουλούδια...

Κύτταζε τη φωτογραφία άμίλητος για κάμποση ώρα κι' ύσ. τερα διάταξε.

— Σερβίρισε !.

Κάθισε σιωπηλός στη θέση του ;

συνείδησής του ήταν χωρίς οίκτο ! !

Έπί είκοσι χρόνια κρατούσε το θυμό του, διατηρούσε τα παράπονά και άνανέωνε την κατάρα του... Κι' εκεί κάτω στην Βρετάνη κάτω από ένα άγνωστον τάφο, το παιδί του... ή μοναδική του κόρη... ή Βαλεντίνη άναπαύονταν χωρίς την συνώνμη του πατέρα της !

— Η κόρη του !.

Χωρίς οίκτο υπήρξε και προ όλίγου για τη ψηλή νέα, την ξανθή και υπερήφανη, που είχε έρθει να μιλήσει για την άπουσα !.

— Ο άκέραιος δικαστής έβλεπε ότι είχε δειχθή άπάνθρωπος. Τώρα ή σκέψις του από την κόρη του έτρεχε στην έπισκεπτρία και το βλέμμα του έπεσε στην άρτα που είχε μείνει στο γραφείο ! «Χρυσή» ντε Βοίς, πριγκήπισσα του Άμπολνις.

Το ίδιο επίθετο, ο ίδιος τίτλος με εκείνον που γραφόταν στην ληξιαρχική πράξη του θανάτου της Βαλεντίνης Στογυλές... Το ένστικτό του, τον είχε οδηγήσει ! Η έπισκεπτρία ήταν ή κόρη της Βαλεντίνης.

— Ήταν έγγονη του αυτή ή νέα που έτόλμησε να του άντισταθή... εκείνη που σκληρά χωρίς ένα γλυκό λόγο, δεν δίστασε να του στείλει την παγερή κι' άδυσώπητη την τρομερή αυτήν πράξη του θανάτου !.

— Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο γέρος δικαστής, αισθάνθηκε μια γλυκεία ταραχή ! Έβαθεί άσυγκινημένος να κοιτάει.

— Αυτή είναι σκληρή, είναι της ράτσας μου... Χρυσής, έγγο. νούλα μου ;

Ποιά άβυσσος άνοιγόταν μπροστά στην συνείδησή του ! Τρεις φορές ή Μαρίνα είχε χτυπήσει την πόρτα του γραφείου του ! Μη άκούγοντας κανένα θόρυβο άνησούχησε.

Δελά, πράγμα που δεν θα τόλμούσε ποτέ να κάνει κατά τις αυτές άφωστωμένες υπηρετηρίας άνησυχούσε τώρα. Άλλά εκείνος παρατά τα 73 χρόνια του ήξερε να αντιμετώπιζε τις δυσκολες περιστάσεις και ή Μαρίνα τον είδε ίσιον μπρός στο γραφείο του !

— Το τραπέζι είναι έτοιμο κύριε.

— Εκείνος δεν μίλησε.

— Κύριε το φαγητό σερβιρίσθηκε.

— Δεν πεινώ !

— «Ο κύριος είναι άρρωστος ;

— Μαρινέττα, δεν νόμιζες προ όλίγου ότι ε' κ' ε' ι' ν' η' έμοιαζε με κάποιον ;

— Μάλιστα κύριε ! άπήντησε ή υπηρέτρια ταραγμένη. Μου φάνηκε ότι έχει ύψος ίδιο με...

— Δεν είτόλμησε να προσφέρει το όνομα της Βαλεντίνης, και συμπλήρωσε.

— Με σ' άς κύριε !.

— Ο δικαστής δεν άπήντησε ! Σηκώθηκε ! Φαινόταν να είχε γεράσει ξαφνικά ! Νοιώθοντας την άδυναμία του μουρμούρισε.

— Η γέριχη δρύς πληγώθηκε.

Το υπερήφανο το κεφάλι του δεν θ' άνασηκωνόταν πιά τόσο αγέρωχο ! Το κλωνάρι του δέντρου ξεράθηκε και το τελευταίο παρακλάδι δεν είναι κοντά του για να τον υποστηρίξει.

Παραπατούσε σαν μεθυμένος πηγαίνοντας προς το συρτάρι του άπ' όπου πήρε ένα χαρτόνι, βαλμένο εκεί, εδώ κι' είκοσι χρόνια άλλα που τη θέση του δεν την είχε ξεχάσει ο γέρος.

Με τα μάτια της όρθάνοιχτα ή Μαρίνα τον είδε να άκουμπά στο γραφείο του, έτσι που να την έχη πάντα μπροστά του, την φωτογραφία της Βαλεντίνης !.

— Θάπρεπε να της βάλουμε λουλούδια της είπε με την γοήγηση φωνή του. Έκ' ε' ι' ν' η' αγαπούσε τα λουλούδια...

Κύτταζε τη φωτογραφία άμίλητος για κάμποση ώρα κι' ύσ. τερα διάταξε.

— Σερβίρισε !.

Κάθισε σιωπηλός στη θέση του ;

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Την παραμονή της μάχης του Βατερλώ ο Ναπολέων γύρισε κατά το βράδυ στο πανδοχείο, όπου είχε έγκυατασταθή το γενικό στρατηγείο του. Βρισκόμενος από τον στρατηγό Μπερτράν, είχεν πάει μαζί το άπόγευμα να κάνουν κατόπτευση στα περίχωρα, κι' επέστρεφαν τώρα, μούσκεμμε κι' οι δυο άπ' τη ραγδαία βροχή στο πανδοχείο που βρισκότανε σε μιαν άκρη του άπέραντου κάμπου του Βατερλώ. Το πανδοχείο έκείνο το διηύθυνε ένας Γάλλος, ο μπάρμπα Κρουσαί, με την κόρη του τη Βιλεμίνη. Τέσσερες μέρες τώρα φιλοξενούσε ο Κρουσαί τους αξιωματικούς του έπιτελείου του Ναπολέοντος και δεν δέχτηκε να πάρη τη παραμικρή άμοιβή.

— Ήταν πρόθυμος να κάνει κάθε θυσία για τη Γαλλία.

— Ο Ναπολέων κι' ο Μπερτράν βρήκανε συγκεντρωμένους γύρω από ένα τραπέζι κι' άλλους αξιωματικούς στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου. «Ολοι ήσαν άνήσυχοι κι' έννευρισμένοι. Ήξεραν πως τους είχαν περιζώσει σγεδόν από παντού τα άγγλικά στρατεύματα κι' ότι έπρεπε να άγωνισθούν με υπεράνθρωπο πείσμα για να βγούν από τη δύσκολη εκείνη θέση. κι' ο άυτοκράτωρ, δεν τους έκρυψε ότι ή μάχη που θα γινότανε θα είχε σημασία για την ιστορία της Γαλλίας.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα ή Βιλεμίνη κρατώντας ένα δίσκο με ζεστό κονιάκ. «Έρριξε μια φοβισμένη ματιά στους βλοσυρούς αξιωματικούς, άλλ' όταν τα βλέμματά της έπεσαν στον Ναπολέοντα, ξεθαρρεύτηκε και χαμογέλασε. Ο άυτοκράτωρ, ο άνθρωπος που τον έτρεμε τότε όλος ο κόσμος, δεν την φόβιζε διόλου. Ίσως να καταλάβαινε πως ο Ναπολέων την συμπαθούσε, ίσως να είχε διαισθανθή κάτω από το βλοσυρό ύψος του την παιδική καλωσύνη της καρδιάς του. Και του ζήτησε την χάρη να δώσει άδεια στον άρραβωνιαστικό της τον Γκασπάρ Κουρναμόν που υπηρετούσε υπό τας διαταγές του στρατάρχου Νέι.

— Μου έπεσχεθή να με πάρη γυναίκα του μόλις άπολυθώ, έπρόσθεσε ! Βλέπω το στρατό εδώ τριγύρω και μου φαίνεται πως θα έχωμε πόλεμο... Έχω λοιπόν θλιβερά προαισθήματα.

— Ο Ναπολέων έγινε κατακίτρινος. Η Βιλεμίνη όμως δεν πρόσεξε την άλλαγή του προσώπου του κι' εξακολούθησε με σιγανή φωνή.

— Ζητώ Μεγαλειότατε, να μεταθέσετε τον άρραβωνιαστικό μου. Άς μη λάβη, μέθος σ' αυτή τη μάχη, γιατί είμαι βεβαία, πως θα σκοτωθώ... Και καταλαβαίνω πως αν τον χάσω, δεν θα μπορέσω ούτε εγώ να ζήσω.

Τα δάκρυα έπνιξαν τα τελευταία λόγια της Βιλεμίνης. Ο Ναπολέων στεκόταν σαν μαρμαρωμένος μπροστά της. Ήταν προληπτικός όπως όλοι οι Κορσικανοί και τ' άπαισιόδοξα προαισθήματα της νέας του είχαν κλονίσει την πεποίθηση πως θα έβγαине νικητής από τη μεγάλη αυτή μάχη, που θάδινε την έπομένη. Μά ο πόνος της μικρούλας ήταν τόσο σερνός και και σπαρτακτικός, ώστε συγκινήθηκε και της άπήντησε :

— Λυπούμαι αλλά δεν μπορώ να σου κάνω αυτή τη χάρη. Ο άρραβωνιαστικός σου είναι γρεναδιέρος. Πρέπει να έκτελέσει το καθήκον του... Το μόνο που μπορώ να σου έγγυηθώ είναι πως θα νικήσωμε σ' αυτή τη μάχη... Πήγαινε τώρα, αγαπημένο μου παιδί.

Στη μάχη του Βατερλώ, που δόθηκε την έπομένη, έτάφησαν το στρατηγικό μεγαλείο του Ναπολέοντος και είκοσι όλοκληρων έτών κόποι και προσπάθειες.

Η αιματόβρεχη αυτή σελίδα της παγκοσμίου ιστορίας θα μείνη άξέχαστη στη μνήμη των ανθρώπων. Όταν βράδυνασε, όταν ή νύχτα άπλω-

σε τον πέπλο της επάνω από τον κάμπο του όλέθρου και της σφαγής ο Ναπολέων όρθιος άκόμη επάνω στο άλογό του, σε μια βουνοκορφή, άκίνητος σαν άγολμα, με τα ρού-

χα ματωμένα από τις τις πληγές, κύτταζε με βλέμματα άπλανή την άπέραντη έκταση που ήταν στρωμένη με τα πτώματα των γρεναδιέρων του, των τελευταίων μαχητών της Μεγάλης Στρατιάς.

— Ούτ' ένα δάκρυ δεν χύθηκε από τα μάτια του γίγαντος. Κι' οι στρατηγοί του σώπαιναν, κυττάζοντας με θαυμασμό τον άνθρωπο που όδήγησε στο θάνατο δώδεκα χιλιάδες στρατιώτες.

Κάπου — κάπου άκούγόταν μια βραχνή, άπελπισμέτη φωνή.

— Ζήτω ο άυτοκράτωρ !.

Κι' ένα χέρι σηκώνονταν προς τον ούρανό, για να ξαναπέση βαρύ στο χώμα, το χέρι ενός γρεναδιέρου που συνεκέντρωνε όλες τις τελευταίες του δυνάμεις για να χαιρετήσει τον άυτοκράτορα, πριν ξεψυχίσει.

— Ξεφανα μια λευκή σκιά άρχισε να κινείται στον κάμπο. Η σκιά αυτή προχωρούσε σαν φάντασμα, προς την βουνοκορφή όπου βρισκόταν ο Ναπολέων. Ο άυτοκράτωρ λησμονήσε, για μια στιγμή τον πόνο του, για να παρακολουθήσει τη λευκή σκιά που όλο ένα πλησίαζε. Σε λίγο μπόρεσε να την διακρίνη καλά. Ήταν μια γυναίκα, που προχωρούσε σαν ύπνωτισμένη, σαν να την όδηγούσε μια άκατανίκητη δύναμις. Κι' όταν, τέλος, ή γυναίκα αυτή έφτασε κοντά στον άυτοκράτορα, έκείνος την άνεγνώρισε.

— Βιλεμίνη ! της φώναξε.

— Ή Βιλεμίνη — αυτή ήταν, πράγματι — πλησίασε, τον Ναπολέοντα. Τον κύτταζε μ' έκστατικό ύψος. Το πρόσωπό της ήταν φωτισμένο από μια άνέκφραστη χαρά. Στο δεξί της χέρι κρατούσε μια ματωμένη ξιφολόγη.

— Τι ζητάς εδώ, Βιλεμίνη ; ρώτησε μηχανικά ο Ναπολέων.

— Σε παρεκάλεσα, Μεγαλειότατε, άπήντησε με σταθερή φωνή ή Βιλεμίνη, — να λυπηθής τη ζωή του άρραβωνιαστικού μου. Είχα το προαίσθημα ότι θα σκοτωνότανε... Μόλις τελείωσε το τουφεκίδι, άρχισα να ψάχνω στον κάμπο... Και βρήκα το πτώμα του αγαπημένου μου... Το πρόσωπό του όμως δεν φάνερωσε τρέ-

μο. Χαμογελούσε από ευτυχία και χαρά. Ήταν ευτυχισμένος, γιατί πέθανε για σένα, Μεγαλειότατε ! Τράβηξα λοιπόν τη ξιφολόγη από το ντουφέκι του κι' ήρθα να σε βρω για να σου φωνάξω κι' εγώ !

— Ζητώ ο άυτοκράτωρ !.

Κι' ή Βιλεμίνη, λέγοντας αυτά τα λόγια, βύθισε τη ξιφολόγη στο στήθος της.

Το κύριο σίδερο την βρήκα στην κορδιά κι' ή άμοιρη κοπέλλα σωριάσθηκε άμέσως στο χώμα μπροστά στον κατάπληκτο άυτοκράτορα.

— Ο Ναπολέων, πήδησε από τ' άλογό του κι' έτρεξε κοντά της. Γονάτισε δίπλα της συγκινημένος, κι' έπιασε το έξανθό της κεφάλι στα χέρια του που έτρεμαν.

— Η νέα άνοιξε με κόπο τα γαλανά μάτια της, και σιγά-σιγά ψιθύρισε :

— Σου το είχα πη Μεγαλειότατε, πως δεν θα μπορούσα να ζήσω, αν πέθαινε ο αγαπημένος μου.

Και ξανάκλεισε τα μάτια της, για πάντα αυτή τη φορά...

Και τότε καταπληκτοί οι στρατηγοί είδαν τον Ναπολέοντα, να σκύβει το κεφάλι του πάνω από το πτώμα της νέας, και να δακρύζει, — για πρώτη φορά, τη βραδυά εκείνη...

Τ. ΣΙΛΛΑΡΙ

1515

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

σε τον πέπλο της επάνω από τον κάμπο του όλέθρου και της σφαγής ο Ναπολέων όρθιος άκόμη επάνω στο άλογό του, σε μια βουνοκορφή, άκίνητος σαν άγολμα, με τα ρού-

χα ματωμένα από τις τις πληγές, κύτταζε με βλέμματα άπλανή την άπέραντη έκταση που ήταν στρωμένη με τα πτώματα των γρεναδιέρων του, των τελευταίων μαχητών της Μεγάλης Στρατιάς.

— Ούτ' ένα δάκρυ δεν χύθηκε από τα μάτια του γίγαντος. Κι' οι στρατηγοί του σώπαιναν, κυττάζοντας με θαυμασμό τον άνθρωπο που όδήγησε στο θάνατο δώδεκα χιλιάδες στρατιώτες.

Κάπου — κάπου άκούγόταν μια βραχνή, άπελπισμέτη φωνή.

— Ζήτω ο άυτοκράτωρ !.

Κι' ένα χέρι σηκώνονταν προς τον ούρανό, για να ξαναπέση βαρύ στο χώμα, το χέρι ενός γρεναδιέρου που συνεκέντρωνε όλες τις τελευταίες του δυνάμεις για να χαιρετήσει τον άυτοκράτορα, πριν ξεψυχίσει.

— Ξεφανα μια λευκή σκιά άρχισε να κινείται στον κάμπο. Η σκιά αυτή προχωρούσε σαν φάντασμα, προς την βουνοκορφή όπου βρισκόταν ο Ναπολέων. Ο άυτοκράτωρ λησμονήσε, για μια στιγμή τον πόνο του, για να παρακολουθήσει τη λευκή σκιά που όλο ένα πλησίαζε. Σε λίγο μπόρεσε να την διακρίνη καλά. Ήταν μια γυναίκα, που προχωρούσε σαν ύπνωτισμένη, σαν να την όδηγούσε μια άκατανίκητη δύναμις. Κι' όταν, τέλος, ή γυναίκα αυτή έφτασε κοντά στον άυτοκράτορα, έκείνος την άνεγνώρισε.

— Βιλεμίνη ! της φώναξε.

— Ή Βιλεμίνη — αυτή ήταν, πράγματι — πλησίασε, τον Ναπολέοντα. Τον κύτταζε μ' έκστατικό ύψος. Το πρόσωπό της ήταν φωτισμένο από μια άνέκφραστη χαρά. Στο δεξί της χέρι κρατούσε μια ματωμένη ξιφολόγη.

— Τι ζητάς εδώ, Βιλεμίνη ; ρώτησε μηχανικά ο Ναπολέων.

— Σε παρεκάλεσα, Μεγαλειότατε, άπήντησε με σταθερή φωνή ή Βιλεμίνη, — να λυπηθής τη ζωή του άρραβωνιαστικού μου. Είχα το προαίσθημα ότι θα σκοτωνότανε... Μόλις τελείωσε το τουφεκίδι, άρχισα να ψάχνω στον κάμπο... Και βρήκα το πτώμα του αγαπημένου μου... Το πρόσωπό του όμως δεν φάνερωσε τρέ-

μο. Χαμογελούσε από ευτυχία και χαρά. Ήταν ευτυχισμένος, γιατί πέθανε για σένα, Μεγαλειότατε ! Τράβηξα λοιπόν τη ξιφολόγη από το ντουφέκι του κι' ήρθα να σε βρω για να σου φωνάξω κι' εγώ !

— Ζητώ ο άυτοκράτωρ !.

Κι' ή Βιλεμίνη, λέγοντας αυτά τα λόγια, βύθισε τη ξιφολόγη στο στήθος της.

Το κύριο σίδερο την βρήκα στην κορδιά κι' ή άμοιρη κοπέλλα σωριάσθηκε άμέσως στο χώμα μπροστά στον κατάπληκτο άυτοκράτορα.

— Ο Ναπολέων, πήδησε από τ' άλογό του κι' έτρεξε κοντά της. Γονάτισε δίπλα της συγκινημένος, κι' έπιασε το έξανθό της κεφάλι στα χέρια του που έτρεμαν.

— Η νέα άνοιξε με κόπο τα γαλανά μάτια της, και σιγά-σιγά ψιθύρισε :

— Σου το είχα πη Μεγαλειότατε, πως δεν θα μπορούσα να ζήσω, αν πέθαινε ο αγαπημένος μου.

Και ξανάκλεισε τα μάτια της, για πάντα αυτή τη φορά...

Και τότε καταπληκτοί οι στρατηγοί είδαν τον Ναπολέοντα, να σκύβει το κεφάλι του πάνω από το πτώμα της νέας, και να δακρύζει, — για πρώτη φορά, τη βραδυά εκείνη...

Τ. ΣΙΛΛΑΡΙ

1515

Έγυρίζαν μουσκεμμένοι κι' οι δυο από την ραγδαία βροχή

Η ΘΥΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

(Συνέχεια)

Μιά φλόγα πέρασε από τα μάτια της Ιωάννας, η οποία έκαμε ένα βήμα και με μανιώδη φωνή, αποφασισμένη να μὴν ὁμολογήσει, φώναξε :

— Φευγάτε ἡ καλὸν βοήθειαν!

— Μὴν καλεῖτε, γιατί αὐτὸ θὰ εἶναι ἄσχημον! Εἶπεν ὁ Πέτρος ἤσυχα. Ἀφῆστε ἀπεναντίας τοὺς ὑπηρετὲς νὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ δώστε καιρὸ στὸν πρίγκιπα νὰ βγῇ ἂν εἶναι ἐδῶ. Ἡ ἂν δὲν ἦλθε ἀκόμη, ἐμποδιστέ τον νὰ ἐλθῇ! Ἐγὼ φεύγω! Ἀντίο Ἰωάννα! Πιστέψετε ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκανα τὸ ἔκανα γιὰ νὰ σὰς προσφέρω ὑπηρεσίαν καὶ νὰ εἰσθε βεβαία, ὅτι περνώντας τὸ κατώφλι τῆς πόρτας αὐτῆς θὰ ἔχω λησμονήσει ὅ,τι σὰς εἶπα.

Ὁ Πέτρος ὑπεκλίθη καὶ βγήκε. Τὴν ἰδίῃ στιγμῇ ἡ ἀπέναντι πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Σέργιος μπήκε στὸ δωμάτιον. Ἡ νεαρὴ γυναίκα μ' ἓνα πῆδμα βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κολλώντας τὰ κοῦα χεῖλη τῆς στὸ αὐτὶ τοῦ ἑραστοῦ τῆς, ψιθύρισε :

— Σέργιε, εἴμαστε χαμένοι!

— Ἦμουν ἐκεῖ καὶ τὰ ἄκουσα ὅλα.

— Τί θὰ κάνης;...

— Πρῶτα-πρῶτα, θ' ἀπομακρυνθῶ! Μένοντας ἐδῶ καὶ γιὰ μιὰ μόνον στιγμὴν κάνω μιὰν ἀνοησίαν.

— Καὶ ἐγώ, ἂν μείνω τί θὰ εἰπῶ στὸν Καϊρόλ ὅταν θὰ ἔλθῃ; — Ὁ ἄνδρας σου; εἶπεν ὁ Σέργιος πικρά. Σ' ἀγαπᾷ! Θὰ σὲ συγχωρήσῃ!

— Τὸ ξέρω! Ἀλλὰ τότε θὰ εἴμεθα γιὰ πάντα χωρισμένοι! Αὐτὸ τὸ θέλεις;

— Καὶ τί μπορῶ νὰ κάνω; φώναξεν ὁ Σέργιος ἀπελπισμένος. Γύρω μου ὅλα κρημνίζονται! Ἡ περιουσία ποὺ ἦταν ὁ μοναδικὸς μου σκοπὸς μοῦ ξεφεύγει. Ἡ οἰκογένεια ποὺ περιφρόνησα μὲ ἐγκαταλείπει! Ἡ φίλια τὴν ὁποίαν ἐπρόδωσα μὲ περιφρονεῖ! Δὲν μοῦ μένει τίποτε!

— Καὶ ἡ τρυφερότης μου; Καὶ ἡ ἀφοσίωσίς μου; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ σὲ ἀφήσω μόνον σου ἐγώ; Πρέπει νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερο. Σοὺ τὸ ζητοῦσα ἀπὸ πολὺ καιρό! Ἀρνεῖσθ' ἢ λθῇ ἡ στιγμὴ! Μὴν ἀνησυχῆς. Ἡ κ. Ντεσβαρὲν θὰ σώσῃ τὸ ὄνομά σου! Εἰς ἀντάλλαγμα θὰ τῆς δώσης πίσω τὸ κορίτσι τῆς. Δὲν τὴν θέλεις, ἀφοῦ δὲν τὴν ἀγαπᾷς! Ἐγὼ εἶμαι ἡ πραγματικὴ γυνὴ σου! Ἐ, λοιπὸν, ξαναπαίρνω τὰ δικαιώματά μου, τὰ πληρῶ νω μὲ τὴν τιμὴ μου, σπᾶσω ὅλους τοὺς δεσμοὺς ποὺ μὲ κρατοῦν! Εἶμαι δική σου Σέργιε μου! Ἡ κοινὴ μας δυστυχία θὰ μᾶς ἐνώσῃ στενάδερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ τὸ ἔκαναν οἱ Νόμοι.

— Σκέψου, ὅτι μαζί μου θὰ εἶναι ἡ μετριότης, σχεδὸν ἡ πεῖνα...

— Ὁ ἔρωσ μου θὰ σὲ κάνῃ νὰ τὰ λησμονήσης ὅλα!

— Δὲν θὰ ἔχης οὔτε λύπη, οὔτε τύψεις συνειδότος;

— Καθόλου ἐφ' ὅσον θὰ μὲ ἀγαπᾷς.

— Ἐλα λοιπὸν! εἶπεν ὁ πρίγκιψ, παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἰωάννα μεθυσμένην σχεδόν, καὶ ἂν ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ σκληρὴ...

— Δὲν βλέπεις ὅτι πεθαίνω γι' αὐτὸ μανούλα μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

— Ἐ, συνεπλήρωσε ἡ Ἰωάννα, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς σπινθηροβολοῦσαν, μαζί θὰ καταφύγωμε στὸν θάνατον! Ἐλα!

Ὁ Σέργιος ἐπῆγε καὶ ἐκλείδωσε τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποίαν βγήκε ὁ Πέτρος. Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Ἰωάννα, τὴν ἐτράβηξε στὸ δωμάτιο τῆς τουαλέτας τῆς. Ἐκεῖνη ἔρριξε στοὺς ὤμους ἓνα ἐπανωφόρι σκουτεῖν ὁ χρώματος, ἓνα καπέλο, καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ μαζί τῆς οὔτε χρήματα, οὔτε μπιζιὺ, τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὸν Καϊρόλ, κατέβηκε ἀπὸ τὴν μικρὴ σκάλα.

Ἦταν σκοτάδι βαθύ! Ἐφθασαν ψάχνοντας στὴν πόρτα. Ἦταν κλειδωμένη! Προσπάθησαν νὰ τὴν ἀνοίξουν. Ἀδύνατον.

— Ἐκλείσθη ἀπ' ἐξω!

— Κλειδωμένη; ἐπιθύρισε τρέμοντας ἡ Ἰωάννα! Κλειδωμένη ἀλλ' ἀπὸ ποῖον;

Ὁ Σέργιος δὲν ἀπῆντησε. Σκέφθηκε ἀμέσως τὸν Καϊρόλ.

Ὁ σύζυγος παραφύλαγε, τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνει καὶ γιὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐκδίκρισίν του, τοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο τῆς φυγῆς! Ἀμίλητοι ξανανέβηκαν τὴ σκάλα καὶ μπήκαν στὸ δωμάτιο τῆς ἀπὸ τὴν τουαλέτα. Ἡ Ἰωάννα πέταξε τὸ καπέλο τῆς καὶ τὸ παλτὸ καὶ ἔπεσε σ' ἓνα φωτέϊο.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ βοῦμε ἐξω! εἶπεν ὁ Σέργιος ποὺ τὸν εἶχε πιάσει ἓνας ὑπόκωφος θυμὸς.

Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴ γαλαρία.

— Ὁχι! μὴν ἀνοίγῃς! φώναξεν ἡ Ἰωάννα σὰν τρελλή, καὶ μὲ μιὰ φοβισμένη ματιά. Ἄν εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα;

Τὴν ἰδίῃ στιγμῇ ἓνα χεῖρ προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὴν κλειδωμένη πόρτα. Ὁ Σέργιος καὶ ἡ Ἰωάννα ἔμειναν ἀκίνητοι.

— Ἰωάννα ἀνοίχτε, ἀκούσθηκε καθαρά ἡ φωνὴ τοῦ Καϊρόλ. Ἐξέρω ὅτι εἰσθε μέσα. Ἀνοίχτε λοιπὸν! Ἄν δὲν ὑπακούσετε τότε φυλαχθήτε!

— Φύγε, σὲ παρακαλῶ! ἐπιθύρισε στὸ αὐτὶ τοῦ Σέργιου ἡ Ἰωάννα. Ξανακατέβα τις σκάλες, βίαιε τὸν πόρτα καὶ δὲν θὰ βρῆς πιά κανέναν ἐμπρὸς σου!

— Ἰσως νὰ ἔβαλε ἐκεῖ κανένα ἀπῆντησε ὁ Σέργιος. Ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω ἔκτεθειμένη στὸ θυμὸ του.

— Δὲν εἰσθε μόνη. Σὰς ἀκούω ποὺ μιλάτε! ἐφώνησεν ὁ Καϊρόλ, ἔξω φρονεῖν. Ἀνοίχτε, ἢ θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα!

Καὶ ἔκαμε μιὰ τρομερὴ προσπάθεια ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ὁποίας ὁ σύρτης πετάχτηκε. Μὲ ἓνα πῆδμα ὁ τραπέζιτης βρέθηκε ἐπὶ τὰ βλέμματα τοῦ Καϊρόλ, ἐστῆς τῆς συζύγου του.

— Σέργιε! ἐφώνησεν. Ἐσοῦ εἶσαι! Ἐπρεπε νὰ τὸ ὑποπτευθῶ! Ὡστε, ἄθλιε δὲν εἶναι μόνον τὰ χεῖματα ποὺ κλέβεις!

Ὁ Πανὶν ὠχρίσεν τρομερά. Καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν Καϊρόλ, παρὰ τὴν προσπάθειά τῆς Ἰωάννας ποὺ ἐκρεμάσθηκε ἀπὸ πᾶνω του.

— Μὴ μὲ βρίζετε, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνῆκε! Μπορεῖτε νὰ τὴν πάρετε! Ὅθ' εἶμαι στὰς διαταγὰς σας ὅταν θὰ σὰς ἀρέσῃ!

Ὁ Καϊρόλ ἔσπασε σὲ ἓνα τρομερὸ γέλιο.

— Ἄ! μιὰ μονομαχία! Μὰ μήπως ἐγὼ εἶμαι εὐγενής; εἶμαι ἓνας χωρικός, ἓνας τσοπάνος, ἓνας ἄ-

ξεστός, τὸ ξέρεις καλά! Θὰ σὲ λυῶσω.

Καὶ ὤρμησε κατ' ἐπάνω του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χεῖρ.

Ταχυτέρα ἀπὸ αὐτὸν ἡ Ἰωάννα βρέθηκε πρὸ τοῦ ἑραστοῦ τῆς! Ἀπλῶσε τὰ χεῖρα τῆς καὶ μὲ φωνὴ τραχεῖα καὶ τὴν ματιά μιᾶς λυκαίνιας ποὺ ὑπερασπίζεται τὰ μικρά τῆς.

— Μείνε πίσω μου, εἶπε στὸν Σέργιον! μὲ ἀγαπᾷ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ κτυπήσῃ!

Ὁ Καϊρόλ σταμάτησε! Στὰ λόγια αὐτὰ ὤφρησε μιὰ ἄγρια φωνή.

— Ἄ! ἄθλεια γυναίκα! Λοιπὸν ἔσενα πρῶτη!

Ἐπῶσε τὸ ὄπλον του καὶ θὰ πυροβολοῦσε κατὰ τῆς Ἰωάννας, ὅταν τὰ βλέμματά του συνήντησαν τὰ δικά τῆς. Ἡ νεαρὴ γυναίκα μειδιούσε χαρούμενη γιὰ τὴν πέφαινε, ὑπερασπιζομένη τὸν ἑραστὴ τῆς Ὁ Καϊρόλ ἐφρικίασε.

Τὴ ματιά ἐκεῖνη ποὺ τόσο ἐλάτρευε, δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε πιά. Τὸ χεῖρ του ἔπεσε ἀπὸ τὸ αἷμα ἀνέβη σὲ κύματα στὴν καρδιά του. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, βογγώντας καὶ ντροπιασμένος ἀπὸ τὴν ἀδυναμία του, ἐκλύσθη στὸν καναπέ. Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶπε οὔτε λέξη. Μὲ ἓνα νεῦμα ἔδειξε στὸν Σέργιον τὴν ἐλευθέραν ἔξοδο. Καὶ μὲ τὴν καρδιὰ φουσκωμένη καὶ σκεπτικὴ πῆγε νὰ στηριχθῇ στὴν θερμάστρα, περιμένοντας πότε ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον λίγο πρὶν ἔδεχότανε μιὰ τόσο μεγάλη καὶ τόσο λυπηρὴ ἀπόδειξη τοῦ ἐρωτός του, θὰ ξαναρχάτο στη ζωὴ.

Ὁ Σέργιος ἐξηφανίσθη.

XXI

Ἡ νύκτα ἐφάνη ἀτέλειωτη στὴν κ. Ντεσβαρὲν! ταραγμένη σὰν νὰ εἶχε πυρετὸ ἀκραξότανε μέσα στὴ σιγαλίῳ περιμένοντας νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη τὸ κεραυνοβόλο νέο! Οἱ ὄρες περνοῦσαν. Κανένας θόρυβος δὲν ἐτάραζε τὴν ἡσυχία τοῦ μεγάρου. Ὁ πρίγκιψ δὲν ἐγύρισε. Ἡ κυρία Ντεσβαρὲν, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀκίνησίαν τοῦ κρεβατιοῦ ἐσηκώθη κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἐπῆγε πατώντας, στὰ νύχια τῶν ποδιῶν τῆς ἔως τὸ δωμάτιο τῆς κόρης τῆς. Ἡ Μισελὶν συντετριμμένη ἀπὸ τὴν κούραση καὶ τὴν συγκίνησιν, ἐκοιμώταν στὸ προσκέφαλό τῆς τὸ βρεγμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς...

Σκυμμένη ἐπάνω τῆς, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ καντυλιοῦ ἡ πατρόνα, ἐκύτταξε τὸ πρόσωπό τῆς καὶ ἓνας θλιβερὸς ἀναστεναγμὸς τῆς ἐξέφυγε.

— Εἶναι ἀκόμα πολὺ νέα, σκεπτόταν. Μπορεῖ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ τῆς. Ἡ ἀνάμνησις τῶν θλιβερῶν ἡμερῶν τῆς θὰ σβυσθῇ λίγο-λίγο ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς καὶ θὰ τὴν ξαναῖδῃ ἐπὶ τέλους ξαναγεννημένην. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος δὲν μὴν τὴν σκότωνε.

Ἡ ἡμέρα ἦλθε. Ἡ κυρία Ντεσβαρὲν ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ ἀνέπνευσε φρέσκο ἀέρα. Τὰ πουλιά ποὺ ξύπνησαν πετοῦσαν τραγουδώντας στὰ δέντρα τοῦ κήπου.

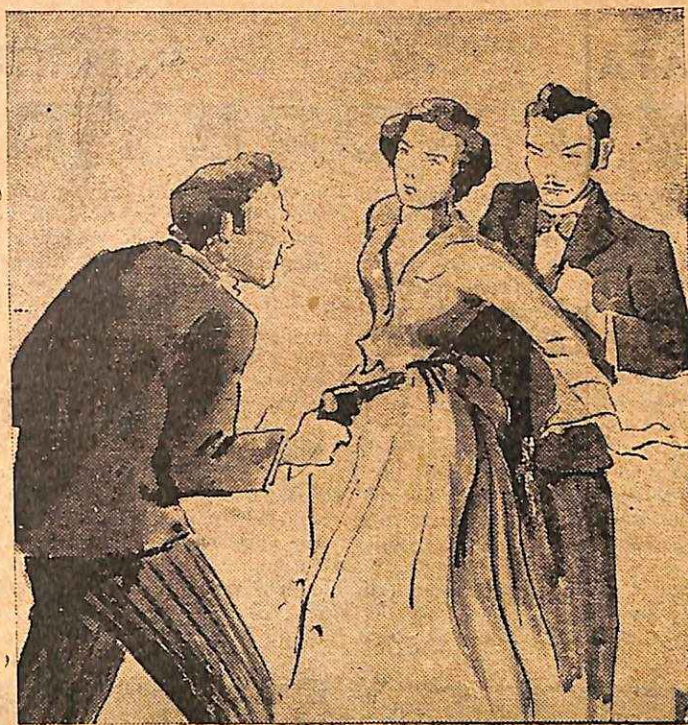
Ἡ κ. Ντεσβαρὲν ἐκουδούνισε καὶ ἐζήτησε τὸν Μαρκεντάλ.

Ὁ γραμματεὺς παρουσιάσθη ἀμέσως. Εἶχε μοιρασθῇ τις ἀνησυχίες καὶ τις συγκινήσεις τῆς πατρόνας καὶ εἶχε σηκωθῇ πρῶτ.

Ἡ κ. Ντεσβαρὲν τοῦ ἀπηθύνη ἓνα μειδίαμα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν ἐκατάλαβε ὅτι πραγματικῶς τὴν ἀγαποῦσε αὐτός. Τὸν διέταξε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Καϊρόλ καὶ νὰ ζητήσῃ νέα, καὶ δὲν τοῦ ἔδωσε ἄλλες λεπτομερεῖς οδηγίες.

**

Ὅταν βγήκε ὁ Σέργιος ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Καϊρόλ, ἐπειδὴ αἰσθάνονταν τις ιδέες του νὰ στριφογυρίζουν στὸ κεφάλι του καὶ ἦταν ἀνίκανος νὰ συλλάβῃ ἓνα σχέδιο καὶ ἐπειδὴ ἄλλως τε δὲν τολμοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ σπῆτι τοῦ καὶ ἔβλεπε ἐπίσης ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ λάβῃ μιὰ ἀπόφαση γρήγορα, ἐπῆγε περὶ τὴν λέσχην. Τὸ περ-

— Μείνε πίσω μου! μ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ κτυπήσῃ....

Καὶ ἂν ὁ χρηματιστὴς εἶχεν ἐπιστρέψει νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῆς «Παγκοσμίου Πίστεως».

Ὁ Χερτζὸκ εἶχεν ἐπιστρέψει. Ὁ τραπέζιτης καθισμένος ἡσυχος κοντὰ τὸ παράθυρο, κυττοῦσε τις ἐφημερίδες. Ὅταν εἶδε νὰ μπαίνει ὁ Σέργιος ἐσηκώθη.

— Πῶς συνέβη καὶ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας μὲ ἀφήσατε χωρίς εἰδήσεις σας;... εἶπεν σκληρὰ ὁ πρίγκιψ.

— Γιατί ἐκεῖνες ποὺ εἶχα νὰ σὰς στείλω δὲν ἦσαν καθόλου καλές! ἀπῆντησεν ὁ Χερτζὸκ ἡσυχώτατος.

— Τοῦλάχιστον θὰ τις ἤξερα.

— Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ ἄλλαξε;

— Μὲ ἐπαίτατε σὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ σὰν ἓνα παιδί! Δὲν ἤξερα ποὺ πῆγαν! Μοῦ δώσατε ὑποσχέσεις. Πῶς τις κρατήσατε!

— Ὅπως μπόρεσα ἀπῆντησε ὁ Χερτζὸκ ἡρεμα. Τὸ παιχνίδι ἔχει τὰ τυχερά του! Ζητεῖ κανεὶς τὸ Ἀουστρελιτς καὶ βρίσκει τὸ Βατερλώ.

— Ἀλλὰ, φώναξεν ὁ πρίγκιψ μὲ θυμὸ, οἱ τίτλοι τοὺς ὁποῖους πουλᾷτε δὲν ἔπρεπε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ χεῖρα σας.

— Ἐτοῖς νομίζετε; Ἄν δὲν ἔπρεπε νὰ βγοῦν, δὲν ἀξίτε τὸν κόπο νὰ τοὺς πάρωμε.

— Τέλος, συνεπέραναν ὁ Πανὶν, ποὺ ζητοῦσε νὰ βοηθῇ ἓναν ὑπεύθυνον στὸν ὁποῖον νὰ τὰ φορτώσῃ ὅλα, μὲ ἐξαπατήσατε αἷμα.

— Πολὺ καλά! Τὸ περίμενα αὐτό! εἶπε χαμογελώντας ὁ Χερτζὸκ. Ἄν ἡ ἐπιχειρήσις πετύχαινε θὰ δεχόσαστε χωρίς διαταγὴ τὴν μερίδα σας τῶν κερδῶν καὶ θὰ μ' ἐστεφανώνατε μὲ ἄνθη σὰν μιὰ τριανταφυλί! Ἀπέτυχε; Ἀρνεῖσθε τὴν μερίδα τῆς εὐθύνης καὶ εἰσθε σχεδὸν ἐτοιμοὶ νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε σὰν κλέφτη. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιχειρήσις δὲν θὰ ἦτο πῶς τίμια στὴν πρώτη περίπτωσιν ἀπὸ ὅσον στὴν δευτέρᾳ. Ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία δίνει παντοῦ αἶγλη!

— Ποῖος μὴν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κερδοσκοπία αὐτὴ ἡ ὁποία μὲ καταστρέφει καὶ μὲ χαντακώνει δὲν σὰς ἐκλόνισε ἐξῆς;...

— Ἀχάριστε! εἶπε εἰρωνικά ὁ χρηματιστὴς! Μὲ ὑποπτεύεσθε.

— Στὸ ὅ,τι μὲ ἐκλέψατε; Γιατί ὄχι!

Ὁ Χερτζὸκ στὸ κτύπημα αὐτὸ ἔκαμε τὸ φλέγμα του καὶ μιὰ κοκκινάδα ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἀρπάζοντας τὸν πρίγκιπα ἀπὸ τὸ μπράτσο μὲ μιὰ δύναμιν ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς.

— Σιγὰ, πρίγκιψ! τοῦ φώναξε. Στὸ κάθε τι τὸ προσβλητικὸ ποὺ θὰ εἰπάτε, θὰ ἔχετε τὴν μερίδα σας! Εἰσθε συνεταῖρος μου.

— Ἀθλίε.

— Λοιπὸν ἄς ἀφήσωμε τοὺς καννάδες καὶ ἄς κυττάσωμε τὴν κατάστασιν. Οἱ ἰσχυροὶ ἀμύνονται. Παρατηρήτε ἂν θέλετε. Ἐγὼ εἶδα τόσο ἄλλα!

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΔΥΟ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

“Όταν τις έβλεπε κανείς να χορεύουν μαζί γλυστρώντας ανάλαφρα, με τα γυμνά πόδια τους γεμάτα χρυσά βραχιόλια, δεν μπορούσε να μη θαυμάση την μεγαλοπρέπεια των κινήσεών τους και την καταπληκτική ομοιότητα των έκφραστικών φυσιογνωμιών τους. ‘Η έπιδεμίδα τους είχε το ίδιο κεχριμαρένιο χρώμα, όμοια ήσαν τα μεγάλα σχιστά μάτια τους κι’ είχαν κι’ οι δυο τα ίδια καλογραμμένα κόκκινα χείλη. ‘Όστόσο, το πρόσωπο της Σίντα είχε έκφραση σκληρή και πρόδινε κακία, ενώ της Κάρμε έλαμπε από την αγαθότητα της ψυχής της. Μεταξύ των ήθοποιών που λάμβαναν μέρος στο χορό των ιερειών, ήταν κι’ ένας νέος, ο Μπάκ—Θών, τον όποιον οι δυο χορεύτριες αγαπούσαν παράφορα. Το όνειρο της ζωής τους ήταν να έγκαταλείψουν μία μέρα την τέχνη για ν’ ακολουθήσουν τον έρωτα.

‘Ο Μπάκ—Θών βρισκόταν σε μεγάλη άμνηχανία γιατί αγαπούσε έξ ίσου και τις δυο και δεν ήξερε ποιά να προτιμήσει. Δίσταζε να θυσιάση τη μία προς χάριν της άλλης. ‘Η Σίντα, απελπισμένη, συλλογιζόταν:

—Γιατί δεν διαλέγει, έπί τέλους! ‘Ω! αν έλεπε ή Κάρμε από τη μέση! Τότε θα κύταζε μονάχα έμένα!...

‘Η ζήλεια της μάλιστα την έκανε τόσο κακή, ώστε σιγά—σιγά ή αγάπη της για την Κάρμε έσβυσε και στη ψυχή της γεννήθηκε ένα τρομερό μίσος....

Μία μέρα, ενώ οι δυο χορεύτριες πήγαιναν μαζί στο δάσος για να μαζέψουν μοσχοβολημένα λουλούδια, τα όποια θα προσέφεραν στον Βούδδα, αντάμωσαν έναν ιθαγενή, τον Σιροδό, που έτρεχε κατατρομαγμένος.

—Φύγετε! Φύγετε! φώναξε ο νέος, ‘Εδώ κοντά είναι ένας άγριος έλέφας. Δεν άκούτε τις τρομακτικές φωνές του; Ψάχνει να βρή θύματα, γιατί προχθές σκότωσαν έναν άδελφό του, πράγμα που δεν έπρεπε να γίνει...

—‘Έχει δίκιο, είπε ή Κάρμε φοβισμένη, άς φύγωμε, Σίντα. Αυτή όμως έσπρωξε τη φίλη της με περιφρόνηση.

—‘Ο Βούδδας, είπε περήφανα, προστατεύει εκείνους που περιφρονούν τον θάνατο για χάση του... ‘Αν φοβάσαι, φύγε! ‘Εγώ θα μείνω!

—‘Ω! πώς να σ’ αφήσω μόνη!... φώναξε ή Κάρμε. Μπορεί να είμαστε αντίζηλες, αλλά το ξέρεις, Σίντα, σ’ αγαπώ!... αν μείνεις θα μείνω κι’ εγώ!... ‘Όχι, πρόσθεσε με ύφος σοβαρό. ‘Ο Μπάκ—Θών θα διαλέξει μία από τις δυο μας, κι’ αν σε προτιμήσει, δεν θα πω τίποτε και θα σ’ αγαπά, όπως πάντα. —Το ίδιο θα κάνεις κι’ εσύ, αν θα έχης την τύχη να με προτιμήσει...

—Σώπα! Σώπα! Την διέκοψε ή Σίντα, ‘Ότε καν να σκέπτεσαι μιαν τέτοια λύση, γιατί δεν ξέρω κι’ εγώ τί μπορώ να κάνω!...

Τα μάτια της Κάρμε γέμισαν δάκρυα... ‘Ηταν δυνατόν ο έρωας του Μπάκ—Θών να την στερήσει από την αδελφική αγάπη της παιδικής φίλης της; Με θλιμένο βλέμμα παρακολουθούσε τη Σίντα, που με σφιγμένη χείλη, και σκληρή έκφραση στο πρόσωπο, εξακολουθούσε να μαζεύει άφοβα τα λευκά λουλούδια του δάσους χωρίς να συλλογίζεται τον τρομερό κίνδυνο που τις απειλούσε.

Μά ή στάσις της Σίντα ήταν προσποιητή. Κι’ αυτή φοβόταν όσο κι’ ή Κάρμε τον άγριο έλέφанта, αλλά στη μαύρη ψυχή της φώλιαζε μια στανική έλπίδα, Είχε παρατηρήσει εκεί κοντά ένα

μεγάλο κούφωμα, στον κορμό ενός γιγαντιαίου δένδρου και δεν απομακρυνόταν απ’ αυτό, με τη σκέψη πως, αν φανερωνόταν ξαφνικά ο έλέφας, θα κρυβόταν εκεί μέσα και θα σωζόταν, ενώ ή Κάρμε θα έμενε έκτεθειμένη στον κίνδυνο. ‘Ό,τι κι’ αν συνέβαινε, δεν θα είχε καμιά εϋδύνη!...

‘Η ώρα περνούσε και τα καλάθάκια τους είχαν γεμίσει με τα μυρωδάτα λευκά λουλούδια.

—Κοντεύει να νυχτώση! Είπε ή Κάρμε. Δεν άκουες τα κρόταλα και τα τάνι—τάνι που κτυπούν για τον έσπερινό; άς φύγωμε, Σίντα, γιατί ή νύχτα απλώνεται σύντομα στο δάσος...

‘Η Κάρμε μιλούσε άκόμη, όταν ένα βαρύ ποδοβολητό τράνταξε τη γη τριγύρω...

Σε λίγο, ανάμεσα από τα πυκνά φυλλάδια του δάσους πρόβαλλε ο τεράστιος σταχτός όγκος ενός έλέφαντος. ‘Η Σίντα χωρίς να χάση στιγμή, ώρμησε μέσα στο καταφύγιο του δένδρου. ‘Από τον κρυψώνα της παρακολούθησε την τρελλή φυγή της άτυχης Κάρμε, είδε τον έλέφанта να περνά μανιασμένος μπροστά της, άκουσε τις πνιγμένες φωνές της φίλης της. Κατόπιν όλα σωπάσανε... Σε λίγο ή Σίντα βγήκε από τον κρυψώνα της και προχώρησε με προφύλαξη, ενώ τα μάτια της έπαιρναν μία σκληρή λάμψη, όπως τα μάτια θηρίου.

Χάμω κλώνοι σπασμένοι και πατημένες ροδοδάφνες της έδειχναν τον δρόμο, που είχε ακολουθήσει ο έλέφας. Πού να βρισκόταν τάχα ή Κάρμε; ‘Η Σίντα κοινοστάθηκε συλλογισμένη... Μήπως ο έλέφας, μεθυμένος από το ζεστό αίμα της φίλης της, γύριζε πίσω ζητώντας κι’ άλλο θύμα; Προχώρησε άργά, παρακολουθώντας τα ίχνη του θηρίου.

Ξαφνικά στάθηκε άπότομο, κι’ ένα ρίγος άγκάλιασε όλο της το κορμί...

Κάτω από ένα σωρό σπασμένων κλάδων, διέκρινε ένα άσπρο σώμα που έσχώριζε στο μισκόταδο... Το σώμα της άτυχης φίλης της!... ‘Η νέα

πλησίασε σιγά—σιγά προς τα εκεί. ‘Η Κάρμε αναστέναζε, βογγούσε και με τα δύο χέρια της από τους κλώνους που την έπνιγαν.

—‘Όστε δεν πέθανε, σκέφτηκε ή Σίντα. ‘Ασφαλώς όμως θα είναι πληγωμένη! Να την αφήσω να πεθάνη μόνη της ή... να Μπάκ—Θών θα γίνει δικός μου!

—Σίντα! Σίντα! ψιθύρισε ή Κάρμε, και λιποθύμησε.

‘Η Σίντα πλησίασε περισσότερο. —Πυγολαμπίδες πετούσαν γύρω σαν φωτεινά βέλη. Τα πρώτα άστρα λάμπανε στον ουρανό. άπό τίγρεις και πάνθηρες, που διψούσαν αίμα... ‘Η Σίντα, μιαν ώρα τίγρεις κι’ αυτή, έσκυψε πάνω από τη φίλη της. Το μίσος

κι’ ή ζήλεια την έσπρωχναν ν’ άποτελειώσει το θύμα της... Μα την ίδια στιγμή γύρω από τους θάμνους έξεπετάχθηκαν πολλοί όπλιμένοι Εύρωπαίοι κυνηγοί και ιθαγενείς. Μεταξύ αυτών ήταν κι’ ο Μπάκ—Θών. Μόλις είδε τη Σίντα έτρεξε κοντά της. ‘Η νέα ανέλαβε άμέσως την ψυχραιμία της κι’ έειπε:

—‘Α! Μπάκ—Θών, έσύ είσαι; Βοήθησε με να σώσω την Κάρμε.

—‘Εφθασα στην ώρα! άποκρίθηκε ο Μπάκ—Θών, άνασηκτώντας στη γερή άγκυλιά του την άναίσθητη Κάρμε. ‘Εμαθα

τον κίνδυνο που σάς απειλούσε από τον Σιροδό. ‘Αλλά γιατί να μην άκούσετε τη συμβουλή του! Φάνηκες άνόητη Σίντα, κι’ αν πά-

θη τίποτα ή Κάρμεν το κρίμα είναι δικό σου...

‘Εκείνη τη στιγμή ο Μπάκ—Θών κατάλαβε, από την άγωνία, που ένοιωθε μήπως είχε πάθει κακό ή Κάρμε, πώς αυτήν αγα-

(Συνέχεια εις την σελίδα 1542)

Δεν μπορούσε να μη θαυμάση τη μεγαλοπρέπεια των κινήσεών τους

Μελαχροινή όμορφιά με τα θλιμένα μάτια, που είσαι; Θέλω να σε συγχωρήσω και να σε σώσω γιατί δεν μπορώ να ξεχάσω το μελαχροινό σου πρόσωπο και το νοσταλγικό τόνο της φωνής σου. Πού είσαι μελαχροινή όμορφη με τα θλιμένα μάτια!

ΚΟΝΚΕΤΑ

χισε να κλαίη.
—Είστε λοιπόν πολύ δυστυχισμένη; τη ρώτησα με συγκίνηση.
—Πολύ, πάρα πολύ....
‘Η Κονκέτα άρπαξε με πάθος

το χέρι μου. Μου είπε σιγανά.

—Θέλετο να μάθετε;

—Ναι, άπήντησα μαγεμένος με την έπαφή του χεριού της, με τα μάτια της, με τη μουσική της φωνής της.

Μία ιστορία αγάπης... που είχε καταλήξει σε γάμο της μελαχροίνης ‘Ανδaluσίας με τον χυδαίο και ήλικιωμένο αυτόν άνθρωπο... Βέβαια δεν ήταν άπολύτως κακός μαζί της, μά δεν της έδινε την αγάπη εκείνη για την όποία διψούσε.

—Με υπερέωσαν να γίνω γυναίκα αυτού του ανθρώπου γιατί ήταν πλούσιος. Καί άφησα τον αγαπημένο μου. ‘Ηταν ένας φτωχός ζωγράφος... και δεν είχε χρήματα να με ζήσει.

Μία κοινή ιστορία αγάπης που μου φάνηκε πιο συγκινητική και πρωτότυπη γιατί μου την διηγούτο αυτά τα χείλη.

—‘Ηταν νέος σαν έσάς. Καί με κατέδικασαν να περάσω όλη μου τη ζωή κοντά σ’ έναν άνθρωπο που δεν θα με νοιώση ποτέ.

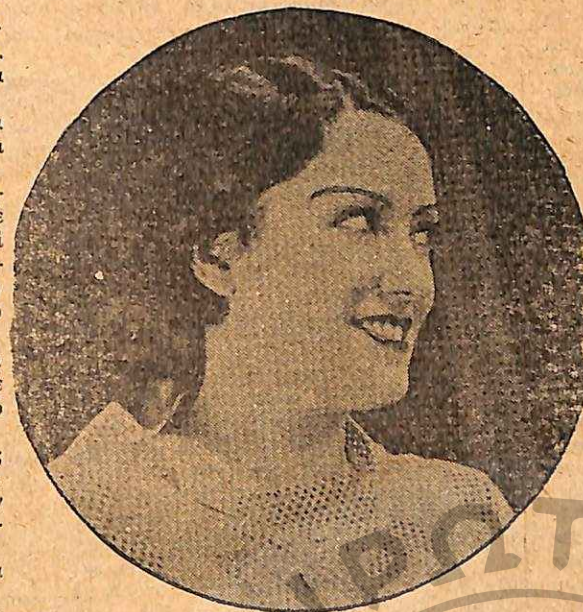
Τα λόγια της, ή έκφρασις ενός πραγματικού πένου και ίδιως ή ταραχή που ένοιωθα κοντά της με έκαναν να χάσω την ήσυχία μου. ‘Η Κονκέτα ήταν μισοξαπλωμένη στον καναπέ. Οι γραμμές της διεγράφοτο τελείως άρμονικές κάτω από τις πτυχές ενός κομπού φορέματος.

Τότε ετόλμησα να χαϊδέψω άπαλά το μέτωπο και τα μαλλιά της. Της έψιθύρισα λόγια συμπαθείας και παρηγορίας.

—Καημένη Κονκέτα... ‘Αν μ’ αφήνατε να σας αγαπήσω ενώ...

—‘Όχι! Δεν ξέρω.

‘Ημουν εύτυχής γιατί μ’ άφησε να την χαϊδέω. ‘Ενοιωθα για την γυναίκα αυτήν ένα αίσθημα άνώτερο από τον στιγμιαίο πόθο. ‘Εσυνψα σ’ αυτήν το κεφάλι μου. ‘Εκείνη έκτύπησε τα μάτια μου κι’ έκλεισε άργά τα δικά της, σαν να μου έμολογούσε πως ποθούσε το φίλι μου.

—Είμαι ‘Ανδaluσία και με λένε Κονκέτα.

Πού είσαι μελαχροινή όμορφιά με τα θλιμένα μάτια το θλιμένο πρόσω-

πό σου και τη γλυκειά φωνή σου!

—Θέε μου! ‘Αν έμπαινε κανείς, —Θά τον άκούαμε. Μη φοβάσαι! Μη φοβάσαι!... —‘Όχι, όχι, άφησε με τώρα πόσα φιλά!... πόσα φιλά!...

‘Επεσε πάλι στην άγκυλιά μου και ψιθύρισε σαν εύτυχισμένο παιδάκι:

—Πόσα φιλά!... πόσα φιλά!... Κόλλησε τα χείλη της στα δικά μου για τελευταία φορά.

—Πάω να διορθώσω λιγάκι τα μαλλιά μου. Είναι άνω κάτω. ‘Απεμακρύνθη με τη μικρή βαλίτσα της. Τι όμορφη που ήταν.

‘Ενοιωθα πως θα έρωτευόμουν τρελλά αυτή τη γυναίκα. ‘Εσχεδί-

αζα με ποιο τρόπο θα την συναντούσα! ‘Ωνειρεύθηκα τις θεές στιγμές που θα είχα δική μου την Κονκέτα.

Σε λίγο επέστρεψε ο άνδρας της.

—‘Αχ οι γυναίκες, σκέφτηκα. Πώς άγνοούν πάντα όταν είναι στον καθέκτη.

‘Ενας σταθμός.

—Πού είμεθα σας παρακαλώ; ρώτησα τον άνδρα της.

—Στη Φλουζού.

—Εύχαριστώ.

‘Ο άνθρωπος έτοιμάσε τις τρεις βαλίτσες του και έκάθισε πάνω. ‘Εφθάσαμε στις Κάννες. (Πού ήταν ή Κονκέτα). ‘Εκείνος ά-

νοίξε την πόρτα και έτοιμάσθηκε να κατεβή. Πώς; Καί ή Κονκέτα; ‘Η γυναίκα του; Την άφησε μόνη;

—Κύριε, ή γυναίκα σας, ή γυναίκα σας είναι άκόμη... εκεί του έφώναξα.

(Συνέχεια εις την σελίδα 1542)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΒΛΑΒΕΡΩΝ ΣΥΝΗΘΕΙΩΝ ΠΩΣ ΔΙΕΔΟΘΗ Ο ΚΑΠΝΟΣ

Οι πρώτοι Εύρωπαίοι καπνισταί. Ἡ βασίλισσα Ἑλισάβετ καὶ Ράλεϋ. Τὸ κάπνισμα ὑπὸ διωγμὸν κ. τ. λ.

Τὸ κάπνισμα, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, ἔχει τὴν ἱστορίαν του, μιά ἱστορία ἀπὸ τὴς πρὶν περιπετειώδεις καὶ τὴς πρὶν αἰματηρῆς. Σήμερα πού καπνίζουμε τόσο ἐλεύθερα, μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ φαντασθοῦμε ὅτι ὑπῆρξε ἐποχὴ πού ἡ ἐκκλησία εἶχε κηρύξει τὸ κάπνισμα ὑπὸ διωγμὸν καὶ πολλοὶ σουλτάνοι τῆς Τουρκίας καὶ βασιλεῖς τῆς Δύσεως, ἔκοβαν κεφάλια ἐξ αἰτίας του.

Σιγά—σιγά ὅμως ἐπεκράτησε, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα πού ξαφνίζουν στὴν ἀρχὴ καὶ θεωροῦνται τρομερὰ καὶ φοβερά. Τὸ κάπνισμα πέρασε πολλὰ στάδια, ὥσπου νὰ καταλήξῃ στὸ σημεῖνὸν τὸ καθεστῶς, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πολὺ συνετέλεσε στὴν ἐπικράτησίν του ἡ ἐπὶ τούτους αἰῶνες καταδίωξις. Κάθε πρᾶγμα πού καταδιώκεται παίρνει, ἀναγκαστικά, τὴ γοητεία τοῦ ἀπηγορευμένου καὶ καταλήγει νὰ γενικευθῇ καὶ νὰ γίνῃ στὸ τέλος, κοινὸ κτῆμα.

ΠΟΣΟ ΒΑΡΑΙΝΕΙ... Ο ΚΑΠΝΟΣ ;

Καὶ πρὶν ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς διαδόσεώς του δὲν ζεῖναι ἄσκοπο νὰ ἀναφέρωμε ἓνα περιεργὸ ἐρώτημα πού ἔκανε κάποτε ἡ αἰνιγματικὴ βασίλισσα Ἑλισάβετ, ἡ σφίγγα τῆς Ἀγγλίας στὸν αὐλικὸν τῆς Ράλεϋ πού εἰσήγαγε πρῶτος τὸν καπνὸν στὴ χώρα τῆς καὶ πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους εὐρωπαίους πού καπνίσαν. Ἡ βασίλισσα, λοιπόν, τὸν ρώτησε ἂν μποροῦσε νὰ τῆς πῇ πόσο ζυγίζουν τὰ συννεφάνια τοῦ καπνοῦ πού βγαίνουν ἀπὸ ἓνα τσιμποῦκι ; Ὁ Ράλεϋ ἔσπασε πολλὰς ὥρες τὸ κεφάλι του ἀλλὰ στὰ τελευταῖα ἔλυσε τὸ πρόβλημα : Ζύγισε πρῶτα τὸν καπνὸν πού γέμιζε τὸ τσιμποῦκι του καὶ ἀφοῦ τὸν κάπνισε, ζύγισε τὴ στάχτη πού ἀπόμεινε.

Ἡ διαφορὰ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ ὁ καπνὸς πού ἔφυγε !...

Ὁ Ράλεϋ ὅμως εἶχε φίλον τὸν περιφημὸν μαθηματικὸν Θωμᾶ Χάρις, καὶ εἶναι δυνατὸν ὅτι αὐτὸν ὠφέλησε ὁ ἔξυπνος αὐτὸς ὑπολογισμός. Ἀλλὰ ἡ βασίλισσα τὸν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ράλεϋ στὸν ὁποῖον καὶ παρεχώρησε τὸ 1584, τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακαλύψεως καὶ νέων χωρῶν, καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἀποικιῶν στὴ Βόρειο Ἀμερική. Ὁ Ράλεϋ, πρὶν ἔτιον εἶχε ἀρματώσει γιὰ λογαριασμό του, πλοῖα, καὶ ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Φλωρίδα, καὶ ἔπειτα, πλέοντας κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, πρὸς βορρᾶν, ἐφθάσε στὴν περιοχὴ, στὴν ὁποίαν ἔδωσε τὸ ὄνομα Βιργινία δηλαδὴ «Γῆ τῆς Παρθένου». Κι

ἔδωσε τὸ ὄνομα πρὸς τὴν τῆς Ἑλισάβετ, πού οἱ σύγχρονοί της, τὴν ὠνόμαζαν «Βασίλισσα—παρθένο».

Ἀπ' τὴ Βιργινία, λοιπόν, ὁ Ράλεϋ μετέφερε στὴν Ἀγγλίαν τὰ πρῶτα φύλλα καπνοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε ἱδῇ νὰ καπνίζουν οἱ ἰθαγενεῖς. Ἡ Ἑλισάβετ μάλιστα ἦταν μιά ἀπὸ τὴς πρώτες γυναῖκες στὴν Εὐρώπῃ πού παρακινήθησε ἀπὸ τὸν Ράλεϋ, δοκίμασε τὸ ἐξωτικὸ ἐκεῖνο φυτό. Οἱ ἱστορικοὶ δὲ πού τὴν θέλουν σώνει καὶ καλά, ἀνδρα, χρησιμοποιοῦν καὶ αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, ὡς ἓνα ἐπὶ πλέον, ἐπιχείρημα

γιὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τους ὅτι ἡ Ἑλισάβετ ἦταν ἀνδρας.

ΚΑΠΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΑΤΑ

Ἦρθε ὅμως ὑστερότερα ἐποχὴ, πού ὅσοι τολμοῦσαν νὰ καπνίσουν μετρίονταν στὰ δάκτυλα. Μὰ καὶ γι' αὐτοὺς τὸ κάπνισμα ἐπιτρεπόταν μόνο σὲ εἰδικὰ μέρη καὶ κέντρα. Ὑπῆρχαν τὰ «καπνιστήρια».

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο δὲν κάπνιζαν παρὰ μόνον τσιμποῦκια. Ἀλλὰ καὶ τὸ τσιμποῦκι ἦταν ἀκόμη σπάνιον καὶ πολὺτιμο σκεῦος, πού δὲν μποροῦσε νὰ τῷ δῇ καθεὶς, καὶ στὰ καπνιστήρια περνοῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ὅπως σήμερα γίνεται μὲ τὸν... λουλά στὰ χασισοποιεῖα. Τὸ κάπνισμα, ὥστόσο, παρὰ τὴς σχετικῆς ἀπαγορεύσεως, ἄρχισε νὰ διαδίδεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν πού εἶχε εἰσαχθῇ στὴν Εὐρώπῃ ὁ καπνός, εἶχαν εἰσαχθῇ καὶ οἱ πατάτες. Κι' ὅμως ἀντίθετα πρὸς τὸν καπνὸν, ἡ χρῆσις τῆς ἀθήας πατάτας χρειάσθη καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς φυσικὸς Ἀ. φὸν Κούμπολτ, ἔγραφε τότε, σχετικὰ μὲ τὸν καπνὸν καὶ τὴν πατάτα : «Ὁ,τι συμβαίνει μ' ἓνα μικρὸ παιδί πού τοῦ δίνουν ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ ἓνα ἀναμμένο κάρβουνο, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης πού προτίμησαν τὸν καπνὸν ἀπὸ τὴν πατάτα !»

Ὁ Κούμπολτ δὲν συγκαταλέγονταν μεταξὺ τῶν φίλων τοῦ καπνοῦ καὶ γι' αὐτὸ γνώρισε πολλοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς στὴν Εὐρώπῃ.

Ἡ ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Ἐπὶ τῶν διαδόχων τῆς Ἑλισάβετ, ἰδίως ἐπὶ Ἰακώβου Ιου καὶ τοῦ διαδόχου του Καρόλου, ὁ καπνὸς ἄρχισε νὰ καταδιώκεται. Ὁ Ἰακώβος ἐξέδωσε μάλιστα καὶ λίβελλο ἐναντίον τῶν τότε καπνιστῶν, μὲ τὸν τίτλον «Μισόκαπνος» δηλαδὴ ἐχθρὸς

τοῦ καπνοῦ. Οἱ φιλόκαπνοι ὅμως ἐξεδικήθησαν τοὺς «μισόκαπνους» τὸν καιρὸ πού ἐξεργάσθη ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ὀλίβερ Κρόμβελ καὶ νίκησαν τὰ «κοινοβουλευτικά» λεγόμενα στρατεύματα, ὁ δὲ βασιλεὺς Κάρολος, πιάστηκε καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατον. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς πού δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν καπνὸν, βάδιζε ἀτάραχα καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια πρὸς τὸ ἱκρίωμα, ὁ πού ἐπρόκειτο ν' ἀποκεφαλίσθῃ, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔρριχναν σπασμένα τσιμποῦκια καὶ τοῦ φυσούσαν καπνὸν στὸ πρόσωπό του.

Τώρα βέβαια, ὅλοι καπνίζουμε ἐλεύθερα καὶ σὲ κανένα δὲν κάνει ἐντύπωση τὸ θέσμη τῆς πίτας. Κι' ἐν τούτοις, ἄλλοτε οἱ ὑπηρετίες τοῦ Ράλεϋ ὅταν πρωτοεῖδαν τὸν ἀφέντη τους νὰ καπνίζῃ, νόμισαν πὺς εἶχαν πιάσει τὰ σπλάχνα του φωτιά καὶ τοῦ ἔρριξαν ἓνα κουβὰ νερὸ γιὰ νὰ τὸν σβύσουν !

Ἀλλὰ ἡ καταδίωξις τοῦ καπνίσματος στὴν Εὐρώπῃ δὲν εἶναι τίποτε, ἂν παραβλῇ μὲ τὴν καταδίωξιν, πού ὑπῆστη στὴν Τουρκίαν, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῶν σιμοχαρῶν σουλτάνων. Τὸ κάπνισμα ἐκεῖ θεωρήθηκε ὡς αἵρεσις καὶ πλῆθος ἀνθρώπων πλήρωσε μὲ τὸ αἷμα τοῦ τῆν ἀθῶα αὐτῇ διασκέδαση ! Φαίνεται μάλιστα ὅτι ὁ πῦρ ἡσυχος λαὸς τοῦ κόσμου πού ἔχει ἀναγάγει τὸ ραχάτι σὲ περιωπὴ θρησκείας, καὶ στὸν ὁποῖον μέρος ἀνατόσπαστο τοῦ ραχατιοῦ εἶναι ὁ ναργίλης καὶ τὸ τσιμποῦκι, δοκίμασε τὸν πῦρ ἀπὸ τὴν διωγμὸν γι' αὐτὴ τὴ συνήθειά του. Τὸ παράδειγμα τοῦ καπνίσματος στὴν Τουρκίαν τὸ ἔδωσαν ἴσα—ἴσα οἱ μεγιστάνες. Κι' οἱ πασάδες πρὶν αὐτὸ ἐπεκταθῇ καὶ στὸ λαόν, ἀπέχρησιμοποίησαν τσιμποῦκια καμωμένα ἀπὸ πολίτῃμα ξύλα ἀρωματικά καὶ στολισμένα μὲ σπάνια πετράδια.

Σιγά—σιγά ὅμως ἡ συνήθεια αὕτη, ξαπλώθηκε καὶ στὸ λαόν.

Ἡ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥ

Τὸ ὄνομα «νικωτίνη» ὀφείλεται στὸ Γάλλο Ἰωάννη Νικὸτ ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε πὺς ὁ καπνὸς περιεῖχε δηλητήριον καὶ μπόρεσε νὰ τὸ ἐξαγάγῃ. Ἀργότερα, μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν αὕτη ἔδωσε στὸ δηλητήριον τ' ὄνομά του, τὸ ὁποῖον σήμερα εἶναι καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς ὄρος τοῦ δηλητηρίου τοῦ καπνοῦ.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Φωτογραφίαις Μέτρο Γκόλντμουν)

ΜΟΝΑ ΜΠΑΡΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ

ΣΤΙΧΟΙ
ΣΥΛΒΙΟΥ

All' o con drio.

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΛΑΛΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Meno (quasi Gavotte)

ΠΡΙΝ ΓΙΝΗ ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Η ΒΑΣΤΙΛΗ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, ΕΡΩΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ

Φυλακές της Βαστίλλης! Το όνομα αυτό φθάνει για να μās φέρη στο νου τραγωδίες, κακουργήματα, τυραννίες βασανιστήρια.

Κι' όπως άλλωστε όλα τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο, έχει κι' η ιστορία των φυλακών της Βαστίλλης τις εύθυμες σελίδες της.

Το περίφημο αυτό φρούριο με τις φαρδιές τάφρους, τις κινητές γέφυρες, τα παχειά τείχη και της βαρείες πόρτες, η ιστορική φυλακή του κράτους είχε μιὰ όψη που προκαλούσε τον φόβο. Ακόμη και σήμερα το όνομά της τρομάζει τον κόσμο. Υπήρξε όμως και μιὰ εποχή που η Βαστίλλη ήταν μιὰ φυλακή... υπόδειγμα, σχεδόν καλλίτερη και απ' εκείνη της Μαδρίτης, την όποιαν έκαναν περιβόητη τα τελευταία γεγονότα της Ισπανίας.

Στη Βαστίλλη λοιπόν κατά τα τέλη του 17ου αιώνα δεν μπορούσε να μπη όποιος κι' όποιος, γιατί ήταν φυλακή... πολυτελείας που φιλοξενούσε μόνον πολιτικούς καταδίκους, κατό το πλείστον

εύγενείς, που έτύγχαναν ιδιαίτερας περιποιήσεως, έτρωγαν και έπιναν καλά, δεχόνταν επισκέψεις, έκαναν περιπάτους, χωρίς κανέναν περιορισμό μέσα στον πύργο, κι' έπαιζαν σκάκι ή μπιλιάρδο με τόν διευθυντή.

Στά 1713 ο Βουαζέν, μιλώντας προς τόν .Ντ' Αρζόν-σόν αστυνομικό διευθυντή, για κάποιο κατάδικο μέσης τάξεως έλεγε ότι αυτός δεν άξιζε για πολλές περιποιήσεις στη Βαστίλλη.

Συνέβαινε καμμιὰ φορά να διώχνουν έναν κατάδικο γιατί δεν είχαν έτοιμάσει το δωμάτιο όπου θάμενε, λέγοντάς του:

—Ξαναπεράστε αύριο, κύριε.

Αυτό έγινε και με τόν συνταγματάρχη του ίππικού Κουρλαντόν ο όποιος αφού παρουσιάσθηκε το βράδυ της 25ης Ιανουαρίου 1595 για να φυλακισθή, άκουσε τόν κυβερνήτη των φυλακών να του λέγη:

—Δυστυχώς, αγαπητέ συνταγματάρχα, δεν έχω θέση για σάς. Έχετε την καλωσύνη να περάσετε τη νύχτα σας στο άντικυνο «Ξενοδοχείο του Στέμματος». Και να επιστρέψετε εδώ αύριο το πρωί στις ένδεκα;

Σύλληψις, μεταφορά στον άνακριτή και φυλακίσις, γινόντανε πάντοτε και για όλους άνεξαιρέτως, με όλους τούς τύπους της ευγενείας.

Το πρωί ένας άξιωματικός της αστυνομίας, συνοδευόμενος από πέντε ή έξη φρουρούς παρουσιάσθηκε στον ευτυχισμένο θνητό στον όποιον ο Βασιλεύς έδινε την τιμή να του παράσχη φιλοξενία στον πύργο της Βαστίλλης και τόν άγγιξε με το μαστούνι του.

—Κύριε—είπεν ο άξιωματικός που συνέλαβε τόν Μιραμπώ—δεν έχω διαταγή επείγουσα. Άν σήμερα δεν έχετε καιρό, θά περάσω αύριο.

—Όχι κύριε, απήντησε ο Μιραμπώ, δεν θέλω να είμαι υποχρεωμένος. Δεν είναι ποτέ πολύ σύντομα για να υπακούση κανείς στις διαταγές του Βασιλέως.

Έκείνος που συνέλαβε τόν Ραννεβίλ, ο όποιος κατεσχόπευε στο Παρίσι προς όφελος της Όλλανδίας, έδείχθη τόσο ευγενής ώστε τόν έβοήθησε να έτοιμάση τις βαλίτσες του.

Κι' όταν έφθασε στον πύργο, μιὰ καμπάνια έσήμανε, ή κινητή γύφουρα κατέβηκε και εις προϋπάντησιν του καταδίκου έσπευσαν ο λοχαγός των πυλών και ο ύποδιοικητής της Βαστίλλης, οι όποιοι τόν συνέστησαν στον κυβερνήτη με όλες τις τιμές.

«Μ' ανέβασαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο—διηγώτανε ο κατάδικος—όπου υπήρχαν δυο κρεβάτια, δυο τραπέζια, ένα ντουλάπι και τρία καθίσματα ψάθινα. Έκανε κρύο, αλλά ο θαλαμηπόλος

μου άναψε άμέσως καλή φωτιά. Μου έδωσε κι' ό,τι χρειάζεται για να γράψη κανείς. Ξαναγύρισε για να δη άν έτακτοποιήθηκα. Η Βαστίλλη είχε μιὰ βιβλιοθήκη της όποιας ο διευθυντής μου έστειλε έναν κατάλογο για να διαλέξω βιβλία. Τόν ευχαρίστησα».

Κι' όποιος υπέφερε στην μοναξιά, ζητούσε έναν σύντροφο.

Δώδεκα κατάδικοι από τη Βρετανία που κλείστηκαν στο 1778 έκαναν μιὰ αίτηση και τοποθετήθηκαν όλοι σ' ένα θάλαμο.

Μερικοί από τούς καταδίκους μπορούσαν να κάνουν οικγενειακή ζωή. Στά 1693 κάποια κυρία Λαφονταίν κατόρθωσε νάχη συντροφιά τόν άνδρα της κι' έναν ύπηρέτη...

Οι επισκέψεις του καταδίκου άρχιζαν από το πρωί ένωρίς.

Πρώτη επίσκεψη του έκανε ο κουρέυς συνοδευόμενος από έναν φύλακα. Ύστερα έμπαινε ο ράφτης που τόν έντυνε χωρίς...νά τόν γδύση γιατί επλήρωνε το Κράτος. Μή νομίστε πως αυτός ο ράφτης έκανε μπλουζες για καταδίκους. Άπεναντίας έφτιαχνε φορέμα

τα πολυτελείας...της τελευταίας μόδας.

Στόν κύριο Λατούτ ή Βαστίλλη έχορήγησε δυο δωδεκάδες πουκάμισα και τα μαντήλια του από το πιό άκριβό ύφασμα.

Ο κατάδικος Ούγκουέτ, διαμαρτυρήθηκε δι' έπιστολής προς τόν κυβερνήτην, γιατί τα πουκάμισα που του έφεραν δεν ήσαν εκείνα που παρήγγειλε.

Ύστερα από τόν κουρέα και τόν ράφτη παρουσιαζόταν ο μάγειρος με τόν κατάλογο των φαγητών στο χέρι. Όλα τα καλά του Θεού! Έτρωγαν στη Βαστίλλη θαυμάσια. Από τα φαγιά και τα κρασιά τίποτε δεν υπήρχε το άκριβότερο και το εκλεκτότερο. Η διαχείρισις επλώρωνε 5—30 λίβρες την ήμέρα, αναλόγως του βαθμού των, χωρίς τα έκτακτα έξοδα.

Στη Βαστίλλη έσέρβιραν,

αναλόγως της εποχής, στρείδια και καπόνια, πιτσούνια και όρντια, γλυκά και φρούτα. Όσον άφορά τα κρασιά, άκούστε τί λέει ο δούξ του Ρισελιέ :

«Σε κάθε γεύμα μου έστελναν δυο μπουκάλια κρασί Βουργουνδίας, ή Σαμπάνια κι' επί πλέον ένα τρίτο μπουκάλι για το υπόλοιπο της ήμέρας. Έτσι λοιπόν δεν ήταν σπάνιο ο γιστρός των φυλακών να ξυπνήσχη και τη νύχτα ακόμη για να περιποιηθή εκείνους που γινόνταν «τάπα» στο μεθύσι κι' υπόφεραν από πόνους του στομάχου.

Το απόγευμα περίπατος, αναγνώσεις, επισκέψεις, χαρτοπαίγνιο, μπιλιάρδο. Επετρέπετο ακόμη στους καταδίκους καμμιὰ επισκέψη στην πόλη για δουλειές τους.

Το σαλόνι του κυβερνήτου ήταν το κέντρο της κοσμικής ζωής της Βαστίλλης.

Ο Βολταίρος δεχόταν ελεύθερα εκεί τούς θανμαστός του, άλλοι δε κατάδικοι τούς φίλους των για να τούς προσφέρουν γεύμα.

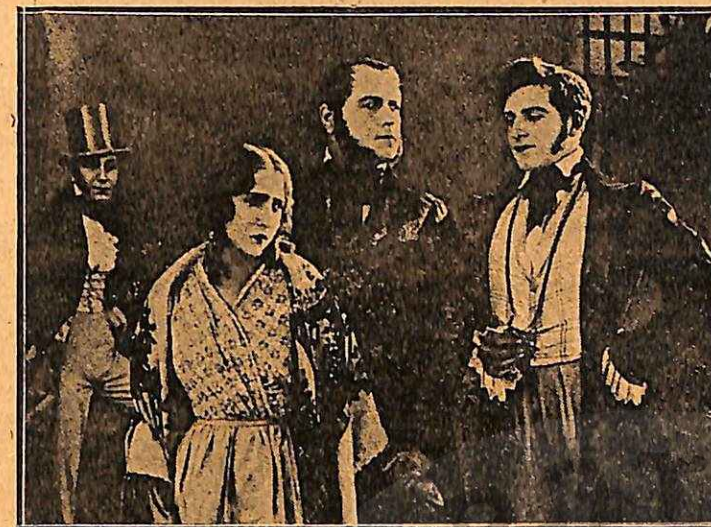
Η δεσποινίς ντε Πωνναι και ο ίππότης ντε Μενούλ πλέκουν στη Βαστίλλη, την αγάπη τους. Ιδανική ζωή. Ένας από τούς έρωτευμένους άφησε γραμμένο :

«Δεν επιθυμούσα περισσότερη ελευθερία από εκείνην που άπέλαμβανα μέσα στη φυλακή. Έξω από τα σίδερά της μου φαινόταν ότι δεν υπήρχε κόσμος. Η μόνη ευτυχισμένη εποχή της ζωής μου, ήταν εκείνη που πέρασα στη Βαστίλλη».

Επειτα όμως ήλθον πάλι ήμέρες τρόμου και φρίκης. Οι πόρτες της Βαστίλλης άνοιγαν μόνο για ν' αφήσουν τούς καταδίκους που ώδηγοίντο στο θάνατο και οι γόοι των φυλακισμένων γέμιζαν την ατμόσφαιρα, ως την ήμέρα που ή όργή του λαού την έσπριζε κάτω από τα θεμέλια.

B. ΠΟΝΤΕΚΚΙ

1525

Έδέχοντο επισκέψεις μέσα στη Βαστίλλη χωρίς περιορισμό

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Μοντεσκιέ δι-
αφωνούσε κάποτε
για ένα ζήτημα, με
τον πρόεδρο του κα-
κουργιοδικείου του
Μπορντό.

Ο Μοντεσκιέ, αναμμένος από την συ-
ζήτηση, είπε εξαφνα στον συνομιλη-
τή του.

— Καί όμως, κύριε πρόεδρε, είναι έ-
τσι όπως σάς το λέω. Δίνω το κεφάλι
μου.

— Τό δέχομαι! απήντησε απλά ο
δικαστής. «Τά μικρά δώρα διατηρούν τās
φιλίας» όπως λέγει και το ρητόν.

Σε μία συναναστροφή που είχε γίνει
κάποτε στο σπίτι του Βαλταίρου οι κα-
λεσμένοι, για να περάση η ώρα, διηγούν-
το διάφορα προσωπικά τους ανέκδοτα, σχε-
τικά με λωποδύτας, και ληστές. Στο τέ-
λος ήλθε κι' η σειρά του οικοδεσπότη να
διηγηθή ένα τέτοιο ανέκδοτο.

— Κυρίες μου, άρχισε ο σκεπτικός φι-
λόσοφος, μία φορά κι' ένα καιρό έγνωρίσα
έναν ύπουρο των Οικονομικών... Τά πα-
ρακάτω δεν τὰ θυμούμαι.

Ο Μάγος.— Μπορώ να ειπώ με
πλήρη ακρίβεια πόσες τριγές έχει στο
κεφάλι οποιοδήποτε πρόσωπο του άκρουα
τηρίου. (Κάνει πώς μετράει μόνος του για
λίγα λεπτά.) Έχει δυό εκατομμύρια έκα-
τόν πενήντα έξη χιλιάδες διακόσιες είκο-
σι τέσσερες τριγές. Μετρήστε τις αν θέ-
λετε για να βεβαιωθήτε πώς λέω την α-
λήθειαν.

Ο Κύριος.— (τραβώντας μία τρί-
χα που είχε κρυφθή κάτω από το κολλά-
ρο του). Αύτην εδώ την μετρήσατε ;

Ένας νεαρός φοιτητής της Νομικής,
έπεσκέφθη κάποτε τον διάσημον νομομα-
θη Λέγγφιλντ.

— Θα ήθελα να ειδικευθώ, είπε,
στο Διεθνές Δίκαιον. Τί με συμβουλεύετε
να μελετήσω, μαίτρε ;

— Τόν μηχανισμόν... του μάνλιχερ !
απήντησε ο Λόγγφιλντ.

Ο περίφημος έξερευνητής της 'Αφρι-
κής λοχαγός Α. Μ. Σόρρυ, είχε φέρει μα-
ζί του ύστερ' από κάποιο ταξίδι του, ένα
νεαρό Κάφρο, τόν όποιον χρησιμοποιούσε
ώς ύπηρέτη. Ο Κάφρος αυτός ήταν εξαι-
ρετικά έξυπνος. Άγνοούσε όμως τα στοι-
χειωδέστερα τών πραγμάτων.

Την πρώτη φορά που είδε να κρατάη
στά χέρια του έφημερίδα ο κύριός του,
τόν ρώτησε σε τί χρησίμευε τό «πράγμα»
αυτό. Ο Σόρρυ τού εξήγησε όσο μπορού-
σε πιδ λεπτομερώς, ότι στην έφημερίδα
εδιάβαζε κανείς τις τελευταίες παγκό-
σμιες ειδήσεις. Ο μαύρος, μετά την εξή-
γηση αυτή παρέμεινε σκεπτικός. Σε λίγο
όμως έπλησίασε και πάλι τόν κύριό του,
σάν καί να θέλε να τόν ρωτήσει.

— Τί τσέχει ; τούειπε ο λοχαγός.
— Νά... θάθελα να μάθω...
— Τί ;

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

— 'Ιδού σέρ. Διαβάζετε, τό βλέπω, αὐ-
τό... Μά... τί διαβάζετε επάνω στην έφη-
μερίδα ; Τά... άσπρα ή τὰ μαύρα ;

Η διάσημος λογία και συγγραφέας
Μαρκησία ντε Ντεφάλ είχε μία πολύ κακή
μαγειρίσσα. Κάποτε είχε προσκαλέσει στο
σπίτι της τόν περίφημο για πνεύμα του,
πρόεδρο Χεντόλτ για να γευματίσουν
μαζί.

Μετά τό τέλος τού γεύματος τόν ρώ-
τησε.

— Δεν μου λέτε, αλήθεια, πώς σάς φαί-
νεται ή μαγειρίσσά μου ;

— Δεν διαφέρει από την φαρμακεύτρια
Μπρεμβιλέ, παρά μόνον κατά την πρόθε-
σιν απήντησε ο πρόεδρος.

Ο νέος γιατρός.— Μαρία συ-
νέβη τίποτε έκτακτον κατά την άπου-
σίαν μου ;

— Ναι, κύριε, ήλθε ένας άρρωστος.

Ο ποιητής, και ιστορικός Φιλέρ, πα-
ρεπονείαζε κάποτε έναντιόν εκείνων που τόν
παρουσίαζαν ως μοχθηρό και κακό.

— Σας βεβαιώνω έλεγε, στον Ταλλεϋ-
ράνδο πώς είμαι ο αγαθότερος τού κόσμου
"Όσο κι' αν εξετάζω τη συνείδησή μου,
δεν βρίσκω να την βαραινιη παρά μία μό-
νον κακία.

— ή όποία δεν θά τελειώση, παρά
όταν πεθάνετε ! συνεπλήρωσε ο Ταλλεϋ-
ράνδος.

Κάποτε έπεσκέφθη τό άτελιέ τού μεγά-
λου 'Αγγλου ζωγράφου Ουίλσερ, ο πολύς
'Αμερικανός ευθυμογράφος Μάρκ Τουαίν,
γεμάτος ειρωνική διάθεση. Σ' έναν φρέ-
σκο πίνακα είχε μία αντίρρηση.

— Νά, αυτό τό σύννεφο θά μπορού-
σε να διορθωθή, λίγο, γιατί έτσι είναι
άσχημα..

Και μιλώντας έπλησίαζε τόσο πολύ τό
χέρι του, σάν να ήθελε να σβύση τό σύν-
νεφο με τό δάκτυλο.

— Μή, προς Θεού, τού είπε τρομοκρα-
τημένος ο Ουίλσερ. Τό χρώματα δεν έ-
χουν ξεραθί.

— 'Α, έννοια σας, απήντησε ο Τουαίν,
εὐτυχώς φορώ τό γάντι μου, και δεν θά

λερωθώ.

Η 'Εδιθ μπρο-
στά στον καθρέφ-
τη, θαυμάζει τό

νέο μεταξωτό φόρεμα που άγόρασε.

— Δεν είναι καταπληκτικό μαμά, ό-
λο αυτό τό θαυμάσιο κομφοτέχνημα να
προέρχεται από ένα άσήμαντο και μικρό
ζώο ;

— 'Ω, απήντησε επίπληκτικό ή μητέρα.
Πώς μιλάς έτσι για τόν ... πατέρα σου ;

Σ' ένα βαγόνι τού σιδηροδρόμου ταξει-
δεύουν τρεις 'Εγγλέζοι σκνίπα στο μεθύσι.
Ο πρώτος.— Τί ώρα είναι ;

Ο δεύτερος.— (παρατηρώντας
την ταμπάκηρα του). Παρασκευή.

Ο τρίτος.— (Σηκώνόμενος απότο-
μα από τη θέση του). 'Α, μερσί... Σ' αυτό
τό σταθμό ακριβώς έλεγα να κατεβώ.

Τώρα που παντρευτήκαμε, ελπίζω να
μην κάνουμε πιά κουταμάρες.

— 'Όχι βέβαια ! Ο γάμος μας ήταν
ή τελευταία.

Ο διάσημος μουσικός Μπριτζ βοι-
σκόταν κάποτε στη Ρωσία μαζί με τόν
φίλον του μυθιστοριογράφο Πλαγέρ, άλ-
λά δεν ήξερε κανείς από τούς δυό Ρωσ-
σικά. Κάποτε θέλησαν να πάνε στο στα-
θμό για να φύγουν. Φώναξαν ένα άμαξι
και μπήκαν μέσα. Πώς να συνεννοηθούν
ζμως με τόν άμαξα ;

— Άκουσε, είπε ο Πλαγέρ, στο φίλο
φίλο του. Έσύ θά κάνης την... άτμομηχα-
νή «Πσσο... Πφσο...» έτσι ! Συγχρόνως
έγώ θά κάνω τόν οδηγό και θά σφυρίζω
'Αλλοίμονο αν και ύστερα απ' αυτά τό ζώ-
ον αυτό δεν μάς έννοήση.

Και πράγματι έκαναν όπως είπαν. Ο
Πλαγέρ σφύριζε δαιμονιαδώς κουνώντας
τά χέρια του σάν να εκανόνιζε τά διάφο-
ρα μηχανήματα ενώ ο Μπριτζ έβγαλε τά
πνευμόνια του, ξεφυσώντας «Χχού !...
Πφσσο... Χχχ...

Ο άμαξας χαμογέλασε κάτω από τά γέ-
νια του, κούνησε τό κεφάλι του και χτύ-
πησε τά αλγά του. Οι δυό ταξειδιώτες
κυτάχτηκαν θριαμβευτικά : τούς έμενε έ-
να τέταρτο της ώρας ακόμη για προφθά-
σουν τό τραίνο.

— Τά συγχαρητήριά μου ! είπε ο
Μπριτζ στο φίλο του. Η έξυπνάδα σου
μάς έσωσε.

— Μπά ! Δεν βαριέσαι καυμένη. Ήταν
άπλουστατο πράγμα. Μετά δέκα λεπτά, τό
άμαξι τούς σταμάτησε μπρός σ' ένα άσυλο
φρενοπαθών !

Ο Γιάννης θαυμάζει κάθε τι δικό του.
Τά μαλλιά του, τό χρώμα τού προσώπου
του, τή φωνή του.

— Και συ τού βρίσκεις τίποτα ;

— Πώς ! 'Ότι έχει... θαυμάσιο γούστο !

Ο ίδιος κή της.— Στο δωμάτιο αυτό
κοιμήθηκε ο Ρισελιέ πρό διακοσίων έτών.
Ο έννοικιαστής.— Πολύ καλά
άλλά ν' αλλάξετε.. τά σεντόνια παρακαλώ,

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΞΥΛΟΚΟΠΟΥ

Ο Πέτρος ο ξυλοκόπος κόβει με τό τσεκούρι του τά πανάρ-
χαια δένδρα τού λόγγου κι' ο αντίλαλος παίρνει τόν ήχο και τόν
σχορπίζει στις γύρω λαγκαδιές.

Κάνει πολύ κρύο και ή πάχνη στολίζει τά κλαδιά με λαμπερά
διαμάντια. Ο παγωμένος άγέρας φυσάει με μανία και στο βάθος
τού λόγγου ακούεται ένα μεγάλο βουητό από τις φτελιές, τά έλά-
νια και τις βελανιδιές. Οι κορφές τους κουνιούνται δυνατά στο
πέρασμα τού άνέμου, που τις αναγκάζει να σκύβουν αναστενάζον-
τας τό κεφάλι.

Αυστηρισμένο ξυλοκόπε! Τά χέρια σου παγώσαν κι' έσύ εξακο-
λουθείς ακόμη τή δουλειά σου.

Μά γιατί να κοπιάζης τόσο πολύ καυμένη γέροντα ; Μήπως
δεν σου άρκει τό λίγο σου ψωμί κι' ή άχυρένια σου καλύβα ; Γιατί
δεν κάθεται ήσυχος στο σπίτι σου, κοντά στη φωτιά τού τζακιού,

ζεσταίνοντας τά κρυωμένα σου
μέλη και περιμένοντας να περάση
ο χειμώνας για να ξαναρθουν τά
μικρά και χαρούμενα κελαϊδήμα-
τα τών πουλιών ;

Σε λίγο θά φανούν τά πρώτα
φύλλα και οι άκτίνες τού ήλιου
θά κρεμάσουν σμαράγδια στα
κλαδιά και στα κλωνάρια.

Τά άνθοσκέπαστα χορτάρια
θά στρώσουν τούς δρόμους και
τό άρωμα της ξανανειωμένης γης
θά βαλσαμώσει τόν άέρα.

Κι' όμως, ώ, γερο-ξυλοκόπε,
δεν άκούς, κι' αδιάκοπα κατεβά-
ξεις τό τσεκούρι σου.

Ω, τώρα καταλαβαίνω, γιατί
δεν θέλεις ν' αναπαυθής. Η κό-
ρη σου ή Τζιοβάννα είναι δεκάξι
χρονών και συ μάντεψες τόν κρη-
φό έρωτα της καρδιάς της. Ω,
πόσο μεθάει ή ευωδιά τού πρώ-
του χαμολούλουλου που κρύβει
τό σεμνό κεφάλι του κάτω από
τό φύλλωμα τών δένδρων. Ω, πό-
σο είναι τερπνά τά πρώτα έρωτι-
κά ψελίσματα που βγαίνουν απ'
τ' άγνά χείλη της κοπέλλας!..

Δούλεψε, καλέ γέροντα, μ' ο-
λον τόν παγωμένο και σκληρό για
τούς φτωχούς άγέρα. Δούλεψε, και
ή αγαπημένη σου Τζιοβάννα θά
μπορέση να καρδίση τό παλληκά-
ρι που σου τη ζήτησε σε γάμο,
λέγοντάς σου τά λόγια αυτά :

—Μπαρμπα Πέτρο, έχω είκοσι
σκοϋδα στη δερμάτινη τσάντα
μου... Έχω δυό γερά χέρια για
να κερδίσω περισσότερα. Δός μου
για γυναίκα μου τή Τζιοβάννα και
γίνε και δικός μου πατέρας.

—Ναι, παιδί μου, τού αποκρίθηκε έσύ, γιατί κι' ή Τζιοβάννα
πριν ή γή βγάλη λουλούδια θά έχη άλλα είκοσι σκοϋδα,

Και τώρα δουλεύεις ακουραστα, 'Ακόμα όχτώ σκοϋδα κι' ή
Τζιοβάννα θά μπορέση να πάρη τόν διαλεχτό της καρδιάς της.

—Ξυλοκόπε, ξυλοκόπε, μην είδες να περάση μία λαμπρή συ-
νοδεία από κυνηγούς ; Μην έφτασε στ' αυτιά σου ο ήχος τού κυνη-
γετικού κέρατος ; Μην πέρασε από μπροστά σου καμμία έλαφίνα
κυνηγημένη ; Μά τό Θεό, έχω χάσει τά χνάρια τών φίλων μου
και δεν μπορώ να τούς βρω μέσ' τά μονοπάτια τού δάσους.

—Δεν άκουσα παρά τή βουή τού άνέμου και δεν είδα παρά τά
τρομαγμένα κοράκια που φεύγανε από τά δένδρα που γκρεμίζω.

—Ξυλοκόπε, που μπορώ να καταπραίνω νην πείνα μου και να
ζεστάνω τό κορμί μου ; Πολλές ώρες έχω που περπατώ εδώ μέσα
και κουράστηκα πιά.

—Πάρε αυτόν τόν ίσιο δρόμο παλληκάρι μου, και θά βρής στα

ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΞΥΛΟΚΟΠΟΥ

δεξιά μία φτωχική καλύβα. Έμπα μέσα κι' ή κόρη μου ή Τζιοβάν-
να, θά σου δώση να φάς.

—Ευχαριστώ φίλε μου!

—Ο Θεός μαζί σου άρχοντά μου !

Και ο γενναίος χαμψός κόμης άπομακρύνθηκε. Έφθασε στην
άκρη τού δρόμου και έκαμψε δεξιά ;

—Ναι, καλά μου είπε ο ξυλοκόπος... Βλέπω μία γαλάζια στή-
λη καπνού που ανεβαίνει πάνω από μία άχυρένια σκεπή. Αυτή εί-
ναι ή καλύβα του.

Κι' όταν έφτασε έξω από την πόρτα.

—Νά μία ωραία κόρη που δουλεύει μονάχη της... πρόσθεσε,
ας πάω κοντά της.

—Σου ορκίζομαι, όμορφη κοπέλλα μου, πώς ποτέ δεν είδα γλυκύ-

τερο χαμόγελο από τό δικό σου.
Τό στέμμα μου έχει πολλά μαργα-
ριτάρια, αλλά κανένα δεν είναι
τόσο άσπρο σάν τά δόντια σου.
Με ζέστανε ή φλόγα της φωτιάς
ή μ' έκαψαν τά μαύρα σου μά-
τια ! Δησμώνησα τό κυνήγι μου
και μόνο έσένα συλλογιέμαι...

—Κύριε..

—Μά την αλήθεια!... Κρασί

τού Τίβερι και κρεάς Κυνηγιού
άποτελούν περίφημο γεύμα. Άλ-
λά τό τό ψωμί που μούκοιψες με
τά χέρια σου και τό καθαρό νε-
ρό που μου προσέφερες, είναι
νοστιμώτερο. Νά, πάρε αυτό τό
βαλάντιο γι' άμοιβή σου...

—'Ω! ευχαριστώ... είσαι πο-
λύ καλός... Πόσο θά ευχαριστη-
θώ ή άρραβωνιαστικός μου...

—Ποιός άραβωνιαστικός σου
έγώ σε ποθώ και θέλω να σε
φιλήσω.

Και ή Τζιοβάννα κυριεύεται
από φόβο, γιατί βλέπει να καρ-
φώνονται επάνω της τά φλογε-
ρά βλέμματα τού έξενου... Τί πρέ-
πει να κάνη τώρα ; Που να κρυ-
φτή !..

Βγαίνει από την καλύβα και
φεύγει... Άλλά κι' εκείνος πετιέ-
ται έξω και την κυνηγάει...

Άνθρωποι τάχα ή ίσκιος εί-
ναι αυτοί που περνούν και χά-
νονται τόσο γρήγορα μέσα στα
στενά μονοπάτια τού δάσους ;
Τά πόδια τους μόλις αγγίζουν
τη γή πατώντας τά νεκρά, ξερά

—Νά μία ωραία κόρη που δουλεύει μονάχη της.

φύλλα. Κυνηγιούνται σάν τρελλοί και δεν σταματούν, ο ένας πάντα
πίσω από τόν άλλο... Ω, τί άγριο κυνήγιτό ! Πρώτη τρέχει ή
Τζιοβάννα... φτάνει λαχανιασμένη στην όχθη τού ποταμού κι' ά-
νεβαίνει σ' ένα βράχο πάνω από τόν αφρισμένο χείμαρρο... Ο
κόμης την φθάνει και κάνει να την πιάση. Τότε εκείνη γέρνει
πρός τά εμπρός και πέφτει κάτω. Την ίδια στιγμή ακούγεται
ένas πυροβολισμός και ο ώραιος ευγενής πέφτει κι' αυτός στο νερό.

—Γέρο ξυλοκόπε, την κόρη σου φαγάζεις ; Η κόρη σου είναι νε-
κρή... Την είδα να πέφτη μέσ' στον Τίβερι την άραβωνιαστικά
μου!... Άλλά κι' εκείνος που την κυνηγούσε πέθανε... Τό ντουφέ-
κι μου τό άξιο δεν τόν λυπήθηκε.

—Κόρη μου, κόρη μου ! Τί ώραία που είναι τά χαμολούλουδα !
Πόσο λαμπερά τά χρυσαφένια σύννεφα ! Τζιοβάννα, πόσο όμορφα
είναι τά βλέφαρά σου. Τζιοβάννα μου, πέθανες ; Γειά σου, άρ-
χοντά. Είμαι και έγώ πλούσιος... Γειά σου !

—Ο γέρος τρελλάθηκε... έγώ δεν έχω πιά άραβωνιαστικά, Μά
έχω ακόμη τά μυαλά μου. Άς ευχαριστήσω τόν παντοδύναμο Θεό.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

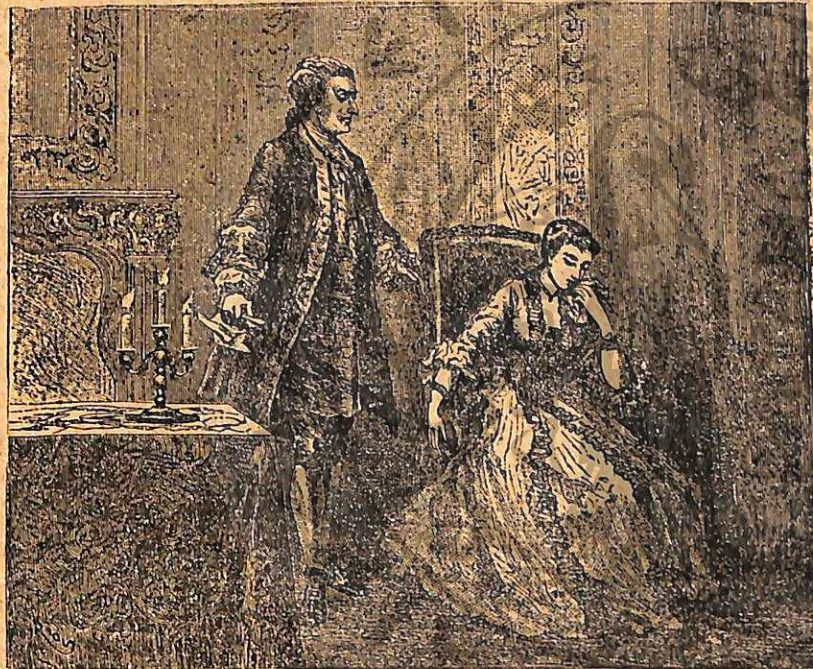
—“Οχι! Μεγαλειοτάτη.
—“Ε, λοιπόν εἶπε ἡ βασίλισσα με ἓνα τόνο βαθείας ἀπειλῆς θὰ τὰ εἰπῶ ἐγώ. Οἱ δολοφόνοι λέγονται Γκὺς...
—“Ο Γκὺς εἶναι νεκρός, κυρία μου.
Ἡ Ἰσαμπὼ ἐφρίκισε. Μιὰ στιγμή ὁ Πασσαβάν τῆς ἐπροξένησε φόβον! Ἐξοκολούθησε ὁλως ἥρεμα.
—Οἱ ἄλλοι λέγοντας Σκῆς—Κουρτελές—Ὁκεντοβίλ πέθαναν καὶ αὐτοί;
—“Οχι! ἀλλὰ θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι πού πέθανε ὁ Γκὺς, ἀλλὰ θὰ πεθάνουν Κυρία μου!...
Ἡ Ἰσαμπὼ ἐσηκώθη! Τὴν ἐμίμηθη καὶ ὁ Πασσαβάν.
—Καθίστε, εἶπε ἡ βασίλισσα καθίστε, σὰς τὸ διατάσω.
Ὑπάκουσε καὶ πῆρε τὴν προηγούμενη θέση του. Παρακολουθοῦσε τὴν βασίλισσα, ἡ ὁποία ἔκανε μερικά βήματα μέσα στο δωματίον.
—Ἡ τύχη μου ἀποφασίζεται ἐσκέπτετο ὁ Πασσαβάν! Ποιὸς ξέρει τί θὰ με κάνῃ. Θὰ με παραδώσῃ;...
—Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον πού ἐνέπνευσε τὸν φόνον εἶπε ξαφνικά ἡ Ἰσαμπὼ σταματώντας μπροστὰ στὸν ἱππότη ὀνομάζεται Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος καὶ δούξ τῆς Βουργωνίας. Σιωπήσατε! Ἀκούσατε με; Προσαπθῆσατε νὰ με ἐννοήσετε αὐτὴν τὴν στιγμή... θὰ σὰς μιλήσῃ ἡ ψυχὴ μου... με τὴν καρδιά σας, τὸ πνεῦμα σας ἀκούσατέ με, γιατί ἐκεῖνο πού θὰ σὰς εἰπῶ ποτὲ δὲν θὰ σὰς τὸ ξαναπῶ. Ἀκούσατε λοιπόν: Αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τρελλὴ ἀπὸ πάθος, αὐτὸν τὸν δοῦκα, αὐτὸν τὸν Γιάννην, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν Ἀτρόμητον, τὸν ἀγάπησα. Μὲ ἐννοεῖτε; θέλω νὰ πῶ ὅτι γι’ αὐτὸν τὸν μόνον τὸν Ἀγαθόν, τὸν Κακόν. Μὲ ἐννοεῖτε; Τὸν ἀγαποῦσα. Τοῦ ὑποσχέθηκα τὴν αὐτοκρατορίαν τὸν Κόσμου καὶ θὰ τοῦ τὴν ἐδίνα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πού τὸν λένε Ἀτρόμητο ἐφοβήθη. Μὲ ἐπρόδωσε.
—“ὦ! ἐσκέφθη ὁ ἱππότης! μήπως αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ σκοτώσω τὸν δοῦκα τῆς Βουργωνίας ὅπως ἐκεῖνος μοῦ εἶχε ζητήσει νὰ σκοτώσω τὸν Λουδοβίκον τῆς Ὁρλεάνης;
—Αὐτὸς ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος δὲν εἶναι πῶς τίποτα γιὰ μέτα εἶτε ζῆση, εἶτε πεθάνῃ, λίγο με ἐνδιαφέρει, δὲν εἶναι ὁ ἄνδρας πού ζητοῦσα. Αὐτὸς τὸν ὁποῖον ζητῶ πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ τὰ ἀναλάβῃ ὅλα γιὰ τὴν δόξα του καὶ τὴν δική μου. Πρέπει νὰ εἶμαι τὸ πᾶν γι’ αὐτόν ὅπως ἐκεῖνος θὰ εἶναι γιὰ μένα. Σ’ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, ἱππότη, προσφέρω τὴν πῶς ἐκθαυμάτικὴν τύχην τὴν ὁποίαν ἓνας τυχοδιώκτης θὰ τολμήσῃ ποτενὰ κυτᾶξῃ κατὰματα. Δὲν εἶναι τίποτε, θὰ ἔχῃ μόνον τὸ ξίφος του, τὸ θάρρος του, τὸ μυαλό του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀνυψωθῇ μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου θὰ ἔχῃ τὸν ἑωρτά μου... Τὸν ἑωρτά μου, καταλαβαίνετε; Τὸν ἑωρτά τῆς Ἰσαμπῶ. Ἀκούσατε με... θὰ σὰς πῶ...
Ὁ Πασσαβάν κατάπληκτος ἄκουγε σὰν σὲ ὄνειρο. Αὐτὸς χωρὶς περιουσία καὶ ἄστεγος, ἀγαπημένος ἀπὸ μιὰ βασίλισσα, σὰν τὴν Ἰσαμπὼ! Αὐτὸ ἦταν ὄνειρο. Ἡ πραγματικότης ὅμως ἦταν ὅτι αἰσθανότανε γιὰ αὐτὴν τὴν βασίλισσα φρίκη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι θὰ ἔδινε ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου καὶ ὅλους τοὺς θρόνους

γιὰ ἓνα μειδίωμα ἐκείνης πού ζοῦσε μέσα του!
—“Ακούγε λοιπόν. Ἀλλὰ ἡ φουσιονωμία του ἦταν παγερὴ. Κάπου—κάπου ἓνα μειδίωμα παρουνισαίτες γιὰ νὰ σβῇ σὲ λίγο.
—“Ε! λοιπόν ξέρετε, ἐβρουχίη ἡ βασίλισσα κυτᾶξοντάς τον κατὰματα, ξέρετε ἂν ὑπάρχῃ στὸν κόσμο ἓνας ἄνδρας τέτοιος ὅπως σὰς τὸν περιέγραψα καὶ τέτοιος πού τὸν γυρεύω; Θὰ ἐπρεπε ὁ ἄνδρας αὐτὸς νὰ με ἐννοήσῃ καὶ ἐπομένως νὰ μὴν ἔχῃ στὴν καρδιά του τὴν εἰκόνα μιᾶς Ὀδέττης τοῦ Σιαμπιέρο...
Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πασσαβάν βρέθηκε ὁρθὸς πολὺ ὠχρὸς.
Αὐτὴν τὴν φορὰ εἶχε τὴν τρομερὴ συναισθησὴ ὅτι ἡ ζωὴ του θὰ ἐξηρατο ἀπὸ μιὰ λέξη.
—Ἀπαντήσατε λοιπόν! ἐβρουχάτο ἡ Ἰσαμπὼ. Εἶναι ἀληθινὸ πὼς ἀγαπᾶτε τὴν κόρη αὐτή;
—“Ἀν τὴν ἀγαπῶ; ἐμουρμούρισε ὁ ἱππότης...
—Δὲν τολμάτε νὰ τὸ πῆτε.
—Τὸ λέω, κυρία μου! Ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ, ὀρκίζομαι ὅτι ἀγαπῶ...
—Μὰ τὸν ἄδῃ, φυλαχθῆτε ἱππότη, φυλαχθῆτε, ἀκούσατε νὰ λέῃ μιὰ φωνὴ ἡχηρὴ. Φυλαχθῆτε γιὰ ὅτι θὰ εἰπῇτε...
Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Πασσαβάν ἐγύρισαν ταυτοχρόνως πρὸς ἐκεῖνον πού ἐπαίνε καὶ μίλουσε με φωνὴ ἀπειλητικὴ καὶ ἐπιβλητικὴ.
Ὁ Σαϊτάνο βρισκόταν ἐκεῖ. Ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ἐκυτάχθησαν, συνεννοήθησαν...
Χωρὶς ἄλλο ἡ ἐπέμβασις τοῦ Σαϊτάνο ἦταν ὁ θάνατος τοῦ Πασσαβάν. Ὁ Σαϊτάνο ἦλθε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἡ βασίλισσα αὐτὸ ἐκατάλαβε, καὶ θανάσιμη θλίψις ἐκυρίευσε τὴν καρδιά της. Τὴν στιγμήν ἐκείνην αἰσθανόντανε ὅτι καί τι τὴν ἔβαννε μετᾶς, νὰ τὸν παραδώσῃ! Ἐκείνη μιὰ τελευταία προσπάθεια. Ἐπῆρε πρὸς τὸν ἱππότη, ἔβαλε τὸ χέρι της πούκαγε ἐπάνω του καὶ τὸν ἰκέτευσε.
—Ἰππότη, αὐτὴ ἡ τύχη ἡ ἀφαντοστός, γιὰ τὴν ὁποίαν σὰς μιλοῦσα, θέλετε νὰ εἶναι γιὰ σὰς; ὦ! μὴ βιάσεσθε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε! Εἶναι μιὰ τελευταία χάρις πού σὰς ζητῶ. Θέλετε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες νὰ εἰσθε ὁ φιλοξενούμενος τῆς βασιλείας τῆς Γαλλίας; Ὀρκίζομαι ὅτι κατὰ τὶς τρεῖς αὐτὲς ἡμέρες θὰ εἰσθε ἱερός γιὰ ὅλους καὶ γι’ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο. Ὀρκίζομαι ὅτι ἂν ποτὲ ἀπομακρυνθῇτε ἀπὸ μένα, ἂν δὲν με θελήσετε θὰ βγῆτε ὑγίης ἀπὸ τὸ μέγαρο Σαῖν-Πῶλ! Ἀπαντήσατε ἱππότη.
Ὁ Σαϊτάνο ἄκουγε με ἀγωνία. Ὁ Μπουά Ρεντόν με φρίκη...
—Κυρία μου, συγχωρήσατε ἓνα δυστυχὲ ὁ ὁποῖος ἐπρεπε νὰ πέσῃ στὰ πόδια σας γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ. Ἄν ἐδεχόμουναι νὰ εἶμαι φιλοξενούμενος σας, Μεγαλειοτάτη, θὰ ὑποκρινόμουναι γιὰτὶ αὐτὸ θὰ ἰσοδυναμοῦσε με τὸ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ πιστεύετε ὅτι διαστάζω.
—Καὶ δὲν διατάζετε;
—“Οχι Μεγαλειοτάτη. Τὴ ὥρα πού ἐπαίνε ὁ Σαϊτάνο θὰ ὠρκαζόμουναι,
—Φυλαχθῆτε, ξανάειπε ὁ μάγος.

Καὶ κύτταξε τὴ βασίλισσα με μιὰ ματιὰ πού ρωτοῦσε;
—Μοῦ τὸν παραδίνετε τώρα;
—Σοῦ τὸν παραδίνω! ἀπάντησε ἡ βασίλισσα.
—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐφώναξε ὁ ἱππότης δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος πού θὰ με ἐμποδίσῃς νὰ φωνάξω καὶ νὰ ὀρκισθῶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν εὐγενὴ δεσποινίδα Ὀδέττη Σιαμπιέρο.
—Εἰπατε ψέμματα! φώναξε ὁ Σαϊτάνο.
—Μοῦ χρωστάτε τὰ δύο σας αὐτιά. Θὰ ὑποχρεωθῶ τώρα νὰ σὰς κόψω καὶ τὴν γλώσσα.
—“Οχι! εἶπε ὁ Σαϊτάνο! Ἰσχυρίσθηκα ὅτι εἶπατε ψέμματα καὶ σὰς τὸ ἀποδεικνύω. Δὲν ἀγαπᾶτε τὴν Ὀδέττη Σιαμπιέρο, ἀγαπάτε τὴν Ροζελίς ντ’ Ἀμπρέμ! Τολμήσατε νὰ ὀρκισθῆτε τώρα.
Ὁ Πασσαβάν ὑπεχώρησε. Μιὰ θανάσιμη ὠχρότης ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι.
—“Ε, λοιπόν ψέμματα πολλὰ εἶπατε ἱππότη; φώναξε γελώντας ὁ Σαϊτάνο. Ἄν ἡ δεσποινὶς Σιαμπιέρο ἦταν ἐδῶ, θὰ τολμοῦσατε νὰ τῆς δώσετε τὴν καρδιά σας ἀφοῦ ξέρετε ὅτι ἡ καρδιά αὐτὴ ἀπὸ τὴν παιδικὴ σας ἡλικία ἀνήκει σὲ μιὰ ἄλλη τὴν ὁποία ζητεῖτε καὶ τῆς ὁποίας πάντοτε φέγγετε τὴν εἰκόνα; Μιλήσατε λοιπόν;
—Δαίμονα! ἐμουρμούρισε ὁ ἱππότης.
—Δὲν μιλάτε; Θέλετε νὰ τὴν ξαναδῆτε; Μπορῶ ἀπόψε σὲ μιὰ ὥρα νὰ σὰς ὀδηγήσω κοντὰ στὴν Ροζελίς! τοῦ ψιθύρισε με χαμηλὴ φωνή, πλησιάζοντας πρὸς αὐτόν.
Ὁ ἱππότης ἐφρίκισε. Μιὰ ἐλπίδα ἀκατανίκητη τὸν ἔπιασε.
Ἀρπάξε τὸ χέρι τοῦ μάγου.
—Εἰσθε ἔτοιμος νὰ με ἀκολουθήσετε; εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ Σαϊτάνο.
—Ἀμέσως!
Ὁ Σαϊτάνο ἐγύρισε πρὸς τὴν βασίλισσα. Με τὴν ἴδια ματιὰ τὴν ρώτησε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκόμη. Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε.
—Σοῦ τὸν παραδίνω.
Κύτταξε τὸν ἱππότη γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἔπειτα ἐξαφανίστηκε.

VI
ΣΤΑ ΕΡΕΒΗ

—Ἐλάτε, εἶπε ὁ Σαϊτάνο!
—Ποῦ εἶναι; ρώτησε ὁ Πασσαβάν.
—Ἀς βγοῦμε πρῶτα ἀπὸ τὸν Πύργο Σαῖν Πῶλ. Οὔτε σεῖς οὔτε ἐγὼ δὲν εἴμαστε ἐν ἀσφαλείᾳ.
Αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια ἔκαμαν νὰ ἐξαφανισθῇ καθε ἑχνος ὑποψίας ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἱππότου, ἂν εἶχε χαμμιά. Ἀλλὰ δὲν εἶχε δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ. Ὅτι ἐγνώριζε γιὰ τὸν Σαϊτάνο τοῦ ἀπεδείκνυε ὅτι ἐκεῖνος ἦξερε πού ἦταν ἡ Ροζελίς.
Βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Ὁ Πασσαβάν βρέθηκε στυγερὸς ἐρήμιος καὶ σκοτεινὸς δρόμος τῆς πόλεως μόνος με τὸν Σαϊτάνο.
Γνωρίζομε ὅτι ὁ μάγος ἐλιποθύμησε τὴ στιγμή πού ἐφυγε ἡ βασίλισσα. Χάρις στίς φροντίδες τῆς Γετρούδης συνήλθε. Ἐσκέφθη τί θὰ λάβαινε χώραν μεταξὺ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ Πασσαβάν καὶ εἶπε: «Νὰ ἐκδικηθῶ! Νὰ ἐκδικηθῶ καὶ αὐτὸν τὸν Πασσαβάν, ὁ ὁποῖος τώρα εἶναι ἓνας θανάσιμος ἐχθρὸς μου, καὶ αὐτὴν τὴν ἡλιθίαν βασίλισσα ἡ ὁποία βάζει τὰ κοινὰ πάθη τῆς πῶς ἀπάνω ἀπὸ τὴν προσπάθεια τῆς θαυμασίας ἀνακαλύψεως. Νὰ κυτῆσω τὴν Ἰσαμπὼ στὴν καρδιά καὶ νὰ ἀπαλλαγῶ γιὰ πάντα ἀπὸ ἓνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ με σκοτώσῃ ἂν δὲν τὸν σκοτώσω, νὰ τί πρέπει νὰ κάνω»...
Ὁ Πασσαβάν περιμένε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ἡ βασίλισσα τί τὸν ἤθελε.

Ὁ Πασσαβάν περιμένε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ἡ βασίλισσα τί τὸν ἤθελε.

Ἐντύθηκε. Ἐπῆρε ἓνα δύο κλειδιά καὶ μερικά κερὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο βρέθηκε στὸ διαμέρισμα τῆς βασιλίσσης. Καὶ εἶδαμε πὼς ἐπενέβη καὶ παρέσυρε τὸν Πασσαβάν ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο Σαῖν Πῶλ.
Τώρα ἐβράδιζαν καὶ οἱ δύο μαζί.
—Ποῦ βρίσκεται; ρώτησε ὁ Πασσαβάν.
—Στὸ Πανεπιστήμιο, ἀπήντησε χαρούμενος ὁ Σαϊτάνο, κοντὰ στὸ μοναστήρι τοῦ Κλισύ. Ὑποσχέθητε μου πὼς οτιδήποτε καὶ ἂν μπορέσετε νὰ ἰδῆτε ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ τόπος πού σὰς ὀδηγῶ, θὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι δὲν θὰ τρομοκρατηθῇτε οὔτε στιγμή.
—Νὰ τρομοκρατηθῶ; ὦ! εἶδα πράγματα πού ἐπρεπε νὰ με φοβίσουν, καὶ ὅμως δὲν ἐφοβήθηκα. Ἐμπρὸς καὶ δὲν θὰ με ἰδῆτε νὰ τρέμω, τὸ πιστεύω. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐμπιστοσύνη πού μπορῶ νὰ ἔχω γιὰ σὰς, αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ.
Καὶ ἐκτύπησε τὸ μαχαίρι του! Ὁ Σαϊτάνο ἄρχισε νὰ γελᾷ. Τὸ γέλιο του ἦταν τόσο χαρούμενο, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε...
—Γιὰ ὅλους τοὺς διαβόλους, ἀγαπήτε μου ἱππότη, με ἐνίκησατε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Βλέπω, αἰσθάνομαι, μαντεύω ὅτι σὰς ἔχουν φέρει στὴ ζωὴ δυνάμεις φοβερώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες πού με ἐμπνέουν! Ἀ! Διάβολο δὲν θέλω νὰ ἀρχίσω ἀγῶνα με τίς δυνάμεις αὐτές. Δέχομαι ὅτι ἐνίκηθηκα. Ξέρετε πόσο περιέργη εἶναι ἡ ἱστορία σας καὶ πόσον με ἐκπλήσσει; Νὰ πού δύο φορές δένω τοὺς τρεῖς ζωντανούς στὰ σκαμνιά των. Δύο φορές κρατῶ σὰς, τὸν ἀπαραίτητο νεκρὸ στὸ μαρμάρينو τραπέζι μου καὶ κάθε φορὰ, τὴν κατάλληλη στιγμή, σηκώνεσθε καὶ ἐλευθερώνετε τοὺς δεμένους ζωντανούς.
—Μάγε, μὴ μοῦ θυμίζεις ὅλα αὐτά, γιατί ἄλλοιῶς δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι γιὰ τὴν ὑπομονή μου.
—Καλὰ! ἄς μὴ μιλήσωμε πιά γι’ αὐτά. Ἄλλωστε φθάνομε.
—Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ Ροζελίς;
—Μάλιστα! Ἐκεῖ πού εἶναι ἡ Ροζελίς... Θὰ τὴν γνωρίσετε ὅμως; Θυμηθῆτε ὅτι ἦτο παιδάκι ὅταν τὴν ἐχάσατε. Ἦταν ὠραία τότε. Ἀλλὰ τώρα τί θὰ πῆτε; Μὲ ποιά θὰ μποροῦσα νὰ τὴν παραβάλλω γιὰ νὰ σὰς δώσω μιὰ ἰδέα τῆς ἐξαιρετικῆς καλλονῆς της; Ἀ... εἶναι ὠραία, ὅπως π. χ. ἡ Ὀδέττη τοῦ Σιαμπιέρο.
Ἐπέρασαν τὴν Σιτέ, ἐφθασαν κοντὰ στὸ Κλισύ. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἓνα χαμηλὸ σπιτάκι. Ὁ Σαϊτάνο ἀνοῖξε τὴν πόρτα με ἓνα κλειδί πού εἶχε ἐπάνω του καὶ μῆκε μέσα. Ὁ Πασσαβάν τὸν ἀκολούθησε. Ὁ Σαϊτάνο ξανάκλεισε. Ἀναψῆ ἓνα κερὶ γιὰ νὰ βλέπουν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ πέρασαν σ’ ἓνα ἄλλο δωμάτιο, τοῦ ὁποῖου ξανάκλεισε τὴν πόρτα. Στὸ βάθος εἶχε μιὰ καταπακτὴ. Ὁ Σαϊτάνο κατέβη. Ὁ ἱππότης χωρὶς δισταγμὸ τὸν ἀκολούθησε.
Ἀφοῦ κατέβηκαν χαμμιά δεκαρὶα σκαλιὰ βρέθηκαν σὲ μιὰ ἀποθήκη με βαρέλια κρασί.
Ὁ Σαϊτάνο χωρὶς κανὲν κυτᾶξῃ τὸν ἱππότη, ἐπροχώρησε πρὸς μιὰ στερεὰ πόρτα, τὴν ὁποία ἀνοῖξε με ἓνα κλειδί πού εἶχε ἐπάνω του. Ἐκεῖ ἄρχισε μιὰ δεύτερη σκάλα ἡ ὁποία ἐχάνατο στὸ σκοτάδι.
—“ὦ! ἔκανε ὁ Πασσαβάν. Ἐδῶ λοιπόν εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Ἄδου;
Ὁ Σαϊτάνο πού κατέβαινε τὶς σκάλες ἔσταμάτησε.
—Εἶναι ἀκόμη καιρὸς κύριε ἱππότη. Ἄν θέλετε ξαναεβαῖνομε στὸ δρόμο καὶ χωρίζομαστε.
—Τί, ἀπὸ δῶ πᾶμε ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ Ροζελίς;
—Ἐκεῖ πᾶμε.
—Καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος;
—Γιὰ σὰς δὲν ὑπάρχει.
Ἐνας δισταγμὸς ἔσταμάτησε τὸν Πασσαβάν. Ὁ Σαϊτάνο κατέβαινε.
—Δρόμος παράξενος, ἐσκέπτετο ὁ ἱππότης. Ἀφοῦ εἶναι ὅμως ἄλλωστε ὁ μόνος γιὰ νὰ συναντήσω τὴν

Ροζελίς; Τι έχω να φοβηθώ; Στην παραμικρότερη κίνηση προδοσίας μαχαιρώνω τον μάγον.

Και κατέβη γρήγορα. Ακολουθούσαν ατέλειωτες στοές. Διάφορες υπόνοιες έβασάνιζαν τον ίππότη. Κατέληξε στην σκέψη ότι το μέρος όπου έμενε ή Ροζελίς υπερασπιζέτο, άλλ' από ποιόν και γιατί;

Σε μια στιγμή κύτταζε πίσω του και δεν άναγνώρισε την στοά που είχε περάσει. Μιά φρικιάσις τον έπιασε και σκέψις άορίστου τρόμου άρχισε να έκδηλώνεται στο βάθος του πνεύματός του. Έκτύπησε το χέρι του στον ώμο του Σαϊτάνο.

—“Ε, φίλε! είπε. Πού στο διάβολο είμαστε εδώ; —“Αλλά τὸ βλέπετε ξεχωρίατε, ότι είμαστε κάτω από τὸ Παρίσι!

—“Αλλά πού οδηγούν αυτές οι σκοτεινές στοές, πού χάνονται στα ένδοτερα της γῆς.

“Ο Σαϊτάνο άρχισε να γελάη! Και κυττούσε τὸ κερί πού κρατούσε στα χέρια του, τὸ όποιο σχεδόν είχε τελειώσει.

—Πού οδηγούν αυτές οι στοές; Πουθενά, γενναίε μου ίππότη. Είναι όλες κλεισμένες, εκτός από τρεις ή τέσσερες εξόδους, τις όποιες πολύ όλίγοι άνθρωποι ξεροουν και τις όποιες εγώ ξέρω. Αυτές οι στοές είναι οι φλέβες τού μεγάλου σώματος, πού λέγεται Παρίσι. Φλέβες χωρίς αίμα.

Μιά στιγμή σταμάτησαν και κυττάχθησαν κατάματα.

—Μάγε, είπε ό Πασσαβάν, έλπίζω ότι δεν σκέπτεσαι καμμιά προδοσία.

—“Εγώ; και ποιά προδοσία!

“Ο Πασσαβάν εγάρβηξε τὸ μαχαίρι του και είπε.

—“Η ζωή σου είναι εγγύησις για τη δική μου.

—“Εστω! αλλά για να μιλήσωμε για τις στοές αυτές πού πρέπει να γνωρίζετε, σάς λέω ότι είναι ένα πράγμα περίεργο. Είναι τόσες πολλές και τόσες μακρές ώστε να σχηματίζουν ένα δίκτυο αδιέξοδο. Να μια στοά πού άνοίγεται δεξιά σας. Πού οδηγεί; Ποιός ξέρει; Θά μπορούσε κανείς να περπατή επί χρόνια χωρίς ποτέ να μάθι την άρχή και τὸ τέλος. “Αν είσαστε μόνος θά πεθαίνατε από ένα φρικώδη θάνατο, έπειτα από μια τρομερή άγωνία... Ναί, θά πεθαίνατε από πείνα και δίψα, θά πεθαίνατε από τρόμο τρέχοντας σάν τρελλός χωρίς ποτέ να ξαναβρῆτε τὸν δρόμο σας. Κάθε βῆμα πού θά έκάνατε θά σάς έχωνε βαθύτερα στον αδιέξοδο λαβύρινθο... Εύτυχως είσαστε μαζί μου και τις ξέρω πολύ καλά.

“Ο Πασσαβάν φρικιούσε. “Αρπαξε τὸ χέρι τού Σαϊτάνο και με τραχειά φωνή ρώτησε.

—Φθάνομε σε λίγο;

“Ο Σαϊτάνο εκύτταζε τὸ κερί του πού έσβυσε και είπε.

—Σε λίγο!

—“Εμπρός γρήγορα! Προσπάθησε να φθάσωμε γρήγορα.

—“Αλλά, είπε ό Σαϊτάνο εφθάσσεμε.

Την ίδια στιγμή τὸ κερί έσβυσε. Με ένα βρυχηθμό φρίκης ό Πασσαβάν άπλωσε τὸ χέρι του για να πιάση τὸν Σαϊτάνο και τότε... έρρίγησε σε όλη του την ύπαρξη.

“Ο Σαϊτάνο τού ξεφύγε. Τά χέρια του δεν τὸν εύρισκαν. Μόνον τὸ κενό και τὰ σκοτάδια ύπῃχαν τριγύρω του.

“Αρχισε να τρέχη προς όλες τις διευθύνσεις, με την έλπίδα να συναντήσει τὸν μάγο.

“Αλλά σε λίγο έσταμάτησε με την πεποίθηση ότι ό Σαϊτάνο βρισκόταν μακριά του.

“Ενας ύλιγγος τὸν έπιασε μπρός στην κατάσταση πού ευρίσκετο και έπειτα από όλα εκείνα πού τού διηγήθη ό Σαϊτάνο. Παντού σκοτάδι. Τὸ αὐτί του προσπαθοῦσε να συλλάβι κανένα θόρυβο. “Αλλά μάταια όλα. “Ο Πασσαβάν έσκέφθη ότι αν έπῃρχε ένας τρόπος να σωθῇ, αὐτός ήταν τὸ να μὴν αφήση τὸν εαυτό του να καταληφθῇ από τρόμο. Και προσπάθησε να άνακτηση την ψυχραιμία του. Νόμιζε ότι τὸ κατώρθωσε. “Εκάθησε λίγο για να ήσυχάση τὰ νεύρα του. “Ακουγε ακόμη. “Ωρα

πολλή άκροαζότανε αλλά τίποτα. “Εσκέφθη ότι αν έπερνε μιὰ στοά, κάπου τέλος θά εφθανε!

Μπήκε σε μιὰ άποφασιστικά. “Επερπάτησε ώρες όλόκληρες χωρίς όμως να καταλήξη πουθενά. Δεν μπορούσε να ένοήση πώς ύπῃρχε μιὰ τόσο μακριά στοά. Για μιὰ στιγμή πού έπαυσε στον τοίχο άντελήφθη ότι δεξιά και άριστερά ύπῃρχαν άλλες στοές. “Εξήγησε λοιπόν ότι είχε μπει και σε άλλες στοές, ίσως καινά είχε έπιστρέψει στον τόπο της άναχωρήσεώς του. Κατάκοπος εκάθησε κάτω. “Ετέντωσε τ' αὐτί του, αλλά τίποτα.

“Αρχισε να τὸν πιάνη φόβος! “Επετάχθηκε όρθιος και θέλησε να παλαίψη κατά τὸν τρόμο.

—Τί έχω να φοβηθώ; “Ο θάνατος δεν με φοβίζει! Φοβούμαι λοιπόν την πείνα και την δίψα; “Αλλά δεν είμαι κύριος να τις τελειώσω όταν θά μου άρέση; “Εχω τὸ μαχαίρι μου. Τὸ χειρότερο πού έχω να πάθω είναι να σκοτωθῶ.

Αὐτός ό συλλογισμός τού έδωσε κουράγιο και άρχισε την πορεία. Σιγά-σιγά όμως ό τρόμος τὸν έπιασε πάλι. “Αλλοτε έβάδιζε ήρεμα και άλλοτε έτρεχε σάν τρελλός. Σταματοῦσε άκροαζότανε και ξανάρχιζε τὸν φρενήρη δρόμο του. Κάπου κάπου έβαζε φωνές όχι βέβαια για να τὸν άκούσουν. αλλά γιατί αισθανότανε την άνάγκη να φωνάξη. Τά πόδια του έκουράστηκαν. Θά ήθελε να καθίση. Φοβώτανε όμως ότι ό τρόμος θά τὸν έπιασε πάλι γι' αὐτὸ εξακολούθησε να βαδίζει.

“Η αισθησις της δίψας άρχισε να τὸν βασανίζει. Μέχρι της στιγμῆς αὐτῆς δεν τὸ είχε σκεφθῇ. “Αν μπορούσε τουλάχιστον νά πιῇ. Αὐτή και μόνη ή σκέψις έκανε την δίψα του περισσότερο αίσθητή. “Εφώναζε:

—“Εκεί πέρα! “Εκεί πέρα! “Ακούω τὸ νερό μιᾶς πηγῆς.

“Ετρεξε. “Η πηγή όμως εφευγε.

“Επειτα και ή πείνα με την σειρά της άρχισε να κάνη την εμφάνισή της.

“Ο Σαϊτάνο τὸ είχε εἰπῇ. Θά πεθαίνετε από την δίψα, την πείνα και τὸν τρόμο.

—Βοήθεια! Βοήθεια! βοήθεια! “Εφώναζε κάπου-κάπου, οὔρλιαζε, καλούσε. Καμμιά όμως άπάντησε.

“Ηλθε και ή κοῦραση τώρα. Σαπλώθηκε χάμω με την άπόφαση να πεθάνη εκεί. “Ενῶ όμως έπερίμενε τὸν θάνατο και ή άνάμνησις της Ροζελίς τού είχε φέρει κάποια ήρεμία, άκουσε ένα θόρυβο. Θεέ μου! ήλθε λοιπόν σε επικοινωνία με τὸς ανθρώπους! “Ακουγε, ναί! Τώρα διέκρινε κάποιο φῶς. Βέβαια φῶς πολύ άσθενές, ήταν όμως φῶς. Μιά άπόδειξις ότι είχε έλθει σε έπαφή με τὸν έξω κόσμο. “Ο Πασσαβάν άναχωρονηθή από τὸ φῶς αὐτὸ. Ξαναπήρε τὰς δυνάμεις του κι'έπροχώρησε χωρίς προφυλάξεις. “Η το βέβαιος τώρα ότι θά εφθανε στον σκοπό του. “Εφ' όσον προχωρούσε, τὸσον ό θόρυβος γινόταν καθαρώτερος, τὸ άβέβαιο φῶς ζωηρότερο. Στο βάθος της στοᾶς ό Πασσαβάν παρατήρησε καμμιά εκατοστή άνδρες πού εφωτίζοντο από δάδες.

Ποιοι ήσαν οι άνδρες αὐτοί; Τί έκαναν, στις ύπόγειες αὐτές στοές;

“Ο Πασσαβάν οὔτε και τὰ έσκέφθη όλα αὐτά. “Όταν βρέθηκε περί τὰ 100 βήματα άπ' αὐτούς, δεν μπόρεσε να συγκρατηθῇ περισσότερο και άρχισε να τρέχει. “Οποιοι κι' αν ήσαν οι άνθρωποι αὐτοί θά τὸν έσωζαν. Ξαφνικά 10 βήματα πρὸ τού ή-μικυκλίου έσταμάτησε.

Μεταξύ τὸν πολλῶν οὔτων φωνῶν άναγνώρισε μιὰ.

—Κύριε Γκαμπὺς να οι κατηγορηματικές θελήσεις τού κυρίου μου!

“Ηταν ή φωνή τού “Οκεντοβίλ.

“Ο Πασσαβάν εκύτταζε όπως κυττάζη κανείς την άβυσσο. Κοντά στον “Οκεντοβίλ είδε τὸν Κουρτελές και τὸν Σκάς, έπειτα μερικούς όπαδούς του δονκός της Βουργώνης. Οι άλλοι ήταν πολίται τούς όποιους ποτέ δεν είχε ιδῇ. “Εκείνο πού ήταν βέβαιο είναι ότι εκεί ύπῃρχαν άνθρωποι πού ήθελαν τὸν θάνατό του.

(“Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

“Ολοι μας, κι' οι πιὸ ώραιοι άκόμη, αισθανόμεθα κάποια αντίπαθεια για ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τού προσώπου ή τού σώματός μας. “Αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούμε ν' αλλάξωμε τίποτε άπολύτως άπ' ότι μας έδωσε ή φύσις.

“Η Μάριον Ντάβς δεν άποτελεί εξαίρεση αὐτοῦ τού κανόνος... Αισθάνεται μιὰ μεγάλη θλίψη γιατί δεν έχει μαῦρα μαλλιά αντί τῶν ξανθῶν τῶν όποίων ή πλούσιες φουντωτές μποῦκλες πλαισιώνουν τὸ πάντα γελαστό πρόσωπό της.

—Να νοιώθω τέτοιο μοράζι—έλεγε τελευταία—στην εποχή μας και μάλιστα εδώ στο Χόλλυγουντ όπου γίνονται τὰ μεγαλειότερα θαῦματα γυναικείας μεταμορφώσεως και καλλωπισμοῦ, είναι λίγο άστείο. “Αλλά τί τὰ θέλετε, έτσι είμαι φτιασμένη. Μοῦ φαίνεται πως θά έκανα ιεροσουλία αν γινόμουν μελαχροινή με τὸ βάψιμο, ενώ ή φύσις μ' έκανε ξανθή. Αὐτὸ ωστόσο δεν μ' έμποδίζει να ξετρελλαίνωμαι για τὰ μαῦρα μαλλιά.

Τὸ... ελάττωμα της Μάριον Ντάβς διορθώνεται εύκολα, αδιάφορο αν δεν θέλῃ να τὸ διορθώση... Πῶς, όμως, να διορθώση ό Νιλς “Αστερ τὸ δικὸ του ελάττωμα; Τὰ μακρύτερα πόδια του, τὰ τόσο μακρὰ, πού να μὴν μποῇ να βάλῃ τὸ ένα επάνω στο άλλο, όταν βρισκονται κάτω από ένα τραπέζι;

—Τὸ ό,τι, έλεγε ό Νιλς “Αστερ, άποφεύγω να παίζω χαρτιά, σ' αὐτὸ κυρίως όφείλεται. Στη δυσκολία πού αισθάνομαι να βάλω τὸ ένα μου πόδι επάνω στο άλλο, όταν τὰ αισθίνομαι κουρασμένα. Πῶς μπορῶ, σὰς παρακαλῶ, να κάθωμαι ώρες όλόκληρες παίζοντας μπριτζ ή όποιοδήποτε άλλο παιγνίδι, όταν ό νοῦς μου είναι διαρκῶς στα πόδια μου και προσπαθῶ να βρῶ ποιός είναι ό καλλίτερος τρόπος να τὰ ξεκουράσω άπ' τὸ μούδιασμα.

“Η Μύρνα Λόου έχει άλλον καῦμό: τ' ανατολίτικα μάτια της τὰ γεμάτα μυστήριο. Τόσο τὰ βαρέθηκε τὰ μάτια αὐτά, ώστε πολὺ εύχαρίστως θά τὰ άλλαζε με τὰ μάτια, τὰ γεμάτα άφέλεια και άγνότητα, μιᾶς άπονηρευτής κόρης.

—Δεν μπορείτε να φαντασθῆτε, είπε ή Μύρνα Λόου, τι άνυπόφορο πράγμα πού καταντὰ τὸ να σὰς μιλοῦν όλοι για ένα σας χαρακτηριστικό, τὸ ίδιο πάντα. Στο τέλος σὰς φέρνουν στο σημείο να συχαθῆτε τὸ χαρακτηριστικό σας αὐτὸ τὸ πιὸ ωραίο πού έχετε. Δεν με πλησιάζει άνθρωπος, συνάδελφος, σκηνοθέτης, δημοσιογράφος, πού να μὴ μοῦ μιλήση για “τ' ανατολίτικα μάτια μου, τὰ γεμάτα μυστήριο». Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ άρχίζει να μοῦ δίνει στα νεύρα!..

“Ο ίδιος καῦμός κατατρώνει τὸν Τζίμμυ Ντιούραντ, παρ' όλο πού τὴ δόξα του την χρωστάει στη μύτη του, την τόσο εκφραστική. Θά την άλλως εύχαρίστως με μιὰ μύτη λιγότερο μεγάλη.

“Όσο για την Γκρέτα Γκάμπο, τὴ θεία Γκρέτα, έχει κι' αὐτὴ τὸ μαράζι της. Οι πλατεῖς της όμοι, οι τόσο άνδρικοί, κατά τὴ γνώμη της, δεν της πολυγουστάρουν. Θά προτιμοῦσε να έχη όμως πιὸ στενοὺς λίγο, λίγο πιὸ γυναικείους...

“Ο Λάιονελ Μπάρρουμορ πάλι, δεν είναι καθόλου εύχαριστημένος από τὰ χονδρὰ δάκτυλά του. Τὸ πῆχος των δεν τ' άφήνει να τρέχουν με την ταχύτητα πού θέλει, έ-

πάνω στα κόκκαλα τού πιάνου, πρᾶγμα πού τὸν στενοχωρεῖ πολὺ, γιατί, ὡ; γνωστόν, τὸ πιάνο είναι τὸ μεγαλύτερο πάθος του μετά τὸν κινηματογράφο, και τὸ πιὸ άπολαυστικὸ ξεκούρασμά του.

Θέλετε τώρα να μαθετε τὸν καῦμό της Μάντζ “Εβανς. Είναι... πολὺ μεγάλος. Θά ήθελε να ξεμάθῃ τὴ συνήθεια πού έχει να δαγκώνη διαρκῶς τὰ χείλη της.

—Είναι κάτι, έλεγε, πού κάνω έντελῶς μηχανικά. Μοῦ κουβεντιάζουν κι' εγὼ δαγκώνω να χείλη μου. Κουβεντιάζω και στο μεταξύ δεν ξεχνῶ να δαγκῶσω τὰ χείλη μου. Μοῦ κάνουν κόρτε, μοῦ άναπτύσσει ένας συγγραφεὺς την υπόθεση τού κινηματογραφικοῦ του έργου, στο όποιον θά παίξω, κι' εγὼ δαγκώνω τὰ χείλη μου. Μοῦ κάνουν έρωτικές έξομολογήσεις κι' εγὼ...δαγκώνω τὰ χείλη μου.

“Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, ό “ωραιότερος άμερικανός ήθοποιός τού κινηματογράφου» όπως τὸν λένε οι θαυμαστές του, έχει κι' αὐτὸς τὸ βάσανό του: ενώ παίζει τις πιὸ συγκινητικές, τις πιὸ παθητικές σκηνές των έργων, εξαφνα ὑψώνεται ένα τσουλούφι άνυπότακτο στην κορυφή τού κεφαλιού του!

Καταλαβαίνετε τὸν καῦμό του...

Τὰ μεγάλα στόματα, με τὰ χονδρὰ σαρκώδη χείλη, τὰ γεμάτα ήδονή, είναι χρόνια τώρα της μόδας. Τὸ περιφημο σέξ-άπῆλ ήκατὰ μέγα μέρος όφείλεται σε τέτοιου είδους στόματα. “Η “Αλίς Μπρένιτο, έχει τέτοιο χονδρὸ, φιλήδονο στόμα. Κι' όμως θά ήθελε να είναι μικρότερο, γιατί νομίζει ότι είναι δυσανάλογο με τὰ άλλα χαρακτηριστικά τού προσώπου της.

“Επιθυμείτε τώρα να μάθετε τὰ μαράζια των άλλων αστέρων; Λοιπόν: ό Ροβέρτος Μογκόμερυ δεν μπορεί να άνεχθῇ τὸν λαϊμό του. Βρίσκει ότι είναι μακρὸς σάν τού λέλεκα, και για να μὴ φαίνεται, τὸν σκεπάζει αδιάκοπα μ' ένα κασκόλ, πρᾶγμα ὃχι και πολὺ εύχάριστο, ιδίως τὸ καλοκαίρι.

“Η Μαρία Ντερέσλερ—ό πιὸ ήλικιωμένος άστηρ τού Χόλλιγουντ—ήταν ωστόσο εύχαριστημένη από τὸ σύνολο της εμφάνισέως της. Τὸ μόνο πού τὴ νευρίαζε ήταν τὸ ότι τὸ πρόσωπό της γέμιζε με λεκέδες μόλις τὸ κτυποῦσε λίγο ό ήλιος.

“Η Τζόαν Κράουφορντ δεν έχει κανένα παράπονο από τὸν εαυτό της—και ποιδ να έχῃ;—και τὸ μόνο πού τὴν πειράζει είναι τὸ καφετί χρώμα των μαλλιῶν της. “Δεν χωνεύῶ, λέει, τὰ μαλλιά μου, γιατί μοιάζουν με ξύλο άκαζού».

“Η “Ελένη Χέιτ θά ήθελε να είναι ψηλότερη και ό Βάλτερ Χάστον δεν γουστάρει τὸ προφίλ του.

Στον Τζὼν Μπάρρουμορ,δεν γουστάρει καθόλου τὸ πρόσωπό του, οὔτε προφίλ οὔτε αν φάς... “Ο άχάριστος! Και να σκέπτεται κανείς ότι μαζί με τὸν Κλάρκ Γκέιμπλ, έχει τις περισσότερες θαυμάστιες στην “Αμερική!

“Ολοι τέλος οι αστερες, μικροί και μεγάλοι, άρσενικοί και θηλυκοί έχουν ό καθένας κι' από κάποιο παράπονο για ένα όποιοδήποτε χαρακτηριστικό τους, τὸ όποιο συμβαίνει πολλές φορές—δπως φαίνεται και σε μερικές άπ' τις άνωτέρω περιπτώσεις—να είναι και ή κυριώτερα άφορμή της επιτυχίας των.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

1531

ΕΙΛΑΛΕΝΤΟΙ ΚΣΤΙΧΟΙ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΜΑΥΡΑ

Μέσ' σῆς ζωῆς τὸν άγριο χειμῶνα
Τὴν καλωσύνη να φέρετε σε μένα,
Με δυὸ ματιές σας εἰσεῖς μπορείτε μόνα,
Μάτια μου μαῦρα, γλυκά, χαριτωμένα.

Δόστε τὸ φῶς στὸ σκοτισμένο νοῦ μου,
Δόστε τὴ φλόγα στὰ σιγήη τὰ σβυσμένα
“Εσεῖς γενῆτε άστέρια τ' οὐρανοῦ,
Μάτια μου, μαῦρα, γλυκά χαριτωμένα.

Σεῖς φέρετέ μου τὴν εύτυχία πίσω,
Και κάνετέ—σάν εἰσθε δακρυσμένα,
Να σὰς πιστέψω και να σὰς αγαπήσω
Μάτια μου, μαῦρα, γλυκά, χαριτωμένα

ΔΡΟΣΙΝΗΣ

(“Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὰ μεγάλα στόματα με τὰ σαρκώδη χείλη είναι της μόδας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗ Η ΤΙΜΗ ΜΙΑΣ

φώναξε για χιλιοστή φορά.
—Μό αν σ' αφήσω θα φύγετε και...
—Σ' ας υποσχομαι ότι δεν θα μιλήσω σε κανέναν γι' αυτή τη συνάντησή μας.
—Ανοιξε τη πόρτα και μπήκα μέσα.
—Μου δίνετε το λόγο της τιμής σας; της είπα σοβαρά.
—Έχετε το λόγο της τιμής μου, μίστερ Λέσεϋ.
Της επέτρεψα τότε να φύγει. Πρίν βγεί μούρριξε μια γρήγορη και περιέργη ματιά που δεν μπόρεσα να την εξηγήσω.
Σε λίγο είχε εξαφανιστεί.
Κάθισα σ' ένα κομμένο κορμό δέντρου έξω από την καλύβα μου κι' άρχισα ν' αναρωτιέμαι αν έκανα καλά που την άφησα ελεύθερη. Δεν μπόρεσα να βγάλω κανένα συμπέρασμα. Όλη την ημέρα ήμουν μελαγχολικός και κακοδιάθετος από τις σκέψεις αυτές και το βράδυ που επέστρεφα από το κυνήγι στην καλύβα μου για να ετοιμάσω το φαί μου, έλεινολογούσα την τύχη μου.
Έδωσα μια κλωτσιά της πόρτας και την άνοιξα. Μόλις μπήκα μέσα άκουσα κάποιον ήχο και γύρισα ξαφνιασμένος.
Στο κατώφλι στεκόταν ο φίλος μου ο Κρῶσσετ, και πίσω του δυο ίθαγενείς αστυνομικοί. Ο ένας κρατούσε στο χέρι τις χειροπέδες που έρχομαι να μου περάσουν.
—Η άτιμη! είπα από μέσα μου με λύσσα. Με πρόδωσε!

Από τον Κρῶσσετ δεν είχα κανένα παράπονο. Ήταν ένας λαμπρός τυπικός Άγγλος. Μπορώ να πω μάλιστα ότι όλον αυτόν τον καιρό είχε κάμει τα στραβά μάτια.
—Λυπούμαι Τζιμ; μου είπε. Άλλά πρέπει να κάμω το καθήκον μου.
—Ποτέ μου δεν φανταζόμουν, Μπίλ, ότι θα με ανακάλυπτες εδώ που είμαι κρυμμένος, μακριά από τον κόσμο.
—Σε πρόδωσαν, Τζιμ.
—Ποιός; Μήπως μια γυναίκα;
—Ναι! είπε διστακτικά. Μια γυναίκα. Ονομάζεται Μώριν.
Πήγα να σκάσω από το κακό μου, ωστόσο δεν ξεστόμισα ούτε λέξη.
Μου πέρασαν της χειροπέδες και σε λίγο ξεκινήσαμε αμίλητοι για την πόλη.
—Μήπως ξέρεis Κρῶσσετ αυτή την γυναίκα; τον ρώτησα ξαφνα, όπως βιάδις σκυμμένος.
—Την μίς Στάλιεν; έκαμε ο αστυνομικός. Χμ... και πολύ μάλιστα. Πρόκειται να την παντρευτώ σε λίγες μέρες.
Ξαφνιαστικά.
—Όποτε έστ' της έδειξες τη φωτογραφία μου; τον ρώτησα έπειτα από λίγη ώρα.
—Την είχα στο γραφείο μου και την είδε εκεί μια μέρα που ήρθε να με επισκεφθώ.
—Και σε βοήθησε ν' ανακαλύψης το κρυφώγέτο μου;
—Ω, όχι Τζιμ. Αυτό μούβλινε να περιμένω βοήθεια από την μέλουσα σύζυγό μου για να συλλάβω έναν...
—Δολοφόνο... συμπλήρωσα. Δεν έννοεις αυτό; Όποτε η Μώριν με άνακάλυψε τυχαίως στην καλύβα;
—Δυστυχώς, ναι.
—Έμεινα σιωπηλός. Είχα φυσικά πολλές ερωτήσεις να του κάμω για την μνηστή του, αλλά σεβάσθηκα τον έρωτά του. Όστόσο ένιωθα μίαν αηδία, ένα μίσος, και περιφρόνηση γι' αυτή τη γυναίκα.
Μοιχεσε δώσει το λόγο της τιμής της, κι' αναλογιζόμην καθώς προχωρούσαμε, τί είδους κώδικα τιμής μεταχειριζόταν αυτή η γυναίκα. Ασφαλώς ο λόγος της τιμής της δεν είχε καμμία σημασία γ' αυτήν. Τον θεωρούσε άστειον. Οι σκέψεις αυτές με ώδηγησαν σε θλιβερά συμπεράσματα για το μέλλον

Είδε τη φωτογραφία σου στο γραφείο μου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΤΑ ΣΤΕΦΕΝΣ ΦΙΛΙΠΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

του Κρῶσσετ. Τί έμπιστοσύνη μπορούσε να έχη σ' έναν τέτοιον τύπον γυναίκας, αυτός ο άνθρωπος.
Κατά το σύρρουπο φθάσαμε στην Καλλιμασάντα όπου έπρόκειτο να με κρατήσουν προσωρινώς.
Μ' ώδηγησαν στον αστυνομικό σταθμό και μ' έκλεισαν σ' ένα άθλιο κρατητήριο κατασκότεινο και βρώμικο.
Ο Κρῶσσετ με κίτταξε με σκετομό, ζήτησε συγγνώμη που σε συνέλαβε—τόν άφιλότιμο!—και στο τέλος μου έξηγησε ότι σε τρεις μέρες θα μ' έστελνε με συνοδεία στην Μπουλαγιολό. Ύστερα βγήκε έξω κλείνοντας πίσω τη βαρεία πόρτα του άπαισιου κελλιού μου.
Το σκοτάδι, ή άποπνικτική άτμόσφαιρα κι' οι ύδρατμοί μουκόβαν την άναπνοή. Συνηθισμένος σε άπόλυτη έλευθερία στη ζούγκλα ένιωθα τώρα το μέγεθος της σκλαβιάς και τρελλανόμουν. Έτρεξα στο κιγκλιδωτό παραθυράκι της πόρτας, και κίτταξα έξω. Ο φύλακας με είδε, ψέλλισε μια βρισιά και γέλασε κατόπι.

Αποθαρρυνμένος κάθισα στο ύγρο έδωφο και το παράπονο μούφερε κλάμματα στα μάτια.
Όλη τη νύχτα έμεινα άπνους και κατά τα ξημερώματα ξαντλημένος έπεσα σ' άχυρένιο στρώμα και άποκοιμήθηκα. Ξύπνησα με το θόρυβο που έκανε το άνοιγμα της πόρτας. Ήταν ο Κρῶσσετ. Έκλεισε πίσω του την πόρτα, και με κίτταξε παράξενα.
—Χθές το βράδυ μου είπε, έμεινα στο σπίτι της μνηστής μου και σήμερα το πρωί την ώρα του προγεύματος μου είπε το μυστικό της. Μου έξωμολόγηθηκε όλες τις λεπτομέρειες

της συναντήσεώς σας καθώς και την υπόσχεση που σου έδωσε.
—Άλήθεια; έκαμα. Στόν όρίζοντα έβλεπα μιά άκτινα έλπίδος.
—Υποθέτω Μπίλ, ότι έπρεπε να κρατήση το λόγο της.
—Ακριβώς. Ο λόγος της τιμής όταν δίνεται εκουσίως είναι κάτι σοβαρό, άπάντηση.
—Έτσι είναι, Μπίλ. Άλλά οι γυναίκες φαίνεται δεν παίρνουν στα σοβαρά τα λόγια τους, όπως οι άνδρες.
—Μήν λές άνοησίες, Τζιμ; ξέρω γυναίκες που προτιμούν να πεθάνουν παρά να παραβούν τον λόγον της τιμής τους. Δεν φαντάζεσαι πόσο με πείραξε αυτή ή παρασπονδία της Μώριν. Να είσαι όμως βέβαιος ότι δεν θα της επιτρέψω να πάρη ούτε μια λήρα από το ποσόν της επικηρύξεώς σου. Έλπίζω, λοιπόν, στη περίπτωση αυτή να την λύσης από το λόγο της.
—Όχι! άπήντησα με τραχύτητα.
Έπερηχολούθησε μικρή σιωπή. Ξαφνα άκουσα τα βαρεία κλειδιά της πόρτας να κουνιόνται γευρικά στα δάχτυλά του.
—Τζιμ, μου είπε, αν σε αφήσω να περπατήσης στον ύπαιθρο για να ξεμουδιάσης μου δίνεις το λόγο της τιμής σου ότι δεν θα δρατετεύσης;
Τόν πέρασα για τρελλό και τον κίτταξα περιέργως.
—Το λόγο της τιμής μου; Μπίλ;
—Ναι. Θα σου αφήσω την πόρτα του κελλιού άνοιχτή και θα πάρω το φύλακα.
—Τόν έχεις, Μπίλ! του άπάντησα αποφασιστικά.
Το άλλο πρωί ήμουν έλευθερος. Πήρα το μπάνιο μου στη κοντινή μικρή λίμνη, άνέπνευσα τον άέρα της έλευθερίας με ήδονη και όταν βράδυαζε επέστρεφα αλλοίμονο στο κελλί μου.
Η άλήθεια είναι ότι μπήκα στόν άκαταμάχητο πειρασμό να δρατετεύσω. Ουμήθηκα όμως το λόγο που έδωσα και δεν τόλμησα να ξαφανισθώ.
Σε λίγο ήρθε να με βροί ο Μπίλ.
—Βλάκα! μου είπε. Γιατί δεν έπωφελήθηκες από την ευκαιρία που σου δώσα;
—Την ευκαιρία; τραύλισα.
—Ναι. Διάβολε δεν κατάλαβες, λοιπόν; Η άπόδρασίς σου θα έξουδετέρωνε την υπόσχεση της Μώριν. Την άγαπώ. Τζιμ! Και

ΠΑΝΘΕΟΝ

το θεωρώ ντροπή να είναι δεμένη με τον λόγο της τιμής της!
—Δεν το υπελόγησα αυτό, είπα.
Έκείνη τη στιγμή ή Μώριν φάνηκε να μ' παίνει στο κελλί. Άπ' έξω ο φύλακας ήταν κοιμισμένος και κοιτούλαγε.
Η μισητή γυναίκα στάθηκε πίσω από τον Μπίλ, αμίλητη κυτάζοντάς με πάνω από τους ώμους του.
Δέν ξέρω τί ήταν εκείνο που ένιωθα γι' αυτή τη γυναίκα. Οίκο, αηδία, μίσος. Το βέβαιον ήταν ότι μούκανε κακό που την έβλεπα.

Ξαφνα μια άστραπιαία σκέψις διέτρεξε το μυαλό μου. Ο Μπίλ βρισκόταν κοντά μου και με μια ξαφνική και γερή γροθιά που ασφαλώς δεν την περίμενε!—τόν κύλισα στο έδαφος, κι' έτρεξα να βγω. Η Μώριν έτρεξε ξωπίσω μου. Ο φύλακας ξύπνησε και ετοιμάσθηκε να με πυροβολήση, αλλά έγω άρπαξα την Μώριν από τη μέση και την τοποθέτησα μπροστά μου βάζοντας έτσι σε δύσκολη θέση τον ίθαγενή φρουρό.

Έχοντας για δεύτερη φορά αίχμάλωτη τη Μώριν—άπό άνάγκη φυσικά—άπομακρύνθηκα από το σταθμό καταδιωκόμενος από τρεις ίθαγενείς στρατιώτες.

Όσοτα κατάφερα να τους ξεφύγω και να χαθώ στη ζούγκλα! Η πρώτη μου σκέψις ήταν πώς ν' άπαλλαγώ από τη Μώρι. Άλλά...

—Θά τραβήξω από αυτό το μονοπάτι για το βουνό. Άν σ' αφήσω όμως έλευθερη πάλι θα με προδώσης και θα δείξης το δρόμο που πήρα στο Μπίλ της είπα.

—Όχι! μίστερ Λέσεϋ δεν θα σε προδώσω. Δεν θα πίοτε σε κανέναν έστω κι' αν με σκοτώσουν.

Μουφαίνεται πώς το καλλίτερο που θάχα να κάνω θάταν να σε σκότωνάεγώ. Έτσι θα έξασφάλιζα πιο σίγουρα τη σιωπή σου.

Τα λόγια μου την έκαναν ν' άνατριχιάσει κι' αυτό το ψυχικό της μαρτύριο μούφερνε μια παράξενη, σαδιστική ήδονη.

—Άφισέ με να φύγω με ίκέτευσε. Δέν θα μιλήσω... τ' όρκίζομαι!
—Μου δίνεις το λόγο της τιμής σου!...

την ρώτησα κοροϊδευτικά.
Δέν κατάλαβε την ειρωνία μου κι' ετοιμαζόταν να μου άπαντήσει καταφατικό όταν ξαφνα αντικρύζοντας το βλέμμα μου θυμήθηκε.

—Συγγνώμη! μουμούρισε, χαμένη μη βρίσκοντας τί να άπαντήση.

—Ήσουν έτοιμη να μου δώσης το λόγο της τιμής σου ε; θα είχες ξεχάσει φαίνεται πώς δεν έχεις τιμή!

Η βαρεία προσβολή που της έκαναν τα λόγια μου την συνέτριβε. Ένοιωσε το δική μου να της μιλώ έτσι, δεν τολμούσε να μ' άπαντήση. Έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της και ξέσπασε σ' ένα πικρό κλάμμα.

Τα δάκρυά της άντι να με συγκινήσουν μ' ξεενεούριζαν περισσότερο.

—Συγγνώμή με! μουμούρισε μέσ' το κλάμμα της. Είμαι ένα φτωχό κορίτσι. Δέν θα παντρενόμουν ποτέ χωρίς προίκα!

—Και βρήκες τρόπο να την άποκτήσης, πουλώντας το κεφάλι μου;

Σάπασε πάλι. Οι λυγμοί την έπνιγαν στόν λαιμό.

Μπροστά και σε μια άπόσταση δύο χιλιομέτρων, όλο το έδαφος ήταν γεμάτο τσουνκνίδες.

—Βγάλε τα παπούτσια σου! την διέταξα. Μπράβο! τώρα περπάτησε στις τσουνκνίδες... και αν μωρής τρέχα να τους είδοποιήσης.

Με όπαινε πειθήνια, χωρίς αντίσταση, δεχομένη καθερικα το μαρτύριο που της επέβαλα.

Την λυπήθηκα όμως και της έδωσα πίσω τα παπούτσια της.

—Κάνε ό,τι θέλεις. Μόνο το λόγο σου δε θέλω να μου δώσης.

Την άφησα και προχώρησα να φύγω. Είχα διανύσεις 50 μέτρα όταν ήν είδα να τρέχη πίσω μου. Ήταν έυπολήθηκα! τα πόδια της καταματωμένα. Στα χέρια κρατούσε τα παπούτσια.

—Στάσου! Στάσου! μου φώναξε. Δέν θα σε προδώσω, πιστέψέ με!

Η άξιοπρέπεια της είχε συντριβή και τώρα προσπαθούσε να την άναστήλωση με την αὐτοθυσία.

Σε λίγο την έβλεπα να πέφτη λιπόθυμη στης τσουνκνίδες...

1533

Είμαι καταξητούμενος από την άστυνομία κι' έπί δυο χρόνια τώρα έχω έγκατασταθώ σε μια καλύβα στην ζούγκλα, εκεί κοντά στους καταρράκτες της Μαλέντας, στις Ίνδιες. Σκότωσα κάποιον συμπατριώτη μου, ο όποιος ήταν ή αίτία ν' αυτοκτονήση ή άδερφή μου. Ο νόμος δέν έξετάζει την αίτία άλλά το άποτέλεσμα. Είμαι φονής και ο φίλος μου Κρῶσσετ, όποιος διοικεί τον άστυνομικό σταθμό της περιοχής έχει κάνει μαύρα μάτια να με δει για να μου περάση τις χειροπέδες. Τόν καύμένο πώς τον λυπάμαι!

Έκεί κοντά στο μέρος που μένω είναι ένα ποτάμι και πολλές φορές τυχαίνει να περνούν κυνηγοί, Τήντελευταία έβδομάδα—που άρχισαν οι περιπέτειές μου τις—όποιες θά σ' διηγηθώ παρακάτω, στο ποτάμι εκείνο ήρθαν να ξαποστάσουν δυο κυνηγοί, άκολουθούμενοι από την άδερφή του ενός, μια νεαρωτάτη κοπέλλα, πολύ όμορφη, που όπως άκουσα την έλεγαν Μωρίν. Είχα την έντύπωση ότι δέν με άντελήφθησαν.

Έκείνο όμως το βράδυ δέν μπορούσα να κλείσω μάτι. Ένα δυσάρεστο προαίσθημα μου πίεζε το στήθος. Έπί τέλους ξημέρωσε και σηκώθηκα δίχως κέφι να φέρω νερό από το ποτάμι. Στην επιστροφή μου στην καλύβα ένιωσα μια άπροσδόκητη έκπληξη. Στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν μια νέα γυναίκα.

Με την πρώτη ματιά πού της έριξα την άνεγνώρισα άμέσως. Ήταν ή κοπέλλα που συνόδευε τους δυο κυνηγούς πούχα άναμώσις την προηγούμενη μέρα στο ποτάμι.

Με κίτταξε περίεργα κι' ύστερα μου άπήντησε την έρώτηση.

—Είσθε ο Τζέιμς Λέσεϋ;
Ήταν περιττό να το άρνηθώ.

—Μάλιστα! ο Τζέιμς Λέσεϋ.
—Κ' αυτή ή καλύβα είναι το καταφύγιό σας;

Παραξενεύτηκα άλλά και φοβήθηκα. Την παρέσυρα άπότομα μέσα κι' έκλεισα βιαστικά την πόρτα. Δέν έδειξε καμμία ταραχή γι' αυτήν την συμπεριφορά μου.

—Ποιός σ' ας μίλησε για μένα; πώς με ξέρετε; ρώτησα άνυπόμονος.

—Αυτό δέν ενδιαφέρει, μου άπάντησε με καταπληκτική ψυχραιμία. Το ενδιαφέρον σημειον είναι ότι είσθε επικηρυγμένος για ένα σεβαστό ποσόν που θα το εισπράξη όποιος βοηθήση στη σύλληψή σας. Σκοτώσατε κάποιον δέν είναι έτσι;

—Ναι σκότωσα τον Σάντεμαν γιατί του άξιζε.
—Μήπως έχετε τσιγάρα να μου προσφέρετε, Τζέιμς Λέσεϋ; ρώτησε άπρόοπτα ή περιέργη κοπέλλα.

Γελάσαμε κι' οι δυο καθίσαμε σε δυο σκαμνιά και καπνίσαμε.

—Πώς με άναγνωρίσατε; τη ρώτησα σε μια στιγμή.

—Από μια φωτογραφία σας που είδα εδώ και λίγους μήνες.
—Ποιός σ' ας την έδειξε;

Δέν μου άπαντούσε. Υποψιάστηκα. Θάταν τρέλλα να την αφήσω να φύγει. Θα με πρόδιδε. Και σάν άστραπή πέρασε στο μυαλό μου ή ιδέα να την κρατήσω αίχμάλωτη στη ζούγκλα. Φαίνεται όμως ότι διάβασε τις σκέψεις μου γιατί σηκώθηκε να φύγει.

—Πρέπει να φύγω, είπε, γιατί θ' άνησυχή ο άδερφός μου.
—Μα! και νομίζετε ότι είμαι τόσο άνόητος; να σ' αφήσω να φύγετε, για να εισπράξετε ώραιότατα την επικήρυξή μου; Θά μείνετε άπόψε εδώ και αύριο θα σκεφθώ τί πρέπει ν' άποφασίσω για την τύχη σας.

—Τρελλαθήκατε; με ποιο δικαίωμα θα με κρατήσετε αίχμάλωτη.

Οι διαμαρτυρίες της, όπως ήταν φυσικό, δέν με συγκίνησαν. Την έσπρωξα και κλειδώνοντας πίσω μου την πόρτα της καλύβας βγήκα έξω.

Όλη την ημέρα έψαχνα να βρω μια λύση ενώ κάθε τόσο άκούγα από μέσα τις φωνές της. Ό,τόσο την περιποιήθηκα. Της έδωσα να φάη, άδιάφορο αν μου πέταξε στα μούτρα τα πιάτα με το φαγητό.

Το βράδυ κοιμήθηκα στο ύπαιθρο. Της έκανα και αυτήν την τιμή. Το άλλο πρωί τη λυπήθηκα.

Αναλογιστικά την δυάρεστη θέση της, κλεισμένη όπως ήταν 24 περίπου ώρες, κι' άποφάσισα να φανώ ύποχωρητικός.

—Άφήστε με να φύγω! μου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΠΟΥ

Η Γκραίη Χάμιλτων, άφησε τον άρραβωνιαστικό της να την περιμένει στη θέση του, και κίνη, με την πρόθεση δηθεν να καπνίσει ένα τσιγάρο στο καπνιστήριο του θεάτρου, εγκατέλειψε την αίθουσα στο διάλειμμα της

πρώτης πράξεως και άπαράτηρητη βγήκε έξω στο πεζοδρόμιο της λεωφόρου, έστριψε στον πρώτο δρόμο, και προχωρώντας κάτω από την δενδροστοιχία, μπήκε σ' ένα σπίτι που βρισκόταν αντίκρου στην οπισθία έξοδο του θεάτρου. Πριν όμως την άνοιξη με το αντικλείδι που βγαλε από την τσάντα της, παρετήρησε να κάθεται έξω από την έξοδο του θεάτρου, σε μια καρέκλα, ένας άγνωστος. Ροχάλιζε και στο μισοσκόταδο ή Γκραίη διέκρινε το κοιμισμένο πρόσωπο του μεσίτου εισιτηρίων της Μπρόντγουαϊ της Μάξ Ουάρντ. 'Ο άνθρωπος εκείνος στην πραγματικότητα κατασκόπευε τις κινήσεις της. 'Όσοσο ή Γκραίη δεν έδωσε σημασία.

Σε λίγο είχε εξαφανισθή στο έσωτερικό του σπιτιού ανεβαίνοντας στον πέμπτο όροφο.

'Ο σκοπός της άρροπτης όσο και περιέργης επισκέψεώς της αυτής ήταν να συναντήσει κάποιον Κάρσον, ο οποίος ήταν κάποτε έραστής της, πριν άρραβωνιαστή, και να του άπαιτήσει την παραδόση των επιστολών της. Στην πιθανή άρρησή του να συμμορφωθεί με την άπαιτήσή της ήταν άποφασισμένη να τον σκοτώσει, μ' ένα ρεβόλβερ που είχε στην τσάντα της.

Γι' αυτό άλλωστε είχε διαλέξει αυτήν την ώρα : Για να μπορέσει σε δυσάρεστη περίπτωση, να πη ότι την ώρα που διεπράχθη το έγκλημα εκείνη βρισκόταν στο θέατρο με τον άρραβωνιαστικό της. Τό σχέδιό της ήταν λαμπρό με την διαφορά μόνον ότι δεν είχε εύχρηστο τέλος. Τον συνάντησε στο σαλόνι και από την πρώτη στιγμή κατάλαβε ότι είχε να κάνει μ' έναν έκβιαστή: Για την παράδοση των επιστολών της ο Τόννυ Κάρσον της ζητούσε 10,000 δολάρια. 'Η Γκραίη έξεμάνη και ύστερ' από μια δραματική σκηνή πυροβόλησε... 'Ο Κάρσον έπεσε βαρύν επάνω στο χαλί. Τρομαγμένη ή Χάμιλτων εγκατέλειψε το σπίτι. Μόλις βγήκε στη δενδροστοιχία είδε τον Ουάρντ στο ίδιο μέρος. Κοιμόταν. Άφησε την πόρτα μισάνοιχτη για να μην κάνει θόρυβο και τον ξυπνήση κι' επέστρεψε στο θέατρο να συναντήσει τον άνυποπτο άρραβωνιαστικό της.

'Η άπουσία της διήρκεσε δέκα λεπτά.
—Νά ένα λαμπρό άλλοθι! άνεφώνησε ο Μάξ Ουάρντ... ξυπνώντας.

Στην αντίληψη του Μάξ Ουάρντ μόνον ένα πράγμα δικαιολογούσε αυτή την νυκτερινή επίσκεψη της Γκραίη : Κάποιος έκβιασμός του Τόννυ Κάρσον. 'Ο έκβιαστής είχε παρασύρει το θύμα όπως είχε παρασύρει προηγουμένως και άλλα. 'Ισως να πληροφορήθηκε ότι άρραβωνιάστηκε με τον Τσαρλι Γράντ και να σκέφθηκε ν' άποσπάσει μερικά δολάρια απ' τον πλούσιο πατέρα της.

'Ανέβηκε στο διαμέρισμα του Τόννυ. Στο χώλ είδε κάτι : 'Ενα γυναικείο σκουλαρίκι. Έσκυψε και το πήρε. Στο σαλόνι ή άτμόσφαιρα ήταν πνιγική. Μύριζε μαρουίτι. Είχε ένα θουμιασμένο βάζο, και δυο-τρεις σταγόνες αίμα στο χαλί. Σ' όλο το διαμέρισμα δεν υπήρχε ψυχή.Μά ούτε καίκανένα πτώμα Παραξενεύτηκε :

Ποιός πυροβόλησε; Ποιός τραυματίστηκε; Με το μυαλό ζαλισμένο έτρεξε να βγή έξω στο δρόμο.

Δεν έπροχώρησε όμως άρκετά στην δενδροστοιχία κι' άκουσε το μοτέρ ενός αυτοκινήτου. 'Ηταν μια κούρσα που σταμάτησε έξω από την κατοικία του Τόννυ Κάρσον.

'Από μέσα πήδησε μια γυναίκα : 'Ο ντέτεκτιβ Μάξ Ουάρντ την άνεγνώρισε: 'Ηταν ή παλιά έρωμένη του Κάρσον, ή Λούση Ουίνσλόου.

'Η νέα άνοιξε την πόρτα του σπιτιού κι' εξαφανίστηκε. 'Ο Μάξ έπεριμένε κρυμμένος. Κατόπιν σκέφθηκε να πάη να χωθή στη πίσω θέση της κούρσας

Σε λίγο, άθέατος από την κρύπτη του είδε την Λούση να βγαίνει από το σπίτι του Τόννυ. Δεν έπλησίασε όμως το αυτοκίνητο αλλά κατευθύνθηκε στην είσοδο του θεάτρου, απ' όπου έρχόταν σέ ομάδες ο κόσμος.

Φαινόταν ότι ζητούσε να συναντήσει κάποιον πρόσωπο. Ναί!

'Εξαφνα φάνηκε να πλησιάζη ή Γκραίη. 'Ετρεξε κοντά της και της είπε κάτι. 'Εκείνη τότε έδικαιολογήθηκε στον άρραβωνιαστικό της που την συνάδνε, ότι έπρεπε να τρέξη να βοηθήση την φίλη της που κάτι της συνέβαινε, τον έχαιρέτησε και οι δυο γυναίκες προχώρησαν μόνες στην κούρσα.

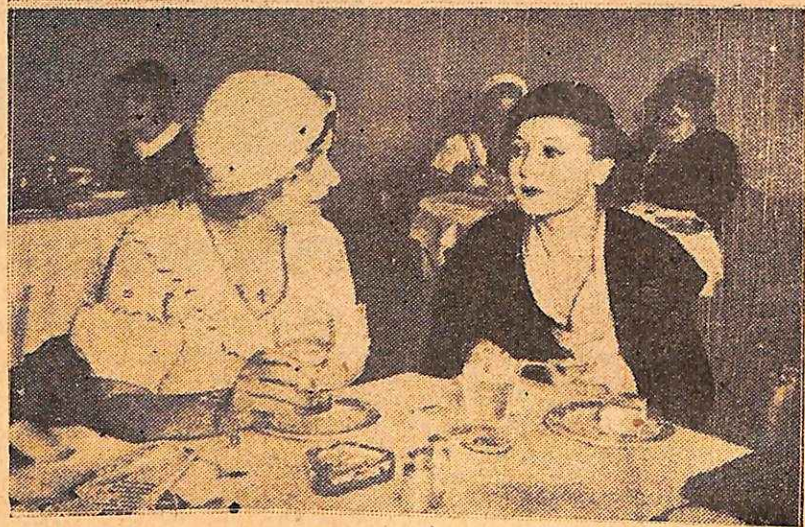
Κάθισαν μπροστά. 'Η Λούση άνοιξε τη μηχανή και το μικρό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Σ ένα μπάρ κατέβηκαν. 'Εκάθισαν σ' ένα τραπέζι και παρήγγειλαν ποτά. 'Εν τώ μεταξύ συζητούσαν.

—...Σας μίλησα για τον Τόννυ Κάρσον, άκουγε ο Μάξ από τη θέση του, να λέγη ή Λούση στην τρομαγμένη Γκραίη. 'Όπως τυχαίως, λοιπόν, πήγε προδ' ολίγου από το σπίτι του και βρήκα το πτώμα του. Ξέρω ότι τον σκοτώσατε έσεις και έπειδή κι' εγώ είμαι θύμα του θέλω να σας βοηθήσω. Πρέπει να εξαφανίσουμε το πτώμα του! Με καταλαβαίνετε; 'Η ευκαιρία είναι μοναδική, ο οικονόμος του Τόννυ έχει άδεια άπόψε και δεν βρίσκεται σπίτι.

Κατάστρωσαν τα σχέδιά τους κι' έφυγαν.

Το αυτοκίνητο άφου έκανε ένα γύρω στο πάρκο κατόπιν επέστρεψε στην κατοικία του Τόννυ, όπου και οι δυο γυναίκες κατέβηκαν ταραγμένες και μπήκαν στην άνοιχτη πόρτα.

—*—
'Ο Μάξ δίχως ν' περιμένη όπως παραστή στην μεταφορά του πτώματος του Τόννυ Κάρσον, βγήκε από την κρύπτη του και πήγε

—Ξέρω ότι τον σκοτώσατε σεις. Κι' έν τούτοις θα σας βοηθήσω.

στο σπίτι του να κοιμηθί. Στο μυαλό του άρχισε να ξεκαθαρίζει όλη ή υπόθεση στην οποίαν είχε μπλεχθί ή Γκραίη Χάμιλτων. Χαμογέλασε κατά τρόπο μυστηριώδη και άπομακρύνθηκε.

Τό άλλο πρωί πήγε να συναντήσει τον πατέρα της. 'Ο κύριος Χάμιλτων τον δέχθηκε στο γραφείο του. 'Ηταν καταστενοχωρημένος και ή παρουσία του του προξένησε χαρά.

—Κύριε Ουάρντ, ή κόρη μου βρίσκεται σε άπελπιστική κατάσταση. Δίχως να το θέλη διέπραξε ένα έγκλημα! Σκότωσε κάποιον Τόννυ Κάρσον και προδ' ολίγου έλαβα ένα τηλεφώνημα από κάποιαν Λούση Ουίνσλόου ή οποία την βοήθησε στην εξαφάνιση του πτώματος. Μας ζητεί 20,000 δολάρια για να βουλώση το στόμα κάποιου προσώπου που τις είδε να μεταφέρουν το πτώμα.

—Μπα! έκανε ο Μάξ Ουάρντ δίδην έκπληκτος. Και σεις τί σκέπτεσθε να κάνετε;

—Θέλει και ρώτημα, κύριε Ουάρντ; Θα της τα στείλω.

—'Όχι! του άπήντητε ξερά ο ντέτεκτιβ. Είναι μια φοβερή πλεκτανή που θα σας εξηγήσω άργότερα. 'Η μίς Χάμιλτων που βρίσκεται;

—Στο δωμάτιό της. Είναι σε άξιοθρήνητη κατάσταση.

—Προσπαθήστε να την παρηγορήσετε. Μην της πητε τίποτε για μένα. Σε μια ώρα θα έχω να σας άναγγείλω εύχρηστα νέα. Φόρεσε το καπέλλο του και βγήκε έξω τρεχάτος.

Τό σπίτι της ξανθής Λούση Ουίνσλόου της οποίας ο ρόλος ήταν πολύ ύποπτος, βρισκόταν σ' ένα πικνό κήπο της Ουώλ Στρήτ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΤΕΟΝΤΟΡ ΤΙΝΤΛΕ'Υ' ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Μόλις ο Μάξ έφθασε εκεί είδε ότι όλα τα παράθυρα και οι πόρτες ήταν κλειστά. Πήγε από πίσω και εισέδυσε σ' ένα υπόγειο του σπιτιού από ένα μικρό παράθυρο που βρήκε άνοιχτό.

Πυκνό σκοτάδι τον περιέβαλλε. Βρήκε ψηλαφιστά την πόρτα και ανέβηκε μερικά σκαλιά. Προχώρησε σ' έναν διάδρομο κι' έφθασε στην κουζίνα. Την διέσχισε, πέρασε από το μικρό χώλ, και στάθηκε στο καρόφλι μιας μισοανοιγμένης πόρτας. Κάτω στο πάτωμα και κοντά σ' ένα από τα κλειστά παράθυρα του δωματίου κοιτόταν το αίμωφυρτο πτώμα μιας γυναίκας : Της Λούση Ουίνσλόου. Έξαφνα από πίσω του άκουσε μια βροντερή φωνή :

—Καλώς ώρισες Μάξ.

Γύρισε και είδε τον Τόννυ Κάρσον! Τον άνθρωπο που είχε σκοτώσει ή μίς Γκραίη;

—Πώς; 'Εσύ; Μά δεν είσαι πεθαμένος;

—Ξέρω γώ; 'Εσύ τί λές;

—Λέω ότι είσαι ο μεγαλύτερος έκβιαστής της Νέας 'Υόρκης. Σκηνοθέτησες μια δολοφονία σου για να άποσπάσεις περισσότερα λεπτά από την άνυποπτη Γκραίη.

—Δεν είναι έτσι. Του άπήντησε με άναίδεια ο Τόννυ. Τα πράγματα έγιναν ως έξης : Είχα στην κατοχή μου μερικά έρωτικά γράμματα της Γκραίη από την έποχή που συνδεόμουνα μαζί της. 'Αργότερα όταν έμαθα ότι άρραβωνιάστηκε σκέφθηκα να εκμεταλλευθώ την περίπτωση. Της έγραψα και της είπα ότι αν δέμου στείλη 10,000 δολάρια θα δημοσίευσά τα γράμματα στις έφημερίδες.

'Εκείνη τότε μου άπάντησε ότι θάρχόταν σπίτι μου μίαν ώρισμένη μέρα και ώρα για να κανονίσουμε το πράγμα. Τότε έπενόησα ενα δεύτερο σχέδιο, άποτελεσματικώτερο : Τον θάνατό μου. 'Εφωδιάστηκα μ' ένα χαλύβδινο θώρακα, συνεννοήθηκα με τη φιλενάδα μου τη Λούση—αυτήν.έδω πού σκότωσα—και όταν δέχθηκα την επίσκεψη της Γκραίη, την έφερα σε δύσκολη θέση και με πυροβόλησε. 'Εγώ έπεσα κάτω προσποιούμενος τον σκοτωμένο. Κατόπιν όταν έφυγε σηκώθηκα και τηλεφώνησα της Λούση, στην οποίαν εξιστόρησα τα γεγονότα και της είπα νάρθη να με βρη για να προχωρήσωμε στο σχέδιό μας...

—Νά συνεχίσω εγώ, τον διέκοψε ο Μάξ. 'Η Λούση έτρεξε στην πρόσκλησή σου, μέσα σε μιά μικρή κούρσα. 'Ανέβηκε στο διαμέρισμά σου όπου σέ βρήκε ζωντανό και συζητήσατε μαζί τη μεταφορά του πτώματός σου.Την έστειλες δέ να βρη την Γκραίη, να της άποκαλύψη δίδθεν ότι...έγκλημάτισε και να την υποχρεώση

βοηθώντας την να εξαφανίσουν το πτώμα σου. Πήγαν σ' ένα μπάρ δυο χορεύτριες που κάρνιζαν παρέχει υπό τ' άθμαστικά βλέμματα των θαμώνων, έκρυφάκουγαν. 'Εχεις έτσι δυο μάστρες ότι ή Γκραίη όμολόγησε το έγκλημά της. Λέγε τώρα παρακάτω.

—Πράγματι ήρθαν κι' οι δυο και με βρήκαν νεκρό στο ίδιο μέρος που με είχε αφήσει ή Γκραίη. Μ' έπιασαν ή μία από τα πόδια κι' ή άλλη από τους ώμους και με μετέφεραν στην πίσω θέση του αυτοκινήτου.Και με το αυτοκίνητο με πήγαν και με πέταξαν σ' ένα άπομακρυσμένο μέρος. Στο μεταξύ όμως εκείνο ή Λούση παρέβη την συμφωνία μας και σκέφθηκε να ένεργήση όπως αυτή νόμιζε καλλίτερα. Δηλαδή ήθελε να σφετερισθί το λεπτά που θάπαιρνε από την Γκραίη. Και μόλις έφθασε έδω πήρε το άκουστικό και της τηλεφώνησε...

—...'Ότι τις είχε δ' ή κάποιος που μετέφεραν το πτώμα σου, συνέχισε ο Ουάρντ, και ζητούσε για να κλείση το στόμα του 20,000

ΠΑΝΘΕΟΝ

δολάρια. Δηλαδή τα διπλάσια απ' όσα ζητούσες έσύ. 'Εκείνη όμως τη στιγμή το πτώμα σου μπήκε στο δωμάτιο, διειπίστωσε την προδοσία της συντρόφου του και την σκότωσε. —'Ακριβώς. 'Όπως θα σκοτώσω τώρα και σένα,

που μυρίστηκες όλα τα σχέδιά μου! βροντήθηκε ο Τόννυ. —'Ακόμα κι' αν σου υπογράψω ένα τσέκ γ'α τις 20,000 δολάρια; του είπε ο Ουάρντ.

—Χμ...Και με τί τρόπο θα έλθουν στα χέρια μου αυτά τα λεπτά; Μήπως νομίζεις ότι θα σέ αφήσω πρώτα να φύγης; Σε γελάσανε.

—'Ακουσε... 'Εχω μαζί μου το μπλόκ με τα τσέκ που μεταχειρίζομαι στο πρακτορείο μου. Θα σου υπογράψω ένα για 20,000 δολάρια και θα το εξαργυρώσης στην Τράπεζα που θα σου πω. Σου όρκίζομαι ότι δεν λέω ψέμματα.

Τίναξε τα χέρια του και έτοιμάστηκε να ψάξη τις τσέπες του.

—Πρόσεξε! τον προειδοποίησε ο Τόννυ. 'Αν τυχόν βγάλής από την τσέπη σου τίποτε άλλο και όχι το καρνέ, θα σέ στείλω να κάνης το ταξίδι του μέλιτος μαζί με τη Λούση.

Τα έρευνητικά δάχτυλα του Μάξ έπιασαν το καρνέ του που βρισκόταν στην άπό μέσα τσέπη του σακακιού του και τώβγαλαν έξω... Κατόπιν έπιασε το στυλό του.Τόσο όμως άδέξια το ξεβούλωσε, ώστε το καπάκι

που σκέπαζε την πέννα, έπεσε κάτω στο πάτωμα. Δεν έσκυψε να το πιάσει.

'Ο Τόννυ πλησίασε κι' έρριξε τη ματία του πάνω στο καρνέ. Τό στυλό σφίχτηκε στα νευρικά δάχτυλα του Μάξ και ή πέννα άρχισε να γράφη...

'Εξαφνα ο ντέντεκτιβ άφησε να του φύγη μιά βλαστήμια...Σήκωσε το στυλό και κύτταξε την πέννα στην άκρη.

—Τί κυττάς την πέννα; ούρλιασε ο Τόννυ. 'Υπόγραψε γρήγορα αυτό το διαβολόχαρτο, γιατί βιάζομαι.

Τα ματία του έκβιαστου ήταν μισό μέτρο μακριά από την πέννα...

'Εξαφνα ξεπετάχτηκε ένας πίδακας μελανιού, και χύθηκε μέσα στα δαθάνοιχτα ματία του Τόννυ. 'Ο κακούργος άφησε ένα ούρλιαχτό, όπισθοχώρησε κι' έφερε το άριστερό του χέρι στα ματία του.

'Η στιγμή ήταν κατάλληλη. 'Ο Ουάρντ πετάχτηκε σαν αϊλουρος από τη θέση του και με μιά έσχυρη και ταχυτάτη γροθιά έκαμε το ρεβόλβερ να πεταχθί από το χέρι του αντίπαλου του. Την πρώτη γροθιά την συνάδνε άμεσως μιά δεύτερη στο πίσω μέρος του ατίου του δολοφόνου. 'Ο κακοποιός, τυφλωμένος, ζαλισμένος παραπάτησε στην άρχη και κατόπιν έπεσε...

Δίχως τότε να χάση καιρό ο Μάξ, και φοβούμενος μήπως ο αντίπαλός του συνέλθη, άρπαξε το ρεβόλβερ από το πάτωμα και με τη λαβή του κατάφερε άλλα δυο χτυπήματα στο κεφάλι...

'Ο Τόννυ έκανε μερικές σπασμωδικές κινήσεις και κατόπιν τεντώθηκε άκίνητος στο πάτωμα. Είχε ξεψυχίσει ή άπλως ήτον λιποθυμισμένος;

'Ο Μάξ Ουάρντ δεν ενδιαφέρθηκε να το εξετάση. Λίγο τον ένδιέφερε άλλωστε ή ζωή του κακούργου. Και για νάναι μάλιστα ο ίδιος πιδ' ασφαλής αν τυχόν συνέβαινε το δεύτερο, έδωσε σφιχτά χειροπόδαρά τον άκίνητο τώρα Τόννυ.

'Ανέννευσε. 'Ο τρομερός έκβιαστής της Γκραίη και δολοφόνος της Λούση ήταν στη διάθεσή του. Πήρε το άκουστικό στο χέρι και κάλεσε την Γκραίη στο τηλέφωνο :

—'Αλλά, αλλά, Μίς Γκραίη; 'Εδώ Μάξ Ουάρντ. 'Ακουσε...

TEONTOP TINTAE'Y'

Η ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ 12 ΠΡΟΣ 13

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ

ΑΝΔΡ.ΣΤΗΜΑΝ

—“Ε, λοιπόν, τὸ ὄνειρό του ἐπραγματοποίηθη, ἀφοῦ ἡ Φλωρὰνς τὸν ἐπεσκέφθη στὸ νοσοκομεῖο, μὲ τὰ χέρια φορτωμένα ἀπὸ ἀνθή... καὶ χάρις σ’αὐτὴν τὴν ἐμφάνισή δὲν ἐτελείωσε τὶς ἐκμυστηριεύσεις του... Ἡ Φλωρὰνς εἶχε τὸ ἓνα δάκτυλο στὰ χεῖλῃ δὲν εἶναι ἔτσι; Ἀράγε μήπως αὐτὴ ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα τῆς; Πήγαινε τάχα νὰ βάλλῃ τὰ χέρια τῆς στὸ μέτωπο τοῦ Βένς εἰς ἀντάλλαγμα τῆς σωπῆς του;

—“Ὡς ξανάβημε στὴν φωτογραφία. Τὴν πῆρε ὁ Βένς, καὶ ὁ μὲν βρέθηκε στὸ πτώμα τοῦ Ἀλκάν. Ὁκτὼ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ δράμα ὁ Βένς ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψή τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀμποντύ.

—“Ὁκτὼ ἡμέρες πρωτίτερα; Ἀλλὰ πίστευα ὅτι μόλις τὴν προηγουμένη τοῦ δράματος ὁ Ἀμποντύ παρεκάλεσε τὸν Ἀλκάν νὰ πάρῃ ραντεβού γιὰ λογαριασμό του μὲ τὸν ἀστυνομικό.

—“Ὁ Στεφάν Ἀλκάν ἐπῆγε νὰ βοῇ τὸν Βένς. Ἐξέρετε ὑπὸ ποίας συνθήκας εἶχαν γνωρισθῇ! Ὁ Στεφάν ἀπεκάλυψε στὸν ἀστυνομικό ὅτι ὁ Ἀμποντύ ζητοῦσε ν’ ἀρπάξῃ τὴν περιουσία τῆς γυναίκας του καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐνόχου συνδέσμου πού τὸν ἔνωσε μὲ τὸν Βάν—Χοῦ—Γιέν. Ὁ Στεφάν ὑπενθύμισε ἀκόμη στὸν Βένς τὴν πλάνη τῆς νεότητός του καὶ πρόσθεσε.

—“Εἶμαι ἓνας ἀθλιὸς χωρὶς συνείδηση καὶ θέληση, ἀλλὰ ἀγαπῶ τὴν Φλωρὰνς. Θέλω νὰ κάνω ὅτι εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ τὴν σώσω. Παρακολούθησα κρυφὰ μὴ συζήτηση μεταξὺ Ἀμποντύ καὶ Βάν—Χοῦ—Γιέν. Σκέπτονται νὰ παρασύρουν τὴν Φλωρὰνς σὲ παγίδα καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ υπογράψῃ ἓνα δωρητήριο ὁλοκλήρου τῆς περιουσίας τῆς εἰς ὄφελος τοῦ συζύγου τῆς. Αὐτοὶ οἱ δύο ἔλκεται δὲν θὰ ὑποχωρήσουν πρὸ τοῦ φόνου. Ἦλθα νὰ σὰς βρῶ, γιατί σὰς θεωρῶ τὸν μόνον ἱκανὸν νὰ ἀφήσῃτε κατὰ μέρος τὸν ἀστυνομικὸν καὶ νὰ σκεφθῆτε μόνον πῶς νὰ σώσετε ἓναν ἄνθρωπον.

—“Θὰ ὑπάρξῃ μέγας κίνδυνος νὰ συλλάβωμε τώρα τὸν Ἀμποντύ. Δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ τὸν κατηγορήσωμε παρὰ μόνον γιὰ τὸ ἐμπόριο τοῦ ὀπίου. Καὶ ποῖος ξέρει; Ἴσως δὲν ἔχωμε καὶ τὰς ἀποδείξεις. Ἐπειτα κάντε ὅτι θέλετε.

—“Συλλάβετε ὅποιον θελήσετε π. χ. ἐμένα πρῶτο—πρῶτο. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Δὲν ξέρω πότε σκέπτονται νὰ κυττήσουν ὁ Ἀμποντύ καὶ οἱ ἄλλοι. Ἀπεφάσισα νὰ τοῦ στείλω γράμματα ἀπειλητικά. Τοῦ ἔγραφα:

—“Ἄν τίποτα δὲν ἀλλάξετε στὴν τάξιν τῶν πραγμάτων θὰ πεθάνετε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς 13.”

—“Δὲν ἔχω ἄλλο σκοπὸ πὺν διάλεξα τὴν ἡμερομηνία αὐτὴ παρὰ νὰ προλάβω τὸν Ἀμποντύ. Θὰ ἀντιληφθῇ ἀσφαλῶς τὸν ὑπαινιγμὸν πὺν κάνω. Ὁ Τάξιν τῶν πραγμάτων. Δὲν ἔχω φυσικὰ σκοπὸ νὰ ἐκτελέσω τὶς ἀπειλὰς αὐτὰς ἀλλὰ θέλω νὰ τὸν κάνω νὰ σκεφθῇ ὅτι κάποιος ξέρει τὰ ἐγκληματικά σχέδια του. Θὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ σχέδιόν του; Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε στὴν μάχη;»

Φαντάζεσθε τώρα τὰ συναισθήματα πὺν ἐτάραξε τὸν Βένς σ’ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη. Ἐκπληξίς—ἔρως—μίσος—ζηλοτυπία. Τὸ πεπρωμένον του θὰ διεσταυρώοντο καὶ πάλι μὲ τὴ ζωὴ τῆς Φλωρὰνς. Μάθαινε ὅτι εἶχε γίνῃ ὀπιωμανής, ὅτι ἐκινδύνευε νὰ πεθάνῃ. Καὶ τὸν καλοῦσαν νὰ τὴν σώσῃ. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ Στεφάν Ἀλκάν ξαναπῆγε καὶ βοήκε τὸν Βένς. Ἐπειδὴ ἐταράχθη ἀπὸ τὰ ἀπειλητικά γράμματα ὁ Ἀμποντύ ἀπεφάσισε χωρὶς στίς ἐπιτήδειες συστάσεις τοῦ γραμματέως του, νὰ καλέσῃ τὸν ἐπιθεωρητή. Καὶ ὁμῶς ὁ Ἀλκάν ἦταν ἀνέμενος.

—“Μοῦ ἤρθε μὴν ἰδέα, εἶπε. Ὁ Ἀμποντύ δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὺν μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ μὴ εὐκαιρία. Ἀπεναντίας τὸν θεωρῶ ἱκανὸν νὰ ἐπωφεληθῇ μὴς περιστάσεως ὅπως αὐτὴ. Σκεφθήκατε ὅτι ἡ παρουσία σας στὸ γραφεῖο του, κατὰ τὴν νύκτα τοῦ 12 πρὸς 13 θὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ πῶς θαυμάσιο «ἀλλοθι»; Θὰ ἀναθέσῃ ἴσως στοὺς συνενόχους παρὰ τὸ ἐγκλημα πὺν ἐσκέπτετο νὰ κάνῃ μόνος του, καὶ ἀκριβῶς τὴν νύκτα αὐτὴ θὰ φροντίσῃ νὰ σύρῃ τὴν γυναίκα του στὴν παγίδα.

—“Πῶς θέλετε νὰ ὑποπτευθοῦν ἓναν ἄνθρωπον, πὺν ὅλη τὴν νύκτα ἔμεινε κλεισμένος μὲ τὴν συντροφιά ἐνὸς ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ;

—“Ὁ Βένς καὶ ὁ Ἀλκάν ἀπεφάσισαν νὰ ὀργανώσουν μὴ ἐπιτήρηση τριγύρω ἀπὸ τὸ ἰδιόκτητο σπίτι τοῦ κ. Ἀμποντύ. «Θέλετε νὰ τὴν ἀναλάβετε; ἐπρότεινε ὁ Βένς. Στὴν παραμικρότερη κίνησιν ὑπόπτον καὶ πρὸ παντός ἂν ἡ Φλωρὰνς ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι

βγαλε τὸ πορτοφόλι του, μὴ φωτογραφία τοῦ ξέφυγε βραί ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὁ Στεφάν τὴν πῆρε καὶ τὴν ἀνεγνώρισε! «Καλὲ μου Θεέ! ξεφώνισε, πὺν τὴν βοήκατε αὐτὴν;» Μὴ θυελλώδης ἐξηγήσις ἐπηκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Οὐτὸς ὁ ἓνας οὐτὸς καὶ οἱ δύο ἐβασανίζοντο ἀπὸ ζηλοτυπία. Ὁ Βένς, εἶπε τέλος. «Ὡς τὴν σώσωμε πρῶτα. Θὰ δοῦμε ἔπειτα». Ὁ Ἀλκάν δὲν εἶπε τίποτα. Μόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Στεφάν ὁ Βένς ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνισιν τῆς φωτογραφίας.

—“Ὁ Ἀμποντύ δὲν ἦταν ἄνθρωπος πὺν ἄφηνε νὰ τοῦ ἀφύγουν οἱ περιστάσεις. Ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ διησιτοῦσε πρὸς τὸν γραμματέα του καὶ ἡ συζήτησις τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχε μὲ τὴν γυναίκα του τὴν προηγουμένη τοῦ δράματος τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει καὶ τὴν τελευταία ἀμφιβολία. Δὲν ἔχασε οὐτὲ λέξιν ἔχοντας τὸ αὐτὴν στὴν μένῃ στὴν πόρτα καὶ τὴν ἰδίαν βραδυὰ ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ αὐτὸν τὸν νέο πὺν ἤξερε τόσα πολλὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ μιλήσῃ. Δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι οἱ ἀπειλητικὲς ἐπιστολὲς προήρχοντο ἀπὸ τὸν Ἀλκάν. Καὶ ἔδωκε τὶς οδηγίαις του. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς 13 ἡ Φλωρὰνς θὰ παρυσύοτο στοῦ Κομφουζίου καὶ θὰ ἐξαναγκάζετο χωρὶς χρονοτριβὴ νὰ δωρήσῃ ὁλοκλήρῃ τὴν περιουσία τῆς στὸν ἄνδρα τῆς. Διαφορετικά, «θὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς εἶπε ὁ Ἀμποντύ στὸν Λίγκ Σοῦ, γιὰ νὰ μοῦ πῆς ἂν συγκατατίθεται ἡ δόλ. Λίγα λόγια ἔξ; Δὲν θὰ εἶμαι μόνος στὸ γραφεῖο μου! Ἄν ἀρνήθῃ τὴν σύριγγα! Ἀλλὰ μὴν κάνῃς τίποτα χωρὶς διαταγὴν μου!» Καὶ ἔτσι ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ νύκτα θὰ τοῦ ἔδινε πολλὰ κέρδη, κατὰ καλύτερον, θὰ τὸν ἐβγάλε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν δύσκολη θέση καὶ ἡ παρουσία ἐνὸς ἀστυνομικοῦ στὸ γραφεῖο του θὰ τοῦ ἔδινε ἓνα ἀναμφισβήτητο ἄλλοθι. Ἐμεινε μόνον νὰ κάνῃ ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐπέμβῃ ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ἐπὶ μίαν ὥραν, μὲ κατὰ ἐπὶ πλέον προφύλαξις γιατί ἡ συνομιλία μεταξὺ τοῦ Ἀμποντύ καὶ Λίγκ Σοῦ θὰ ἦταν κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ πιὸ ἐντιμὴ καὶ πιὸ ἀνεύθυνη.

—“Ὁ Ἀμποντύ κατὰ τὴν νύκτα αὐτὴ, καθισμένος μὲ τὴ συντροφιά τοῦ Βένς, στὸ γραφεῖο τοῦ εἶχε εἰπῇ. «Ε, λοιπόν! ἡ νύκτα ἀρχίζει». Θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ πῇ «Ἡ μονομαχία ἀρχίζει» γιατί ἦταν μὴ ἀληθινὴ μονομαχία ἡ ὁποία θὰ ἐφερονε εἰς σύγκρουσιν τοὺς δύο αὐτοὺς ἄνδρες, χωρὶς οἰκτον. Μὴ μονομαχία μὲχρι θανάτου. Δὲν ἐπεριμεναν οὐτὸς ὁ ἓνας οὐτὸς ὁ ἄλλος τὴν βοήθειαν κατὰ τὸν αὐτὸν ἀστυνομικόν. Στάςδεκα καὶ μισὴ ὅταν τὸν τηλεφώνων ἐκτύπησε, αὐτὸς ἐπῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ τὸδωσε στὸν σύντροφό του. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ φωνὴ πὺν ζητοῦσε νὰ μιλήσῃ στὸν ἀστυνομικόν δὲν τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ. Καὶ ἐπρόσχε τι ἐλέχθη στὸ τηλεφώνον.

—“Ὁ Στεφάν εἰδοποιοῦσε τὸν Βένς ὅτι τὸ αὐτοκίνητο πῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν Φλωρὰνς. Ἐκτοτε ἡ ὥρα γιὰ τὸν Βένς περνοῦσε ἀργὰ σὰν αἰῶνας. Ἐσκέπτετο. Ὡστε ὁ Στεφάν δὲν ἠπατήθη γιὰ ἀπόψε... Ἡ Φλωρὰνς κινδυνεύει νὰ σκοτωθῇ... καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἀθλήου...»

Καθὲνας ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς σκέπτεται μὲ ποῖον τρόπο θὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἄλλον! Καθὲνας τοὺς ξέρει ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ ἐγκληματίας γιὰ τὸν Βένς εἶναι ὁ Ἀμποντύ. Ὁσον ἀφορᾷ αὐτόν, γνωρίζει ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Στεφάν Ἀλκάν ὁ δράστης τῶν ἀνωμένων ἐπιστολῶν, εἶναι νεκρός, ὅτι συνετρίβῃ ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο. Φροντίζει νὰ φαίνεται ὅτι δὲν κάνει τίποτα. Συγχρόνως προστοιμάζεται, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του. Γιὰ μὴ στιγμὴ κατὰ τὴν γραφεῖο τῶν ὑπαλλήλων ἀναποδογυρίζῃ μὴ λάμπα ἀπὸ κάποια γάτα. Μικρὴ συγκίνησις πὺν τὴν ἐδοκίμασε καὶ ὁ ἐπιθεωρητής, γιατί οὐτὸς ὁ ἓνας οὐτὸς ὁ ἄλλος δὲν ἐπεριμεναν τίποτε ἔκτακτο.

—“Καὶ ὁμῶς ὁ Βένς ἄκουσε βήματα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόρτας πρὶν νὰ κοιμηθῇ.

—“Ἄ! ναί. Τὰ βήματα τοῦ Ματρίτς. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ἐκείνη... Ὁχι! ἔξακολουθῶ... Σὲ λίγο ὁ Βένς αἰσθανόταν νὰ τὸν πιάνῃ ὁ ὕπνος. Τώρα ἀρχίζει νὰ ἐνοῇ γιατί ὁ Ἀμποντύ τὸν ἐβγάλε νὰ πῇ, καὶ γιατί ἄδειασε τὸ ποτήρι του ἀπὸ τὴν σαμπάνια γιὰ νὰ τὸ γεμίσῃ σκέτο νερό. Ἦθελε νὰ ξεπλυνθῇ τὸ ποτήρι, ὥστε ἡ ἀ-

στυνομία νὰ μὴ βοῇ τὴν ναρκωτικόν. Τὰ ἐπρόβλεψε ὅλα, ἐκτὸς μόνον τὸ ὅτι μποροῦσε νὰ βοῇ ἓναν πονηρότερό του. Λοιπὸν ὁ Βένς, ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸν πιάνει ὁ ὕπνος... ὅτι σὲ λίγο ὁ Ἀμποντύ θὰ εἶναι ἐλεύθερος στὶς κινήσεις του... Τώρα προσποιεῖται ὅτι κοιμάται...

—Προσποιεῖται; —Φυσικὰ. Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς κάνει τὸ ἴδιο. Ἄν ὁ Ἀμποντύ πρόκειται νὰ ἐνεργήσῃ ἀπὸψε πρέπει νὰ τὸ κάνῃ ἀμέσως... Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἀργά. Ὁ Βένς θὰ κοιμάται βαθεῖα. Τότε ὁ ἐπιθεωρητής ἀπλώνει τὰ χέρια ἐπάνω στὸ τραπέζι πρὸς τὸ ὁποῖον καθέται καὶ κλείνει τὰ μάτια... Μὲ σφιγμένα δόντια προσπαθεῖ νὰ ἀντισταθῇ στὸν ὕπνο. Ποτὲ ὁ χρόνος δὲν τοῦ ἐφάνη μακρότερος.

Αἰσθάνεται νὰ μουνδιάζουν σιγὰ—σιγὰ τὰ μέλη του, νὰ γίνωνται οἰσκήφεις του συγκεχυμένες καὶ τὸ κεφάλι του βαρύν... Ἀλλὰ ἀντίσταται μὲ ὅλες τὸν τὶς δυνάμεις. Ἄν κοιμηθῇ ἡ Φλωρὰνς εἶναι χαμένη... Ἀλλὰ ὁ Ἀμποντύ πὺν πιστεύει ὅτι κοιμάται, πέρνει τὸ τηλέφωνο καὶ ζητεῖ τὸ νούμερο τοῦ Κομφουζίου.

—Καὶ τότε;

—Τότε; «ἄλλο» λέει μὲ χαμηλὴ φωνή. «Ἀμποντύ;» ἐρωτᾷ τὴν φωνὴν τοῦ Λίγκ Σοῦ. «Ναί.» «Ἀρνεῖται» προσθεῖται ὁ Λίγκ Σοῦ. Κι’ ἔπειτα ἀντήχησε μὴ ἀπελπισμένη φωνὴ καὶ ὁ Ἀμποντύ αἰσθάνεται ὅτι ὠχρία. Μὴ ἄλλη φωνὴ ἀντήχησε τότε στὸ γραφεῖο «Διακόψατε ἀμέσως ἢ σὰς σκοτώνω».

—“Ὁ Ἀμποντύ ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ στὸ γραφεῖο του καὶ κύταξε τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὸς εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι. Ἦτο κάτω-χρὸς. «Διακόψατε ἀμέσως ἢ...»

καὶ ἐνῶ σηκώθη μὲ ἓνα πῆδημα ἔφερε τὸ χέρι στὴν τσέπη του! Ὁ Ἀμποντύ ἦταν ταχύτερός του... Σὲ ἓνα ἀνοικτὸ συρτάρι δίπλα στὴν πολυθρόνα του βρισκόταν τὸ ρεβόλβερ πὺν εἶχε ἀναθέσει στὸν Ἀλκάν νὰ ἀγοράσῃ πρὸ πέντε μηνῶν. Τὸ ἄρπαξε καὶ ἐπυροβόλησε δύο φορές. Ἡ πρώτη σφαῖρα ἔσπασε τὸ τζάμι τῆς πόρτας τοῦ γραφείου, ἡ δεύτερη ἐκτύπησε τὸν ἀστυνομικόν στὸ στήθος... Ὁ Βένς ἐνοιώθη ὅτι ἐπεφτε. Ἐνα ὁμῶς ὄνομα «Φλωρὰνς» τὸν ἔκανε νὰ συγκρατηθῇ.

—Καὶ μὲ τὴν σειρά του ἐπυροβόλησε;

—“Ὁχι! Ὁ Βένς δὲν καταδεχόταν νὰ μεταχειρισθῇ τὸ δικὸ του ρεβόλβερ, ἀλλὰ ἀντελήφθη ὅτι ἂν δὲν ριχνότανε ἀμέσως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἦταν χαμένος. Μὴ μὴ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ὤρμησε. Ἐνας τρίτος πυροβολισμὸς ἀκούσθη καὶ ὁ Βένς πὺν ἐκτυπήθη στὸ γόνατο ἔπεσε.

—Ἀλλὰ...

—Ἀφήνοντας τὸ ὄπλο του, ἐξακολούθησε ὁ Μαλέξ, εἶχε δέσει τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὴν γροθιά τοῦ Ἀμποντύ. Μὴ στιγμὴ ἀργότερα, τὸ ρεβόλβερ τοῦ Ἀμποντύ βρισκόταν στὰ χέρια του. «Διακόψατε, ἐφώναξε ἡ, μὰ τὸν Θεό». Ὁ Ἀμποντύ βέβαια δὲν

τὸ ἔκαμε καὶ ὁ Βένς πὺν φοβήθη ὅτι θὰ πέθαινε καὶ ὁ Ἀμποντύ θὰ ἦταν ἐλεύθερος νὰ διαπράξῃ τὸ πῶς βδελυρὸ κακούργημα μὲ τὸ νὰ διαπράξῃ τὸν φόνον τῆς γυναίκας τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀγαποῦσε, ἐσώκωσε τὸ ὄπλο καὶ ἐφύτευσε μὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του.

—“Ὁ Μαλέξ μούρριξε μὴ ἀγέρωχη ματιά. —Τέτοιο ἦταν τὸ ἐγκλημα τοῦ Β. Βορομπεϊσκν ἐξακολούθησε. Ὁ Ἀμποντύ ἐξέπνευσε στὸ γραφεῖο του, ἀναποδογυρίζοντας τὸ τηλέφωνο. Ἡ Φλωρὰνς ἐσώθη. Μὴ μὴ τελευταία προσπάθεια, ὁ ἀστυνομικὸς ἐσύρθη πρὸς τὴν πόρτα. Ἐπῆσε τὸ πόμολο τὴν στιγμὴ πὺν λιποθυμοῦσε μὴ ἰδέα τοῦ ἦλθε «τὸ ὄπλο», καὶ τὸ πέταξε μακριὰ του, στὸ γραφεῖο τῶν ὑπαλλήλων, ἀφοῦ πρῶτα μὲ ἓνα πτυ-

πημα μὲ τὸ περιστροφὸ τοῦ ἔσπασε ἓνα δεύτερο τζάμι. Αὐτὸ ἡ τρία δευτερόλεπτα ἀργότερα ὁ Ματρίτς τὸ περιμάζεψε.

—Ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ τελευταία προφύλαξις; ρώτησα.

—Μήπως ξέρω; Μήπως ὁ ἴδιος ὁ Βένς τὸ ξέρει; Τὸ ἐνοικιοτὸ τῆς αὐτοσυνηρήσεως, ὑποθέτω. Ποιὲς εἶναι οἱ ἀπειρὲς σκέψεις πὺν διασχίζουν τὸ πνεῦμα ἐνὸς ἀνθρώπου πὺν προκειται νὰ πεθάνῃ; ἡ τοῦλάχιστον ὁ ὁποῖος πιστεύει ὅτι θὰ πεθάνῃ; Νομίζω ὅτι ὁ Βένς ἐφρόντισε τὴν στιγμὴ ἐκείνη νὰ πάρῃ τὸ μυστικὸ μαζί του... Ναί... αὐτὸ θὰ εἶναι...

—Ἀλλὰ τότε γιατί ὅταν συνήλθε δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν;

—Λησμονεῖτε, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ Βένς βρέθηκε ἐπὶ πολὺν καιρὸ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου;

Ἐπειτα, ὅταν θέλησε νὰ μιλήσῃ,

ἡ Φλωρὰνς Ἀμποντύ τὸν ἐμπόδιζε... Χωρὶς ἄλλο ἐκείνη εἶχε μαντεύσει. Ἐμαθε ἀπὸ κάποια φίλη τῆς λεπτομέρειες γιὰ τὸ ἄσβεστο αἶσθημα τοῦ Βένς καὶ μὲ τὰ χέρια φορτωμένα μὲ ἀνθή, χαμογελώντας ὠχρή, ἔφερε τὴν εὐτυχία στὸν Βένς καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃ. Καὶ ὁμῶς ὁ Βένς τὰ ἐνεπιστεύθη ὅλα στὸν ἀνακριτὴ, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὅταν τοῦ ἔδωκε τὴν παραίτησίν του ἡ ὁποία ἐγίνε δεκτή. Νομίζω ὁμῶς ὅτι εἶμαι ὁ μόνος πὺν ξέρω τὴν ἀλήθειαν ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Φλωρὰνς.

—Ἀλλὰ ρώτησα ἀκόμη δὲν ἐνοχλήθη;

—Νόμιμος ἄμυνα, ἀπάντησε ὁ Μαλέξ. Πέρασαν χρόνια πὺν δὲν τὸν ξαναεῖδα. Ὁ Θεὸς μόνον ξέρει πὺν βρίσκεται σήμερον. Σκέπτομαι μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι πὺν εἶναι βαθεῖα δυστυχεῖς ἡ βαθεῖα εὐτυχεῖς, ἐξαφανίζονται τόσοον τελείως. Καὶ καθὼς ἐξηφανίσθη ἐντελὸς καὶ ἡ Φλωρὰνς στοιχηματίζω ὅτι εἶναι βαθεῖα.... εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δύο μαζί.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: Γ. Α. Ζερβού

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

Μυθιστόρημα, ἐκάστη σελὶς τοῦ ὁποῖου περιέχει καὶ μὴ περιπέτεια. Προκαλεῖ ἔντονον τὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ

Μεταξύ των γυναικών που εισήλθαν στον τρομακτικόν κόσμον της κατασκοπείας κατά την διάρκεια του μεγάλου πολέμου, η Ίρμα φόν Στρόμπ κατέχει εξέχουσα θέση. Η γυναίκα αυτή δεν ήταν μόνο κατάσκοπος αλλά διηύθυνε—εδάμαζε, μπορούμε να πούμε—κατασκόπους. Και οι μέθοδοι που διάλεγε για την εκλογή των οργάνων της και την καθοδήγησή τους ήταν παρὰ ξένους και τρομερές.

Από μια άλλη κατάσκοπο, τὸν ἀριθ. 589, μπορούμε να πληροφορηθούμε ἀκριβῶς, τι εἶδους γυναίκα ἦταν ὁ Ξανθὸς Δαίμονας, ὅπως ἐπωνομάζονταν ἡ Ίρμα φόν Στρόμπ. Ἦταν ῥηλὴ σωματώδης με ζωηρότατα μάτια, καὶ σκληρὸν χαρακτήρα, ἐπίστευε δὲ ὅτι τὸ καλύτερο ὄπλο ποῦπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὴν πειθαρχία στους ἀνθρώπους της ἦταν ὁ φόβος.

Ἡ κατάσκοπος 589 ἦταν μιὰ νεαρὴ Ἑλβετὶς ἡ ὁποία συμπαθούσε τοὺς Γερμανοὺς. Γνωρίζοντες τὸν Βαδὲν μ' ἕναν εὐκατάστατο Γερμανὸ ὁ ὁποῖος τὴ συμβούλευσε νὰ συνεργασθῇ μαζί του σὲ μερικὲς δουλειὲς ἐμπορικῆς φύσεως, ὅπως τῆς εἶπε στὴν ἀρχή. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συμφωνίας ἦταν νὰ ταξιδεύῃ ἐφωδιασμένη με τὶς οδηγίες τοῦ νεαροῦ Γερμανοῦ, στὴ Στουτγάρδη. Ἐκεῖ θὰ συναντοῦσε ἕναν φίλο του, ποῦθὰ τὴν φιλοξενοῦσε στὸ σπίτι του, ὅπου δὲ τῆς ἐξηγοῦσε τὸ εἶδος τῶν ἐργασιῶν ποὺ θ' ἀνελάμβανε.

Στὸ σταθμὸ τῆς ἐν λόγω πόλεως τὴν περιέμενε ἕνα σταχτὶ μεγάλο αὐτοκίνητο. Μπήκε σ' αὐτὸ καὶ ὁ σωφὲρ τὴν ὡδήγησε σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ συνοικία. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε σ' ἕνα δωμάτιο με βαρεῖα παραπετάσματα, ἀντικρὺ σὲ μιὰ ξανθὴ γυναίκα ἡ ὁποία καθόταν σ' ἕνα μεγάλο καὶ βαρὺ γραφεῖο.

Ὁρῶντος ἀπέναντί της ἔστειλε ἕνας ἄνδρας.

—Ὅστε αὐτὸ εἶναι ὅλο ποὺ ξέρετε; ἄκουσε τὴν ξανθὴ γυναίκα νὰ λήν με παγερὴ φωνή;

Ὁ ἄνδρας ἀπάντησε με συνεσταλμένη φωνή:

—Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι εἶναι μόνον αὐτὸ.

Ἡ κατάσκοπος 589 εἶδε τότε νὰ ἐπακολουθῇ κάτι τὸ καταπληκτικόν: Ἡ ξανθὴ γυναίκα πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν τῆς ἔβλεπε τὸ χεῖρ της, στὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἕνα μαστίγιό καὶ τὸ κατάφερε με τρομερὴ δύναμη στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου ἐπισκέπτου.

Εὐθὺς κατόπιν εἰσέβαλλαν στὸ δωμάτιο ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα δυὸ σωματώδεις ἄνδρες ἀρπάξαν τὸν κατάσκοπο ποὺ εἶχε ἀποτύχει στὴν ἀποστολὴ του καὶ τὸν τράβηξαν ἀπὸ μπροστά της γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπῃ:

Ἡ φοβερὴ αὐτὴ γυναίκα δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν περιβόητη σ' ὅλη τὴν Γερμανία Ίρμα φόν Στρόμπ, ἀρχηγὸν τῶν πρακτόρων τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου, ἡ ὁποία εἶχε δυσχεραστῇ μ' ἕναν πράκτορά της, ἐξ αἰτίας ὠρισμένων σφαλμάτων ποὺ εἶχε διαπράξει.

**

Ὅσοι κατάσκοποι—ἄνδρες καὶ γυναῖκες—ἔφευγαν στὴ δυσμενεία αὐτῆς τῆς ιδιότροπης καὶ σκληρῆς γυναίκας, σπανίως τοὺς ξανάβλεπε κανεὶς ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνέντευξή μαζί της. Ποὺ πῆναι; Τί ἀπογίνονταν; Ἡ κατάσκοπος 589 ποτὲ ὡς σήμερον δὲν κατάρχθασε νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον τῶν εξαφανίσεων. Ὅ,τι διεπίστωσε ἦταν ὅτι εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν κτηνώδη αὐτὴ συμπεριφορὰ τῆς ἡ γυναίκα αὐτὴ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ καὶ νὰ γίνῃ ἡ πιὸ γοητευτικὴ καὶ γλυκομίλητη γυναίκα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη συνομιλία, ἡ Ίρμα φόν Στρόμπ ἐξηγήσε τὴν Ἑλβετίδα τί ζητοῦσε ἀπ' αὐτῇ. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας

Ἡ ξανθὴ γυναίκα κατάφερε τὸ μαστίγιό της στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου ἐπισκέπτου της.

νω του, ἱκανὰ νὰ πείσουν σκληρὴ ἀπόφασί τους:

Τὸν κατεδίκασαν ἀσυζητητὴ σὲ θάνατο.

Λίγες στιγμὲς ποῖν ἐκτελεσθῇ ὁ κατάσκοπος αὐτὸς: ἀπεκάλυψε τὸ βαθύ του αἰσθημα γιὰ τὴν Ίρμα, λέγοντας ὅτι εἶναι εὐτυχὴς ποὺ πεθαίνει ἐξυπηρετώντας τὴν γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε.

**

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς εἰρήνης τὸ στάδιο καὶ ἡ δράσις τῆς Ίρμας φόν Στρόμπ διεκόπη. Εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνεται μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα. Ὁ ὁργανισμὸς της τρεφόταν μόνον με τὶς συγκινήσεις τῆς πολιτικῆς αὐτῆς πληροφορίας. Δυστυχῶς ὅμως ἔγινε γνωστὴ ἡ ταυτότητάς του καὶ ὅταν συνελήφθη βρέθηκεν πολλὰ ἐνοχοποιητικὰ χαρτιά καὶ στοιχεῖα ἐπ' αὐτοὺς στρεπτοδικὰς γιὰ νὰ ἐκδόσουν τὴν

Μέσα στοὺς φανταστικὸς κόσμους ποὺ τῆς δημιουργοῦσε τὸ φοβερὸ ναρκωτικὸ ξαναὐρίσκει τὸν παλὸ ἐαυτὸ της, στὸ γεμάτο κόκκινα χρόνια τῆς μεγάλης ἀνθρωποσφαγῆς.

Ὁ Ξανθὸς Δαίμονας ζῇ ἀκόμα. Εἶναι ἕνα ἀνθρώπινο ράκος, ποτιποτισμένο ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῶν ναρκωτικῶν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν χαρακτήρα σας, τὰ προτερήματά σας, τὶς ψυχικὲς ιδιότητές σας; Ἀπὸ μικρὰ πράγματα ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία καὶ τὸ μέλλον σας, ἡ εὐδαιμονία, τὰ αἰσθηματικὰ σας ἔγρηματα;

Γράψατε λίγες λέξεις μ' ἕνα ψευδώνυμον στὴν ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, εἰδικὴν γραφολόγον τοῦ «Πανθέου» ἐσκλησιόντες 5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα. Θὰ ἔχετε λεπτομερὴ ἀπάντησιν εἰς κάθε φύλλον, εἰς τὴν σελίδαν τῆς γραφολογίας.

Ἡ Κυρία Μίνα Μπενχούρ, ἐσπούδασε τὴν γραφολογίαν ἀπὸ εἰδικὰς μελέτας Ἰνδῶν φακίων, ἔχει δὲ κάμει πλείστας ὅσας ἐπιτυχεῖς προβλέψεις.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Λευκὴ Ντάλια, Γιάννενα. Δειλὴ καὶ διστακτικὴ. Φοβεῖσθε καὶ τὴ σκία σας ἀκόμα. Προτιμᾶτε μιὰ μικρὴ στενὴ συντροφία ἀπὸ ἕνα γλέντι καὶ σὰς ἀρέσει πῶς πολλὰ νὰ μένετε σπίτι σας. Εἰσθε μιὰ πεταλούδα ποὺ δὲν ἀνοίγει τὰ φτερά της πῶς μακριὰ ἀπὸ τὸν κήπο της. Φροντίσατε νὰ ἔχετε πῶς πολλὸ θάρρος γιὰ τὴ ζωὴ σήμερον ἀντιμετωπίζετε τόσες δυσκολίες. Ἀγαπᾶτε θερμὰ καὶ εἰσθε ἐκλεκτικὴ στὴν ἀγάπῃ σας.

Ἀνδριανὴ Κ. Βιαστικὴ σὲ ὅλα καὶ περιέργη. Ψυχὴ ἀνήσυχη καὶ καχύποπτη. Διψᾶτε νὰ μαθαίνετε νέα, ἔστω καὶ ἂν σὰς εἶναι δυσάρεστα. Μὴν εἰσθε τόσο νευρικὴ ἂν θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴν εὐτυχίαν. Ὅλα ἐξαρτῶνται συνήθως ἀπὸ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον πολιτευόμαστε. Μὲ παρεξηγήσατε μετὰ τὴν νευρικότητά ποὺ σὰς χαρακτηρίζει. Δὲν λέω τὴν τύχη ἀλλὰ τὸν χαρακτήρα.

Μικρὸν ματαίδοξον. Ἐνθουσιώδης καὶ δνειρόπολος. Σὲ συναρπάζει τὸ κάθε ζήτημα καὶ σὲ παρασύρει ἡ λάμψις καὶ ὁμορφία τῆς ζωῆς. Περιώρισε λιγάκι τὶς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις σου καὶ προσγειώσου στὴν πραγματικότητά ἂν θέλῃς νὰ μὴν αἰσθανθῇς ἀπογοητεύσεις. Σ' ἀγαποῦν τρελλὰ καὶ ἀνταποδίδεις τὴν ἀγάπῃ μετὰ τὸν ἄδολο ἐνθουσιασμὸ σου. Μὴν πιστεύῃς ὅμως σὲ ὅλους. Κάτω ἀπὸ τὰ ῥόδα κρύπτονται πολλὲς φρεσὲς σφήκες. Εἶσαι χρησιμὸν καὶ ἀφοσιώμενον εὐκολα.

Κλεοπάτραν. Εὐαίσθητη μέχρις ἀσθενικότητος, παρὰ σὺρεσθε ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ δὲν προσέχετε βαθύτερα τὰ ἐλαττώματα τῶν προσώπων ποὺ σὰς πλησιάζουν. Ποτὲ δὲν κρατᾶτε κακία, οὔτε σ' ἐκείνους ποὺ σὰς ἐβλάψαν. Ἐχετε ἰδανικά καὶ ἀποβλέπετε σὲ μιὰ ζωὴ ἡσυχῆ καὶ εὐτυχισμένη χωρὶς νὰ ζητᾶτε μεγάλες ἀπαιτήσεις.

Τὸ πρόσωπο ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει ἔχει λαμπρὸν χαρακτήρα καὶ θὰ εἶναι ἰδεώδης οἰκογενειακὸς μόνον ὅτι λίγο φιλάργυρος καὶ λιγάκι γκρινιαῖος. Περιποιητικὸς ὅμως ἡθικὸς καὶ τρυφερός. Σκέπτεται πολὺ κάθε του πράξιν καὶ δὲν κάνει τρέλλες. Μεγάλον προτέρημα γιὰ τοὺς νέους τοῦ αἵωνος μας.

Βερόνικα. Πολὺ ἀπλὴ σὲ ὅλα σας καὶ ἀμελὴς στὰς υποθέσεις σας. Ἐχετε ἰδιαίτερα πεποίθησις στὰς δυνάμεις σας καὶ δὲν ἀνησυγεῖτε γιὰ τὴν αὐρίο. Τὰ περιμένετε ὅλα ὅπως ἐρχονται χωρὶς νὰ δίνετε δεκάρα γιὰ τίποτε. Εἰσθε ἀγαπητὴ ὅμως γιὰ τὴν χρυσὴ σας καρδιά καὶ ὠρισμένως θὰ ἔχετε τύχην.

Λιζέτταν. Τὸ χειρόγραφο ποὺ μοῦ στέλλετε ἀνήκει σὲ ἀνθρώπον λιγάκι ἐπιπόλαιον καὶ ἐγωιστὴν. Μὴ βασισθῇτε πολὺ στὴν ἐπιπλαστὴ εὐκρινεία του. Λέει πολλὰ καὶ ἔκτελει ὀλίγα. Τότε μόνον θὰ διορθωθῇ ὅταν τοῦ φερθῇτε λίγο αὐστηρά. Εἶναι ἀπὸ τοὺς μοντέρνους ποὺ δὲν ἔχουν πολλὴν εὐκρινείαν ἀλλὰ δὲν εἶναι κακός. Ἀγαπᾶ τις κολακίες.

Μαργαρίταν (Πειραιά). Δύσπιστη καὶ ἐπιφυλακτικὴ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡσυχία τῆς καρδιάς σας. Περνᾶτε μιὰ ζωὴ γεμάτῃ ἐνθουσιασμὸ γιὰ ὅτι διπότε σὰς συμβαίνει καὶ προσπαθεῖτε νὰ μὴν τὸ δείχνετε. Ἀγαπᾶτε τὰ λουλούδια, τὰ σκυλάκια, τὰ πουλιὰ καὶ τὶς φίλες σας ὅταν σὰς περιποιῶνται. Ἡ καρδιά σας ἔχει κάποιο μυστικὸν ποὺ τὸ κρύβετε βαθειὰ ἀπὸ ὅλους.

Πυθαγόραν. Καλωσύνη πολλή, ὑπερηφάνεια ἀρκετὴ καὶ καὶ λίγη ἐλαφρότης. Καρδιά διαχυτικὴ, εὐγενικὲς διαθέσεις καὶ εὐαίσθησις. Ἀνθρώπος δυνατὸς ποὺ μιὰ μέρα θὰ βρῇ τὸν δρόμον

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρὸς τὴν γραφολόγον πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι μετὰ τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτήρα σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις, διὰ νὰ ἔχετε εὐκρινὴ φωτογραφία τοῦ ὅρα φησιν τῶν ψυχικῶν σας δυνάμεων καὶ συναισθημάτων.

Γράψατε εἰς τὴν διεύθυνσιν:

Κυρίαν Μίνα Μπενχούρ,

Γραφολόγον περιοδ. «Πάνθεον»

Ἀθήνας

Σημ.—Ὅσοι καὶ ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς διαθέσεις φιλικῶν σας προσώπων, ἐσκλησι. σάτε χειρόγραφόν τους διὰ νὰ σὰς πληροφορήσῃ.

του μέσα στὶς κακοπιστίες τῆς ζωῆς, ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν παρασύρῃ ἡ εὐαίσθησις του.

Νέγκρο. Ἡ ψυχὴ σας εἶναι εὐκρινὴς σὰν ἀνοικτὸ βιβλίον. Πιστεύεται εἰς ὅλα ἀνεπιφύλακτα καὶ νομίζετε πάντα πὼς ὅλοι ἔχουν τὴ χρυσὴ καρδιά ποὺ σὰς χαρακτηρίζει. Πολλὴ λεπτότης καὶ εὐγένεια χαρακτῆρος μεγάλη. Θὰ εἶναι εὐτυχισμένοι ὅσοι σὰς πλησιάζουν.

Βυνη. Μετρίοφρων εἰς ὅλα. Ἐχετε πολλὰ προτερήματα καὶ δὲν τὰ ἐπιδεικνύετε. Νομίζετε φυσικὸν νὰ εἰσθε καλός. Οἱ φίλοι σας σὰς ζηλεύουν ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν τὸ παρατηρεῖτε διότι δὲν μπορείτε νὰ πιστέψετε στὸ κακό. Καὶ ὅμως εἰσθε λίγο πεισματάρης, χωρὶς νὰ θυμώνετε φανερά καὶ χωρὶς νὰ τὸ δείχνετε.

Angel. Ἀγαπᾶτε τὴν νωχέλεια καὶ τὴν κολοῦζα ἀλλὰ ὅταν βοηθῇ καλὴ συντροφία μπορείτε νὰ χαλάσετε τὸν κόσμον στὸ γλέντι. Ὁ ἀδελτισμὸς σὰς ἀρέσει δὲν τὸν καλλιεργεῖτε ὅμως καθόλου. Μετράτε κάθε βῆμα σας καὶ θυμάστε ἐκείνους ποὺ σὰς ἀγαποῦν μετὰ εὐγνωμοσύνην καὶ τρυφερότητα. Εἰσθε προωρισμένος γιὰ μεγάλα ἔργα.

Βιοπαλαίστην. Γιατὶ εἰσθε τόσο σχολαστικὸς καὶ τυπικὸς; Φροντίσατε νὰ συγχρονισθῇτε μετὰ τὴ ζωὴ ἡ ὁποία εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς. Ἐχετε προσόντα πολλὰ τὰ ὁποῖα πνίγονται μέσα στὴν τυπικότητά σας. Σὰς ἀποφεύγουν πολλοὶ γιὰ τὸ φοβούνται μὴ διχθῇτε μετὰ τὸ παραμικρό. Δὲν παρεξηγεῖτε ἀλλὰ παρεξηγήσατε. Ἀποτινάζετε λίγο τὴ σκόνῃ τοῦ παρελθόντος καὶ θὰ διτὴ πόσον πῶς εὐτυχισμένος θὰ γίνετε καὶ πόσον πῶς εὐθυμος.

Μικροῦλα Νταίξην, Φλώρινα. Ὑπερβολικὰ ῥομαντικὴ καὶ πολὺ ἀκατάστατη. Δὲν ἀνέχεται τὸν αἰῶνα μας. Ἐπρεπε νὰ ζῇς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀγ. Παράσχου γιὰ νὰ ἐνθουσιάζεσαι μετὰ τὰ τραγούδια καὶ μετὰ τὶς ἱπποτικὲς πράξεις τῶν νέων ποὺ ζοῦσαν τότε. Μελετᾶτε λιγάκι τὴ ζωὴ καὶ τὰ σημερινὰ βιβλία. Θὰ ἀφελήθητε πολὺ. Δίδετε πολλὴν σημασίαν σὲ πράγματα ἀσήμαντα καὶ ἐκφορᾶσθε τραγικὰ γιὰ τὰ πῶς εὐθὺς θὰ πεθάνετε μετὰ τὴν εὐτυχίαν.

Simon Simon. Πολὺ προσεκτικὴ στὶς υποθέσεις καὶ πολὺ νοικοκυρεμένη. Καλὴ φίλη καὶ φιλόστοργη κόρη, εἰσθε πάντα τὸ κἀνχημα τοῦ περιβάλλοντός σας. Ἀγαπᾶτε τὴν ἀπλὴν ζωὴ καὶ δὲν ζητᾶτε φιλοδοξίας καὶ πλοῦτι. Λίγη εὐτυχία, λίγη ἀγάπη, μιὰ ψυχὴ ποὺ νὰ σὰς ἐννοῇ σὰς ἀρκεῖ. Εἰσθε πλάσμενη νὰ κάνετε εὐτυχισμένο τὸν ἄνθρωπον ποὺ θὰ πάρετε. Ἀποφεύγετε τὰ ταξίδια.

Πράσινη Λίμνη, Καϊάφα. Ἐχετε μιὰ περιέργη παραξενιά ποὺ τὴν παρεξηγοῦν γιὰ κακία. Δὲν εἰσθε κακὴ πολλὰς φορὲς ὅμως θέλετε νὰ φαίνεσθε τέτοια καὶ τὸ κατορθώνετε μετὰ τὸν ἀδότομον τρόπον σας. Ἐχετε καλὰς διαθέσεις, ἀλλὰ δὲν τὸς ἐκδηλώνετε ποτὲ. Κρύβετε βαθειὰ τὰ αἰσθηματά σας καὶ δείχνετε μίαν φαινομενικὴν ἀδιαφορίαν. Ἀν ἐπιδίδεσθε στὸ θέατρο θὰ εἶχατε μεγάλες ἐπιτυχίας.

Ἀντισμένη Μυδάλα. Σάμουν. Συγκινεῖσθε μετὰ τὸ παραμικρό καὶ κλαῖτε πολὺ εὐκολα. Ἡ εὐαίσθησις σας αὐτὴ εἶναι ἀδυναμία, νεύρων ὅμως, ὅχι χαρακτῆρος. Ἀγαπᾶτε τὴ μοναξιά καὶ τὰ ὄρα βιβλία. Ἡ θάλασσα καὶ ἡ ἐξοχὴ σὰς ἐνθουσιάζουν. Ἀποφεύγετε τὸν ἔρωτα ἐκεῖνος ὅμως σὰς κυνεῖ. Εἰσθε γεννημένη γιὰ κατακτήσεις.

NINA MIENCHOUP

1519

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ένας παρισινός υποδηματοποιός εξέδωσε τελευταίως ένα βιβλίον εις τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰς παρατηρήσεις πού ἔκανε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διὰ τὴν σχέσιν πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν ποδιῶν καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν γυναικῶν.

Τὸ πρωτότυπον αὐτὸ βιβλίον μετὰ τὴν ἀκόμῃ πρωτοτυπότερον παρατηρήσεις πού περιέχει εἶναι ἀρχαῖα ἐνδιαφέρον. Μεταξὺ ἄλλων ὁ συγγραφεὺς διαπιστώνει ὅτι ὅλες οἱ ζηλόφθονες γυναῖκες ἔχουν τὰ πόδια τῶν γεμάτων κάλους.

Τὰ πολὺ μικροκαμωμένα πόδια ἀνήκουν σὲ γυναικὲς κούτρες καὶ ξεροκέφαλες. Μακρὰ καὶ λεπτὰ πόδια ἔχουν οἱ δραστήριες καὶ ἐργατικὲς γυναῖκες, κοντὰ δὲ καὶ παχουλὰ οἱ ἐλαφρόμυαλες καὶ φιλάρεσκες.

Ο ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ

Ένας Γερμανὸς κατήρτισε μίαν στατιστικὴν τῶν συνθηκῶν, πού ὑπεγράφησαν διὰ τὰ ἰσχύουσιν αἰωνίως καὶ ἐν τούτοις παρεβιάσθησαν συντομώτατα.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν αὐτήν, συνήθησαν, ἀφ' ἧς ἤρχισαν νὰ ὑπογράφονται συνθήκαι, ὀκτὼ χιλιάδες συνθήκαι, ἄλλαι συνθήκαι εἰρήνης καὶ ἄλλαι πρὸς διακανονισμὸν τῶν σχέσεων μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων ἐθνῶν. Οὐδεμία ἀπολύτως συνθήκη ἔζησε περισσοτέρον τῶν πέντε ἐτῶν. Ὁ μέσος ὅρος τῆς ζωῆς μιᾶς συνθήκης δὲν ὑπερβαίνει κατὰ τὴν στατιστικὴν αὐτὴν τὰ δύο ἔτη!

Ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦς ὁ συντάκτης τῆς στατιστικῆς ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ πόλεμοι σήμερον εἶναι ἀραιότεροι ἀπὸ ἄλλοτε.

Υπῆρξε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ πόλεμος ἦτο καθ' ὅσον μόνιμος, τοῦλάχιστον διὰ τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην, ἐπὶ πέντε καὶ πλέον αἰῶνας.

ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑ ὉΡΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Κατόπιν τῶν τελευταίων πειραματικῶν πτήσεων τὰς ὁποίας ὁργάνωσεν ἡ ὑπερωκεάνειος ἀεροπορικὴ ὑπηρεσία τῆς Ἀγγλίας θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἐντὸς τοῦ προσεχὸς ἔτους τὸ ἐναέριον ταξείδιον ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ δὲν θὰ διαρκῇ περισσότερον ἀπὸ τριάντα ὥρας.

Σήμερον ναυπηγοῦνται στήν Ἀγγλίαν δύο τεράστια ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναλάβουν τὴν συγκοινωνίαν μεταξύ Πόρτσμουθ καὶ Νέας Ὑόρκης.

Μελετῶνται ἐπίσης καὶ δύο δρόμοι τῆς ἐναερίου ταύτης συγκοινωνίας. Ἡ μία, διὰ τῆς Νέας Γῆς, ἔχει ὅλκον μῆκος 5.600 μιλίων. Ἡ ἄλλη, διὰ τῶν Βερμούνδων νήσων, 4.7000. Ἡ πρώτη προτιμᾶται, διότι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ ξηρᾶς εἰς ξηρὰν εἶναι μόνον 2.000 μίλια. Ἡ δευτέρα θὰ διέρχεται καὶ διὰ τῶν Ἀζορῶν νήσων.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένα βιβλίον, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται τὸ μικρότερον ὅλων τῶν τυπωμένων βιβλίων, ἐπωλήθη τελευταίως εἰς τὸ Λονδίον. Εἶναι

ένα μικρὸν βιβλίον μῆκους ἑνὸς περίπου ἑκατοστοῦ καὶ πλάτους τριῶν περίπου χιλιοστῶν. Τὸ βάρος του δὲν ὑπερβαίνει τὰ 10 γραμμάρια.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐλάχιστα λεπτότατα φύλλα χαλκοῦ. ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει χαραχθῇ ἓν ποίημα τοῦ Ἰνδοῦ ποιητοῦ Ὁμάρ Χάκνατ, μετὰ τὸν τίτλον «Ραμπάγιατ». Ἡ χάρις ἐγένεν εἰς τὴν Βομβάην, θαυμάζεται δὲ ἰδίως ἡ λεπτότης τῶν φύλλων, ἡ ὁποία δὲν ὑπερβαίνει τὸ πάχος σιγαροχαρτοῦ.

Τὸ βιβλίον διαβάζεται μετὰ φακῶν καὶ οἱ στίχοι εἶναι εἰς ἀγγλικὴν μετάφρασιν. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον ὑπάρχει καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ ἔγχρωμος.

ΕΙΔΙΚΑ ΧΑΡΤΟΦΑΚΕΛΛΑ ΓΙΑ ΦΙΛΙΑ

Αἱ Ἀμερικανίδες, λανσάρησαν τελευταίως μίαν νέαν μόδον διὰ τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς. Ἀντὶ τοῦ συνθηθειμένου «σὲ φιλῶ» ἡ χιλία φιλία» βάζουν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ἓν ἐλαφρὸν στρώμα ἀπὸ κάποιο ὕφρον καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἀφήνουν ἓν φιλί.

Τὰ χεῖλη τῶν ἀποτυπώνονται εἰς τὸ χαρτί καὶ εἶται ὁ φίλος τῶν ἡμπορεῖ ν' ἀνταποδώσῃ τὸ φιλί, φιλώντας ἀπλῶς τὸ χαρτί.

Κατὰ τὴν ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα, τὸ ἀποτύπωμα τῶν χειλῶν γίνεται ἰδίως σὲ γράμματα ἀποχαιρετισμοῦ, ὅταν πρόκειται ἓν παλὴ φλέτ ν' ἀντικατασταθῇ μετ' ἄλλο. Εἰς τὰ χαρτοπαλῆτα πωλοῦνται σήμερον χαρτιά καὶ φάκελλα δι' ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν.

Εἰδικὰ διὰ τὰ φιλία αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΝ

Τὰ δικαστήρια τῆς Βασιλεῦσας ἀπεφάσισαν νὰ πωληθῇ ἓνας... πολιτικὸς κατάδικος.

Ὁ κατάδικος αὐτὸς εἶναι ἓνας μικρὸς ὄνος, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν ἔπαιξε σπουδαιότατον ρόλον εἰς τὸν ὅσον τοῦ Κόμματος τῆς Τάξεως.

Κάποιος, ἀντίθετος βεβαίως πρὸς τὸ κόμμα αὐτό, κατάρθωσε ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν διασταύρωσιν δύο ἐκ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς Βασιλεῦσας καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κίνησις ἦτο ζωηροτάτη ἐνανθὺν ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ ὁποίου εἶχε γράψῃ μετὰ μεγάλα γράμματα καὶ μετὰ ζωηρότατον χρῶμα τὴν φράσιν:

«Ἀνῆκω εἰς τὸ Κόμμα τῆς Τάξεως».

Καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης:

«Ζήτω τὸ Κόμμα τῆς Τάξεως».

Εἰς τὸ μέσον τῆς διασταύρωσεως ὁ ὄνος ἐγενε ἐμπόδιον. Ὅλα τὰ αὐτοκίνητα ἐσταμάτησαν καὶ οἱ πεζοὶ περιστοιχίσαν τὸν «Ταξικόν», ὁ ὁποῖος φοβηθεὶς ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ μῆκος τῆς μεγαλειτέρας ὁδοῦ.

Ὁ καθένας ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸ πανδαιμόνιον τὸ ὁποῖον ἐπικολούθησε. Ὑπὸ τὰ γέλια καὶ τὴν φωνὴν τοῦ πλήθους οἱ ἀστυνομικοὶ κατεδίωκαν τὸ δυστυχισμένον ζῶον πού δὲν ἤξερε πού νὰ πάῃ.

Ὅταν ἐπὶ τέλους συνελήφθη ὡδηγῆθῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ κατόπιν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν. Ἐπειδὴ παρὰ τὰς ἐρεῖνας τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὑπαίτιος τῆς ἐμφανισθεῖς του δὲν ἀνευρέθη, ἀπεφασίσθη νὰ πωληθῇ εἰς δημοπρασίαν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς συντηρήσεώς του εἰς τοὺς δημοτικὺς σταυλοὺς ἐπὶ ἓν περίπου μῆνα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΘΑ ΔΙΑΚΟΣΜΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΑ

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Γερμανίας, τὰ ἀστυνομικὰ καταστήματα θὰ διακοσμηθῶν κατὰ τὸν ὅσον ὅστε τὸ ἐντετυκῆριόν των νὰ μὴ προξενῇ «ἐντύπωσιν δυσάρεστον εἰς τοὺς εἰσερχομένους» ὅπως λέγει ἐπὶ λέξει ἡ σχετικὴ διαταγή.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ φροντίσιν ὅπως πάντοτε εὐρίσκονται εἰς τὰς αἰθούσας λουλούδια καὶ ὅπως εἰς τοὺς τοίχους τοποθετηθῶν πίνακες, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι ἀντίγραφα ἔργων μεγάλων ζωγράφων, Γερμανῶν καὶ ξένων.

Ἰδιαίτερα φροντίς πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν κρατητηρίων εἰς τοὺς τοίχους τῶν ὁποίων ἐπίσης θ' ἀναρτηθῶν εἰκόνες.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀρκετὴ πίστωσις δι' ἀγορὰν εἰκόνων καὶ διὰ τὰ κρατητήρια, πρέπει εἰς τοὺς τοίχους νὰ ζωγραφισθῶν λουλούδια.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΙΚΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συνταγματάρχου Χούρντενμποπου εἰς Οὐάσιγκτων ἀπέθανεν ὁ σκύλος Ράγκ, ἥρως τοῦ τελευταίου πολέμου. Ὁ σκύλος ἐτάφη, σχεδὸν μετὰ στρατιωτικὰς τιμὰς, λόγῳ τῆς ἐνδόξου δράσεώς του.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεως τῶν Ἀμερικανικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Γαλλίαν ἓνας λοχίας, ὀνόματι Ντονοβάν, χρίσας, ὁνόματι Ντονοβάν, βρῆκε εἰς ἓν μικρὸ σκυλὶ Παρίσι ἓν ἐλεεινὸν. Ὁ Παρίσι εἶχε ἐλκεῖν τὸν λαιμὸν καὶ ἐπεφάνετο τὸ περιτομή. Τὸ ὄνομα τοῦ σκύλου εἶχε γράψῃ μετὰ μεγάλα γράμματα καὶ μετὰ ζωηρότατον χρῶμα τὴν φράσιν:

«Ἐκεῖ ὁ Ράγκ διεκρίθη μεταφύρον ἐγγράφους διαταγὰς διὰ μέσου ἐδάφους βαλλομένου ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ πυροβολικοῦ».

Μίαν ἡμέραν ἓν γερμανικὸν ἀεροπλάνον κατέρριψε μικρὸν ἀερόστατον παρατηρήσεων, τοῦ ὁποίου ἐπέβαιεν ὁ Ντονοβάν, μετὰ τοῦ ἀχωρίστου φίλου τοῦ Ράγκ.

Ὁ Ντονοβάν κατέρριψε νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ ἀερόστατου του μετὰ ἀλεξίπτωτον κρατῶν τὸν Ράγκ.

Ὁ Γερμανὸς ἀεροπόρος ἐπλησίασε καὶ ἠτοιμάσθη νὰ βάλλῃ διὰ πολυβόλου, ἀλλὰ ὅταν εἶδε τὸν Ράγκ τοῦ ἔκανε ἓν φιλικὸν νεύμα καὶ ἀπεμακρύνθη.

Βιογραφία τοῦ Ράγκ μετὰ τὰ πολεμικά του ἄθλα εὐρίσκεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ πολέμου τῆς Ἀγγλίας.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΕΝΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ἀπέθανε τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς Μάρλοου τῆς Ἀγγλίας, εἰς ἡλικίαν ἑξ ἐτῶν, ὁ Ὁσκάρ Ἀτσε ἡθοποιός, διακριθεὶς ἰδίως εἰς τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ καὶ κωμωδιογράφος.

Ὁ Ἀτσε ἔγραψε τὴν περίφημον κωμωδίαν «Τοῦ Τσιν Τσιν» ἡ ὁποία ἐσημείωσε παγκόσμιον ρεκόρ ἐπιτυχίας εἰς ἀριθμὸν παραστάσεων.

Ἡ κωμωδία αὐτὴ ἐπαίχτο ἐπὶ πέντε συνεχῇ χρόνια (1916-1921)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΓΑΜΟΥ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

Ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐτελείωσε πεζότατα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ ἱστορία ἐνὸς περιεργου γάμου ὁ ὁποῖος διὰ τὸν τριετίαν εἶχε τελεσθῇ ἀπληρόλως μετὰ λεπτομερείας τὸ ἐνδιαφέρον δολοκλήρου τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου.

Κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1933 ὁ Τζέιμς Γκούτμαν καὶ ἡ Σούζν Γκλὺν φανερῶς γυμνιστὰ καὶ οἱ δύο καὶ ἰδρυταὶ ἐνὸς μεγάλου συλλόγου γυμνιστῶν, ἀπεφάσισαν νὰ κάνουν τοὺς γάμους των σύμφωνα μετὰ τὰς ἀρχὰς καὶ ἀντιλήψεις τοῦ συλλόγου των καὶ ὡς γνήσιοι Ἀμερικανοὶ ἐσπευσαν νὰ ἀναγγεῖλουν τὸ γεγονός διὰ τῶν ἐφημερίδων.

Ὁ γαμπρὸς ἡ νύφη, ὁ παπᾶς καὶ οἱ προσκεκλημένοι, γυμνιστὰ φυσικὰ ὅλοι, συνεκεντρώθησαν εἰς μίαν ἐσοχὴν τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐβγαλὰν τὰ ρούχα των καὶ μετὰ ἀδαιμαίαν περιβολὴν ἐτέλεσαν τὸ μυστήριον.

Αἱ ἐφημερίδες διέθεσαν τότε στήλας δολοκλήρους διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς πρωτοτύπου γαμήλιου τελετῆς τῆν ὁποῖαν παρηκολούθησαν συντάκται των ἐφωδιασμένοι μετὰ εἰδικὰς προσκλήσεις, χωρὶς βέβαια τὰς περιγραφὰς αὐτὰς νὰ συνοδεύουν καὶ μετὰ σχετικὰς φωτογραφίας.

Ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ζεῦγος εἶχαν λησμονηθῇ πλὴν ὅταν πρὶν ἓν μῆνα οἱ σύζυγοι ὑπεβάλλαν καὶ οἱ δύο αἰτήσιν διαζυγίου δι' ἀσυμφωνίαν χαρακτῆρος!

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πού παρουσιάσθησαν διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὰς αἰτήσεις των ἦσαν καὶ οἱ δύο ντυμένοι ἀμειπτα καὶ ὅπως ἐξήγησαν εἰς τὸν δικαστὴν τὸ μόνον πρᾶγμα

ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατέρριψαν νὰ συμφωνήσουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς συμβιώσεώς των ἦταν ὅτι ὁ γυμνιστὸς εἶναι ἡ μεγαλειτέρα βλακεία πού θὰ ἡμπορούσε νὰ ἐπινοήσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΜΑΥΡΟΥ ΖΩΦΙΛΟΥ

Τὰ ἀγγλικά δικαστήρια τῆς Ταγκανίκας κατέδικαν εἰς τριμηνον φυλάκισιν μετὰ ἀναστολὴν ἓν μαῦρον διότι ἀπληροφόρησε ἓν λέοντα. Τελευταίως εἰς τὴν περιοχὴν ὅπου ἔμενεν ὁ καταδικασθεὶς εἶχαν σημειωθῇ ἐπανειλημμέναι ἐπιδρομαὶ λεόντων. Κατόπιν αὐτοῦ αἱ Ἀρχαὶ ἐτοποθέτησαν παγίδας. Εἰς μίαν ἀπ' αὐτὰς εἶδε κάποιοι ἡμέραν ὁ μαῦρος ἓν νεαρὸν λέοντα. Τόσον συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ θέσμά του ὅστε ἐσπευσε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστῇ τὴν πόνηρ πού ἀναφέρεται ἀνωτέρω.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Μιά σφαίρα μέσα σ'ε κύλινδρο

Παίρνουμε μιά σφαίρα υάλινη κι' ένα κύλινδρο, επίσης υάλινο, αλλά μεγαλύτερας διαμέτρου. Προσαρμόζουμε τόν κύλινδρο επάνω δέ δύο μεταλλινές λαβίδες και ύστερα παίρνουμε τή σφαίρα, επίσης με δύο λαβίδες και τήν φέρουμε πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κυλίνδρου. Ἐκεῖ στὸ στόμιο τήν ἀφήνουμε καὶ παίρνοντας νερό, μέσα στὸ ὅποιον ἔχουμε διαλύσει μικρὴ ποσότητα σάπωνος, κυταβρέχουμε τήν σφαίρα καὶ τὸ στόμιο τοῦ κυλίνδρου.

Αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε τρεῖς καὶ τέσσαρες φορές, ὁπότε, στὸ τέλος, ἡ σφαίρα γλυστρᾷ καὶ μπαίνει μέσα στὸν κύλινδρο.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο βάζουμε μιά σφαίρα μέσα σ' ένα κύλινδρο, πράγμα πού θὰ τὸ θεωροῦσε ἀπίθανο ἴσως κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως.

Αὐτὸ τὸ παίγνιδι μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε τὰ βράδια, μυστα σ' ἕναν ὄμιλο προσκαλεσμένων λ. χ. κι' ἔτσι περνᾷ εὐχάριστα ἡ ὥρα.

Ζωγραφικὴ με καπνὸ

Τὸ παίγνιδι αὐτό, ἔχει ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον, ἀρκεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ με προσοχή.

Παίρνουμε, λοιπόν, ἕνα χαρτί καὶ τὸ ἀπλώνουμε στὸ τραπέζι. Ἐπειτα παίρνουμε ἕνα μικρὸ χωνί ἀπὸ χαρτί καὶ γεμίζοντας τὸ στόμα μας με καπνὸ, τὸν φυσοῦμε, μέσα ἀπὸ τὸ χωνί, ἐπάνω στὸ χαρτί.

Φυσούμε, δηλαδή, με τέτοιο τρόπο, τὸν καπνὸ, μετακινώντας ἀνάλογα τὸ χωνί, ὥστε νὰ σχηματίζουμε ἐπάνω στὸ χαρτί ὅποια παραστασιὰ θελήσουμε.

Μποροῦμε νὰ ζωγραφίσουμε ὅτιδήποτε ἀρκεῖ τήν εἰκόνα μας νὰ τήν ἔχουμε ἀπὸ πρωτύτερα σχεδιάσει με μολύβι.

ΟΙ ΔΥΟ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1518)

ποῦσε! Μὰ κι' ἡ Σίντα τὸ κατάλαβε καὶ μέσα της βαθεῖα ἔνοιωσε νὰ βράζει... ὥστόσο, κατάρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της καὶ νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματα πού τήν ἐπνίγαν. Πρόθυμα βοήθησε τὸν νεὸ νὰ περιποιηθῇ τὴν Κάμε. Ὅπως ἀπεδείχθη ὁ ἐλέφας τὴν εἶχε οἶζε κάτω δίχως νὰ τὴ βλάψῃ.

Ἡ ζωὴ της δὲν κινδύνευσε. Ἡ νέα δὲν εἶχε τραυματισθῇ. Ἡ ταν μονάχα μωλωπισμένη.

Μετὸ ὁκτώ ἡμέρες θὰ περάσουν ὅλα! βεβαίως ὁ Ἄγγελος γιατρός, πού βρισκόταν μαζί με τοὺς κυνηγούς.

Ἐγὼ θὰ τὴν περιποιηθῶ! εἶπε τότε ἡ Σίντα.

Ἡ Κάμε, μόλις συνήλθε, ἔσφιξε με ἀγάπη τὸ χέρι τῆς φίλης της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μὴν διαρκῶς κοντά της. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ Σίντα δὲν ἀπομακρυνόταν οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴν ἄρρωστη κι' ἐνὸς τὴν περιέβαλε με χάδια, σκεφτόταν με ποῖο τρόπο νὰ τὴν ἐσώζονε.

Ὁ Μπάκ—Θὼν ὅμως ἀγρυπνοῦσε, γιατί κάτι εἶχε ὑποπτευθῇ! Εἰχε διαβάσει ἕνα ἄσπονδο μῖσος στὸ σκοτεινὸ βλέμμα τῆς Σίντας. Κάθε τόσο ὁ ἐρωτευμένος νεὸς παραμέριζε τὰ παραπετάσματα κι' ἔβριχε ἕνα ἔξισταστικό βλέμμα στὸ δωμάτιο τῆς Κάμε.

Ἐνα βράδυ, ἡ Σίντα τοῦ φάνηκε ἔξαιρετικά τρομαγμένη κι' ἀνυσήχησε. Διπλασίασε τὴ προσοχή του. Ἐαφνικὰ ἀκούσε τὴν Κάμε πού ζητοῦσε λίγο τσάι. Ὁ Μπάκ—Θὼν εἶδε τότε ὅτι ἡ Σίντα, ἐνὸς ἐτοίμαζε τὸ ποτήρι, ἔβριξε μέσα μιά ἄσπρη σκόνη καὶ κατόπιν με τρεμάμενο χέρι πῆγε νὰ τὸ δώσῃ στὴν ἄρρωστη. Ὁ Μπάκ—Θὼν ὥρμησε ἔξαλλος μέσα στὸ δωμάτιο, φωνάζοντας.

Μὴν πίνης, στάσου! στάσου!...

Κι' ἀρπάζοντας τὸ ποτήρι, τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κατόπιν, χωρίς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὴν Σίντα, ἐπρόσθεσε: —Στὸ ἔξῃς Κάμε, οὔτε θὰ πίνης οὔτε θὰ τρῶς τίποτε, ἂν δὲν σοῦ τὸ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος... πρέπει νὰ ξέρης, πὼς ἡ ἔχιδνα κρύβεται μέσα στὰ λουλούδια.

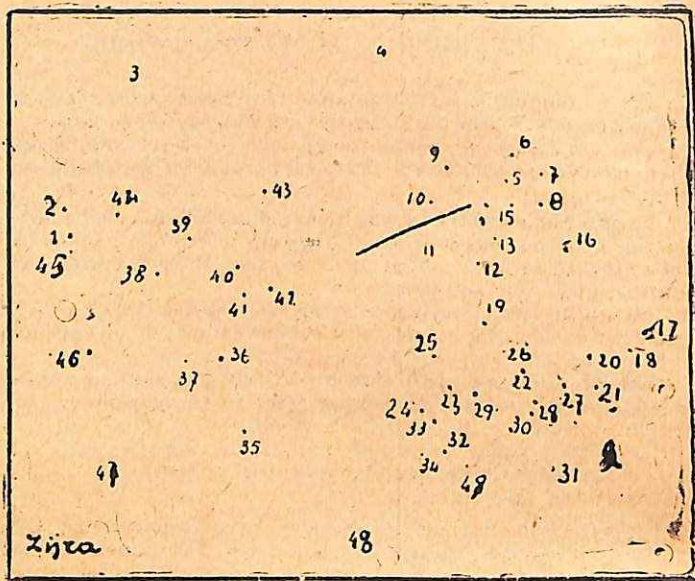
Ἡ Κάμε τότε μονάχα κατάλαβε τὴν ἔννοια τῶν λόγων του. Μπάκ—Θὼν καὶ ἔσπασε σὲ λιγμούς.

Ὁ! ἦταν δυνατόν ποτέ; Ἐστρεψε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια της πρὸς τὴ φίλη της, θέλοντας νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ τὴν ἀγάπη τους, μὰ ἡ Σίντα δὲν ἦταν πᾶ ἐκεῖ.

Ἡ ζήλεια, τὸ μῖσος καὶ ἡ φοιχτὴ πρᾶξις της εἶχαν κλονίσει

Ἡ εἰκὼν τοῦ προηγούμενου φύλλου

Τὸ σκίτσο τοῦ προηγ. φύλλου παριστᾷ τὸν κ. Ρουσδὴ Ἀράς.

Ἐνώνοντας τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1—49 ἀπὸ τελεία σὲ τελεία σχηματίζεται τὸ σκίτσο ἐνὸς ἑλληνος διπλωμάτου.

ΚΟΝΚΕΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1519)

Ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξε ἐκπληκτός.
—Ἡ γυναῖκα μὲ; Ποιὰ γυναῖκα μου;
—Μὰ... ἡ κυρία... ἐκεῖνη ἡ κυρία πού ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγου...
—Κύριε, δὲν εἶμαι παντρεμμένος. Ἡ κυρία πού ἦταν ἐδῶ κατέβηκε στὸ Τιπλί.

—Ὁχι! Ἀδύνατον!
Μὰ ὁ ἄλλος κατέβηκε καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Ἐτρεξα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Περίμενα. Ὁ κύριος πού εἶχε μείνει μαζί μου στὸ βαγόνι μουρμούρισε μέσα στὰ δόντια του.

—Κατέβηκε. Κατέβηκε στὴν Τουλόν. Μὰ πὼς; Εἶχε ἀφήσει τὸ μαξιλαράκι; Εἶχε μόνο τὴ βαλίτσα; Εἶχε πῆ ψέμματα;

Δὲν ξέρω πὼς ἀντελήφθην ἀργότερα πὼς μοῦ ἔλειπε τὸ πορτοφόλι μου καὶ ἡ καρφίτσα τῆς γραβάτας μου. Ἀμέσως τότε κατάλαβα τί εἶχε συμβῇ. Μὲ εἶχε κλέψῃ! Αὐτὴ ἡ βεβαίωσις μοῦ ἔκανε τόσο θλιβερὴ ἐντύπωση ὥστε μούκουσε τὴν ἀναπνοή.

—Ἀχ Κονκέτα—Κονκέτα γιατί; Γιατί τόκανες αὐτό, ψεύτρα κλέφτρα;

Πέρασαν πολλὲς μέρες ἕως ὅτου συνέλθω, ἕως ὅτου χωνέψω αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἀλήθεια. Ἡ Κονκέτα μὲ εἶχε κλέψῃ. Ἡ Κονκέτα, τὸ ὥραιο πλάσμα με τὰ γοητευτικὰ καὶ μελαγχολικὰ μάτια, ἦταν μιά κοινὴ κλέφτρα.

Ποῦ εἶσαι γλυκεῖα μελαχροινὴ με τὰ θλιμένα μάτια; Γιατί δὲν μπορᾷ νὰ διώξῃ ἀπ' τὴν ἀνόητη καρδιά μου τὸ χαριτωμένο πρόσωπό σου, τὰ δάκρυά σου! τὰ φιλιὰ σου; Ἡ τύχη σὲ ἔκανε κακὴ, τὸ ξέρω. Μὰ ἂν σὲ συναντήσω στὸ δρόμο μου θὰ σὲ συγχωρήσω, Κονκέτα, γιατί σ' ἀγαπᾷ.

ΟΥΓΚΟ ΛΑΓΚΟ

τὸ λογικὸ της. Ἐτρεξε καὶ οἶχτηκε στὰ ἦρεμα καὶ γαλανὰ νερά τῆς ἱερᾶς λίμνης, ὅπου ὁ Θεὸς τῆς Λήθης τὴν δέχτηκε στὰ σκελετώδη μπράτσα του.

ΡΑΜΠΤΡΑΝΘ ΤΑΓΚΟΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον πρέπει ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν των, ἔαν εἶναι ἑγγαροὶ ἢ ἄγαμοι, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των καὶ νὰ περὶγράψουν σαφῶς καὶ λεπτομερῶς τὴν πάθησιν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἔαν τὸ δέρμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρὸν. Ὅταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 2 πρέπει νὰ ἐσωκλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, ὅταν δὲ ζητῇται ἰδιαίτερα ἀπάντησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμῶν.

«ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ» Ἐνταῦθα.—Γιὰ τὰς μὲν βλεφαρίδας θὰ μεταχειρισθῇτε τὸ κατωθί:

Huile de ricin 25. gr.
Rhum 25. >
Extrait guinquina 2. >

Τὰ φρύδια σας δὲ τὰ θὰ τρίβετε κάθε βράδυ με τὸ ἑξῆς:

Glycerine 7. gr.
Alcool de roses 10. >
Eau de roses 10. >
Philocarpine 2. >

Ἡ ἀδελφὴ σας ὅμως δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἴδια γιατί ἀντενδύκνυνται διὰ τὸ προσωπὸ τῆς ὅπως μοῦ τὸ περιγράψατε στὸ γράμμα σας. Ὅταν θὰ τὴν ἰδῶ θὰ τῆς εἰπῶ προφορικῶς τί νὰ μεταχειρίζεται.

«ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΝ» Χανιά.—Νὰ ἐξακολογήσετε τὴ Σουηδικὴ γυμναστική, πάντως ὅμως με μέτρο. Ἀποφεύγετε τὶς πατάτες, τὰ γλυκά, τὰ ζυμαρικά. Μίαν φοράν τὴν ἑβδομάδα, κάθε Πέμπτην, δὲν θὰ τρῶτε τίποτε ἀπολύτως ἀλλὰ θὰ πίνετε δύο ὀκτᾶδες γάλα.

«ΓΑΥΚΟ ΟΝΕΙΡΟ» Πάτρας. Σὰς ἀπὸ τὴν ἰατρικήν ἰδιαίτερον. Εὐχαριστῶ πᾶντῃ με γράμμα ἰδιαίτερον.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

«ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Κ.» Λάρισα. Ἡ διὰ τὰ κολακευτικὰ σας λόγια.

συμπεραίνω πὼς θὰ εἶναι μᾶλλον ξηρὸν. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ πλένεσθε πάντοτε με χλιαρὸ νερό, θὰ ἀποφεύγετε δὲ τὸ σαποῦνι. Δύο φορές τὴν ἑβδομάδα μπορείτε νὰ βάζετε ἀσπράδι αὐγοῦ ἐπὶ δύο ὥρας καὶ ὕστερα πλύνετε με χλιαρὸ χαμομηλό-νερο. Γύρω ἀπὸ τὰ μάτια μασσᾶς ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω κάθε βράδυ με τὸ κατωθί:

Lanolin 30 gr.
Glycerine pure 40 >
Eau de roses 15 >

Τὸ πρῶν θὰ κάνετε νέο μασσᾶς καὶ ὕστερα πλύνετε ὅπως σὰς ἀνέγραψα ἀνωτέρω. Τὸ μασσᾶς αὐτὸ μπορεί νὰ γίνεταί στὸ μέτωπο. Τὴν κρέμα πού μεταχειρίζεσθε δὲν τὴν ἔγκρινω. Γράψτε μου ἔαν εἰσθε τακτικὴ

στὴν περίοδο καὶ ἂν τὸ στομάχι σας λειτουργεῖ κανονικὰ διὰ τὸ σὰς γράψω γιὰ τὶς πανάδες.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πανθέου» θὰ δέχεται τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ περιοδικοῦ δωρεάν ἐκαστὴν Πέμπτην καὶ Σάββατον 6—7 1/2 μ. μ. εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυντικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12, ἐπὶ τὴν προσαγωγὴν δύο ἐκ τῶν κατωτέρω δελτίων ἀποκοπόμενων ἐκ τῶν φύλλων τῶν δύο τελευταίων, πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως, ἑβδομάδων.

Περιοδικὸν «Πανθεόν»
Δελτίον Δερματολόγου
Δελτίον Φύλλου 133

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ

Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

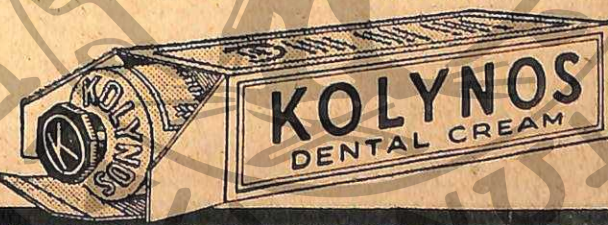
ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσὸν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Ο Άδამ και η Εύα δεν ήταν οι μόνοι άνθρωποι στους οποίους το μήλο ήταν πηγή συμφορών. Στην Αμερική ζή ενας τραπέζιτης ο οποίος όσakis μυρίζει μήλο μένει τελείως άναίδητος επί άρκετην ώραν.

Έτσι, κάθε φοράν που θα παρασκή-ση σε τραπέζι όπου υπάρχουν μήλα ανα-κάζεται να βουλώνη τη μύτη του με ψύ-χες ψωμιού.

Έκτός της λιποθυμίας στην όποιαν πε-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ριττίπτει παθαίνει και αίμορραγίαν της μήτης ή όποια καταστέλλεται με μεγά-λον κόπον.

Ο καρχαρίας χάρις στο πρόνιμιον που έχει από τη φύση ν' άνοιγοκλείνη κατά βούλησιν το στομάχι του, κατορθώ-

νει ναπροστατεύη τα μικρά του με τον πλέ-ον άποτελεσματικόν τρόπον.

Όσakis κινδυνεύουν από τ' άλλα ψάρια τα καταλίνει και εύθως μόλις ο κίνδυνος περάση τα ξαναβάζει από το στομάχι του ολοζώντανα...

Είς το κρατικόν νομισματοκοιτεϊον της Αγγλίας κάθε χρόνον χάνεται ή μάλλον εξαμερίζεται κατά την κατεργασίαν προς νομισματοποίησιν, χρυσός 2000 λιρών.

Κυρίες! Δείτε νά άφιερώσετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τι διαφορά γιά τόσο λίγα!

Μερικές δραχμές - είναι λίγο - αλλά άρχουν στο να σημειώσουν άποφασιστι-κό σταθμό της ζωής σας. Σήμερα ο κό-σμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα - την νεότητα - πάντοτε την νεότητα: Ένας κινηματογραφικός άστρο χάνει τά 75 ος των άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 ος μόλις το χρώμα της μαυαίνεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, του Πανεπιστημίου Βιέν-νης έπέτυχε από νεαρά ζωά μίαν θαυ-μασίαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομέ-νην «Bioceel» που τρέφει και ανανεώ-ναι ταχέως την επιδερμίδα. Είς πειρά-ματα διατροφής της επιδερμίδος γενό-μενα υπό του Stejskal επί γυναικών 55 και 72 ετών άι οντίδες έχάθησαν έν-τός έξ εβδομάδων. (Βλέπε πλήρη έκθε-σιν είς την Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Έντός όκτώ όρών παράγει συ-χνά τέτοια μεταβολή το χρώματος, σάν να έδιναν καλή τροφή σε μία πεινασμέ-νη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άν-

δρας παρατηρεί είναι το δέρμα σας. Έάν είναι άσχημο δεν θα σας ξαναπρο-σέξη. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύ-τηκε έναν έκατομμυριούχο λέγει ότι άν δεν είχε το θαυμάσιο χρώμα της ο άν-δρας της δεν θα την ξεχώριζε μεταξύ τόσων όμοιων κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλωπιστική αυτή ύλη ανακαλυφθε-σα υπό του Dr. Stejskal περιέχεται τώ-ρα στην κρέμα Τοκαλόν χρώματος ρόζ. Επιθέσατέ την το βράδυ πριν κοι-μηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την έ-πιδερμίδα κατά τον ύπνον σας. Η κρέ-μα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λι-παρό) πρέπει να χρησιμοποιηται το πρωί. Περιέχει νωπήν κρέμαν και έλαιό-λαδον, προσφομοιωμένα. Θα τροφοδοτή-ση την επιδερμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέχει επίσης ένα τονωτικόν συστα-τικόν που συσφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, λευκαίνει την επιδερμίδα και την καθιστά φρέσκια, και σκληρή. Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάνος δδός Πραξιτέλους 42 Αθήναι

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αί γνήσιαι εκ φυσικής μετάξης κάλτσαι ELBEO εκτός της Κορώνας φέρουν επ' αυτών και την μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοίν-ται είς τα καλύτερα καταστήματα είς τιμάς ώρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως άριθ. 46. Τηλέφ. 21-318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε.

Μία έπαρχιακή έφημερίς της Αγγλίας κατεχώρησε είς τας στήλας της την ακό-λουθη άγγελία:

Ο κύριος και ή κυρία Χέϋς διά της παρούσης επιθυμούν να έκφράσουν τας έκ-φράσουν τας εύχαριστίας των είς τους φί-λους και γείτονας οι όποιοι παρευρέθησαν και έτίμησαν διά της παρουσίας των την χθεσινोβραδυήν... πυρκαϊάν ή όποια

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

άπετέφρωσε τελείως το σπίτι των.

Στην γερμανικήν πόλιν Χάλμπερσταντ, ή δημοτική άρχη έχει λάβει ένα πρώτης τάξεως μέτρον γιά να σωφρονίζη τους κα-

θυστερημένους μελλονύμφους.

Επειδή είχε παρατηρηθή ότι σε κάθε γαμήλιον τελετήν ο γαμπρός ή ή νύφη δεν έφθαναν ποτέ στην άκριβή ώραν στόν τόπο του μαρτυρίου έθεσε είς έφαρμογήν το έξης μέτρον:

Δι' έκάστου λεπτού καθυστέρησιν, κατα-βάλλονται στόν παπά ως πρόστιμον δέκα πέννιγκ.

ΕΞΕΔΟΘΗ:

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Από τα περιεχόμενα του βιβλίου: Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτόσουπες και διαιτολογία, αναλόγως της ηλικίας του παιδιού. - Λουτρά, ύπνος, ό-λοντοφυΐα. - Σειρά γυμναστικών ά-σκήσεων γιά τα μικρά παιδιά - Πρώτη άνατροφή και διδασκαλία του παιδιού. - Οι συχνότερες άδια-θεσίες και άσθενείες του. - Πώς θα νοσηλεύεται όταν άρρωσ ήση. - Το φαρμακείο του σπιτιού. - Γά δια-πορα προφυλακτικά έμβόλια - Οι τρώγες βοήθειες στα αϊφνίδια δυσ-τυχήματα κτλ. Έκδοσις τετάρτη καλλιτεχνική με πολλές εικόνες. Συνιστάται από τα ύπουργεία Υγιεινής και Παιδείας. Πωλείται παρὰ τῷ συγγραφέϊ: δδός Έμμ-Μπενάκη 24, και είς όλα τα βιβλιο-πωλεία. Τιμάται άδικο δρχ. 50 και δεμένο δρχ. 75.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Πάντα να έχετε όπ' όψιν σας...

πώς γιά να έχετε μίαν καλήν και κομψήν σιλουέττα, χρειάζεται και ένα καλό ΚΤΕΝΙΣΜΑ που πρέπει μόνο στόν Πασίγνωστο ΜΗΤΣΟ να το έμπιστευθήτε. Είναι ο μό-νος άρίστας Κομμωτής της ΚΗ-ΦΙΣΣΙΑΣ.

ΟΔΟΣ ΜΕΛΑ (ΠΑΡ. ΜΙΛΑΝΟΥ)

Σ'λό χορό
ή έπιτυχία σας είναι
έξηοφασμένη με την
ΠΟΥΔΡΑ

REA

“ΕΛΛΑΣ”

ΑΔΕΛΦΩΝ Χ. ΔΟΥΜΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ & ΜΠΙΤΖΑΜΩΝ- ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 12

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

του περιοδικού

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αριθ. 47

Μαΐου 26 1936

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και Δερματικών

Νοσημάτων

Όδός Μάγρο 23α - Τηλ. 25-532

Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Σωζουπόλεω; 27 - Τέρμα Αχαρνών

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΛΕΟΒ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Υφηγητής Έθν. Πανεπιστημίου

Δεργινύ 16

4-9 μ. μ.

Τα παιδάκια σας

Εάν θέλετε να έχουν πάντοτε
ωραία μαλλιά, πρέπει να τα
λούζετε μία φορά την εβδομά-
δα με το Σαμπουάν TETE-NOIRE
(Τέτ-νουάρ). Το κάθε σαμπουάν
περιέχει αλκαλικά άλατα τα ό-
ποια καταστρέφουν τις ρίζες

των μαλλιών, ενώ το Σαμπουάν TETE-NOIRE απηλλαγμένο από
κάθε επιβλαβή ουσία τα διατηρεί υγιή, φρέσκα και χωρίς πι-
τυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τον ειδικό φάκελλο με την
επιγραφή Shamodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει
συμβουλές και οδηγίες έλληνοισί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Δρχ **1250** Για ξανθά Για σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Του προσώπου και οπουδήποτε μέ-
ρους του σώματος, χρησιμοποιήσατε το
παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλ-
λυντικόν αποτριχωτικό RAPIIDENTH
το όποιον εξαλείφει δια παντός με-
τήν ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγ-
χρόνως δέ, λόγω των εκλεκτών του
καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις
το δέρμα την απαλότητα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις δια την
Ελλάδα.

ERMAN MARX

τοά Φέξη 69 Αθήναι

(Πρώτος όμοφος)

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του

“ΠΑΝΘΕΟΥ”

Πού θα στείλη στα γραφεία μας
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ

από εκείνα που δημοσιεύουμε στη
»ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ«
όποιασδήποτε ήμερομηνίας και αν
είναι θα παίρνη ένα από τα κάτω-
θι βιβλία :

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

Γκαίτε Βέρθερος Σελ. 112
”Ηρσκιν ”Η ”Ωρσία ”Ελένη ” 190
” ”Αβδούλ Χαμίτ ” 100
(Ταχυδρ. δρ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

Αίμιλ. Ζολά Νανά Σελ. 272
Βικτωριέν Σαρδού Τόσκα ” 225
”Ολσάιν ”Η μαύρη μάσκα ” 304
” Ματωμένος Κοζάκος ” 207
”Αττικού Αί δύο καρδία ” 272
Πρεβάλιο Φρά-Διάβολος ” 288
Μουζαφέρ 30 χρ. ευνούχος ” 308
Κουρσέλ Δύο μάγκες ” 372
”Εδμ. Δάντελ Κουταλιανός ” 268
Φωτοπούλου Χειμαρριώτισσα 320
”Αττικού Σιδερ. εκδικητής ” 248
” Χάρη του βασιληά ” 272
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

Μπισσών ”Η ”Αγνωστος Σελ. 125
Κυριακού ”Η Κασσιανή ” 545
” Τ’ άπ. της Βενετίας ” 415
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

”Αδ. ντ’ ”Ενερύ Αί δύο όρφαναι
Τόμοι 2 Σελ. 772
Μιχ. Ζεβακό Γέφυρα Στεναγ-
μών Σελ. 104
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

N. Μ Π Ρ Α Χ Ο Υ

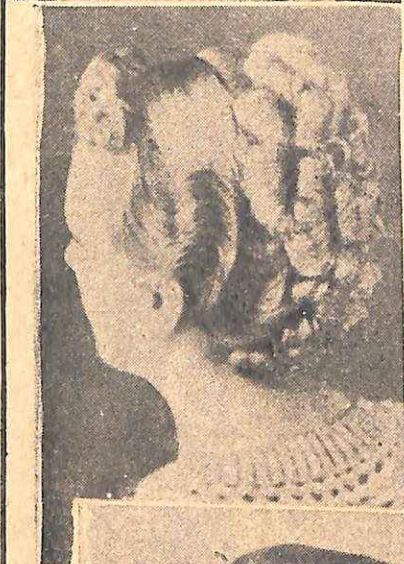
”Η πλουσιωτέρα συλ-
λογή καλτών, ποιότη-
τες εξαιρετικά. Γυναι-
κείαι, άνδρικήαι.
Παιδικαί, Κυλότες
και γάντια.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ (ΙΩΝΙΑ)

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Ο κομμωτής που μεταβάλ-
λει τὰ γυναικεία κεφαλά-
κια σὲ κουκλίστικα, μὲ τὴν
εἰδικότητά του εἰς τὰς κομ-
μώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

Μερικαὶ κομμώσεις
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, θαύμα-
τα τῶν νέων μηχανη-
μάτων μας τελειοποιή-
σεως 1936.

ΧΑΡΙΝ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΔΡ. 100

ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ)) 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23-3